

ONS ZEELAND

PANORAMA

9 JUNI 1938 — No. 23

LOSSE NUMMERS 15 CENT

DE TENNISKAMPIOEN

LEES IN DIT NUMMER: KONING GUSTAAF TACHTIG JAAR

Koning Gustaaf V van Zweden

wordt weldra 80 jaar

De oudste monarch ter wereld

Op 16 Juni 1938 zal het tachtig jaren geleden zijn dat te Drottningholm geboren werd kroonprins Gustaaf Adolf, sinds 1907 koning Gustaaf V van Zweden.

Hij is de oudste zoon van koning Oskar II en een afstammeling van Bernadotte, een der maarschalken van keizer Napoleon I. De laatste koning uit het Zweedsche vorstenhuis der Wasa's was zonder nakomelingschap gestorven. In 1810 werd Bernadotte door Napoleon, die toen op het hoogtepunt van zijn roem stond, als erfprins van Zweden naar Stockholm gezonden. Van deze buitenlandsche herkomst was in het nieuwe Zweedsche koningshuis reeds spoedig niets meer te bespeuren en de naam Gustaaf Adolf betekende 'n welbewuste aanknooping aan 't roemrijk verleden der Wasa's.

**Een der
populairste
vorsten van
Europa**

Koning Gustaaf V, de oudste regeerende monarch ter wereld, die op 8 December van het vorige jaar den dertigsten verjaardag van zijn troonsbestijging gevierd heeft, nam reeds als kroonprins 'n werkzaam aandeel in het bestuur van z'n land, daar de gezondheid van zijn vader, koning Oskar II, zeer zwak was. In die jaren maakte hij zich verdienstelijk door het tot stand brengen van een vriendschapsverbond tusschen Zweden en Noorwegen, terwijl hij later, in de eerste dagen van den wereldoorlog, wederom de aandacht op zich vestigde in de kringen der internationale politiek door het bijeenroepen van de conferentie te Malmö, waaraan de vorsten en voornaamste ministers der drie Scandinavische landen deelnamen en waar de grondslag werd gelegd voor 'n politiek van neutraliteit en onderlingen economischen bijstand.

Koning Gustaaf V van Zweden is een democratische vorst, die geen heerscher wil zijn over zijn volk, maar die zich in woord en daad beschouwt als één met zijn volk. Reeds bij zijn troonsbestijging bewees hij weinig te voelen voor praal en

Koning Gustaaf V van Zweden, die op 16 Juni a.s. 80 jaar wordt. Een exclusieve foto van den grijzen heerscher, die nog steeds zulk een bewonderenswaardigen frisschen werklust aan den dag legt.

pracht en op zijn uitdrukkelijk verlangen bleef de geheele kroningsplechtigheid eenvoudig achterwege! Ook zijn zilveren regeeringsjubileum werd op zijn verzoek in allen eenvoud gevierd en juist deze eenvoud en zijn begaafdheid hebben

Koning Gustaaf V van Zweden en koningin Louise, geboren prinses van Baden, met wie hij in 1881 in 't huwelijk trad. Bovenstaande foto is van 8 December 1907, op welken dag Gustaaf V zijn vader, koning Oskar II, opvolgde.

Koning Gustaaf V van Zweden op zijn zomerresidentie, Solliden Castle, in Zuid-Zweden. V.l.n.r. prinses Sibylla, kroonprinses Louise, koning Gustaaf V. Zittend, links, kroonprins Gustaaf Adolf, rechts diens oudste zoon prins Gustaaf Adolf.

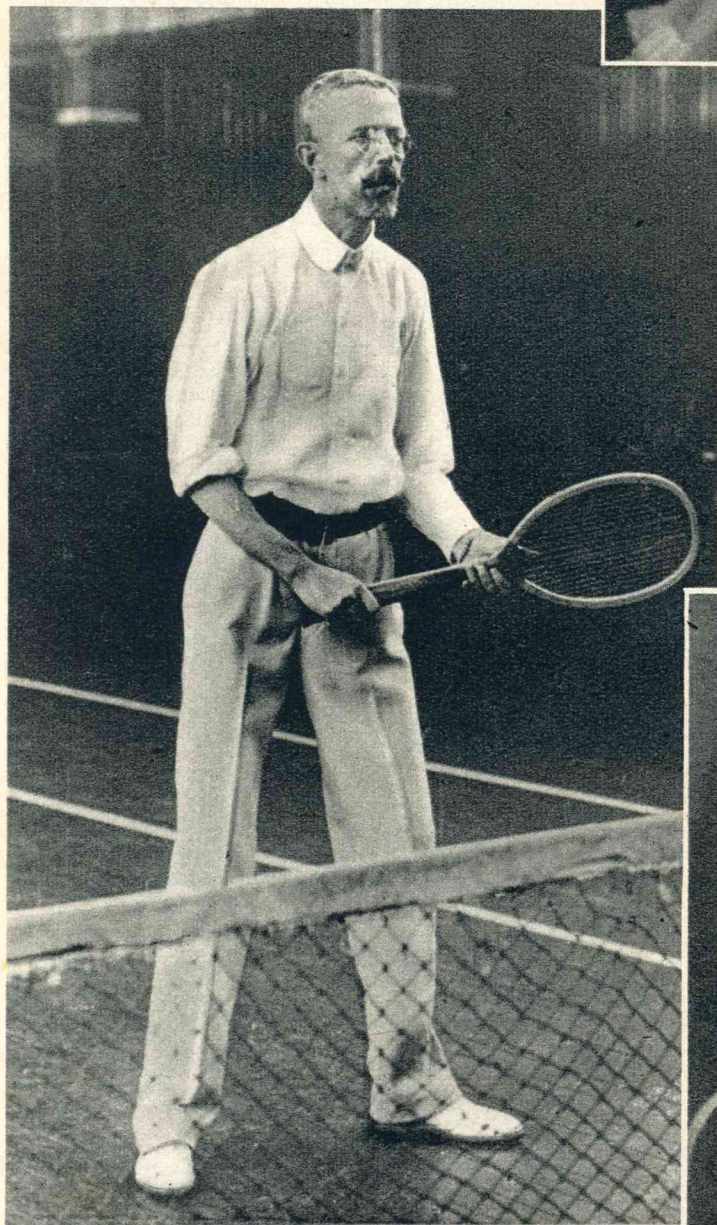

Koning Gustaaf V van Zweden bezat reeds op jeugdigen leeftijd een bijzondere vaardigheid in teekenen. Een bladzijde uit het schetsboek van den koning toen hij zestien jaar oud was. 'n Ander lid uit het Zweedsche koningsgeslacht, prins Eugenius, geniet als kunstschilder internationale bekendheid.

er toe bijgedragen, dat koning Gustaaf in zijn land een uitermate populaire figuur is geworden.

Dat hij een democratische vorst is in den waren zin des woords, bewijst hij ook door de manier waarop hij zijn ontspanning zoekt.

De meeste vorsten van vandaag zijn sportieve menschen, maar er zullen weinig vorsten gevonden worden, die de sport zóó met hart en ziel aanhangen als koning Gustaaf zijn heele leven gedaan heeft. Er gaat geen jaar voorbij of hij neemt als Mr. G. actief deel aan de tenniswedstrijden in de Fransche Riviera en menig jong en begaafd speler moet in den nu bijna tachtigjarigen vorst zijn meerdere erkennen.

Koning Gustaaf V, de verwoede tennisspeler, die als Mr. G. ieder jaar actief deelneemt aan de tenniswedstrijden in de Fransche Riviera. Een foto uit 't jaar 1909. De koning is wel grijzer geworden, maar niet strammer. „Hij speelt nog met de lenigheid van een achttienjarige,” aldus jonge, talentvolle tegenstanders, die door den bejaarden koning verslagen werden.

Een jeugdfoto van koning Gustaaf V van Zweden (in 't midden). Links zijn broertje Oskar en rechts Karel.

Koning Gustaaf V met z'n achterkleinkinderen prinses Margaretha en prinses Birgitta.

Het tennisspel is voor hem de hoogste graad van ontspanning. Het schenkt hem die heerlijke, over het geheele lichaam verdeelde, vrije beweging. Het is voor hem het spel van berekening en fijnen geest, die hem de noodige veerkracht geeft om daarna weer stram en ernstig achter het bureau te gaan zitten, dat bedekt is met zware portefeuilles vol staatsstukken. Zijn dagrooster is zoo zwaar belast, dat vele mannen in de kracht van hun leven er niet tegen opgewassen zijn. Audiënties, recepties en officiële bezoeken wisselen af met zittingen van den kroonraad en andere gewichtige besprekingen.

Maar hoe druk de koning ook bezet mag zijn, het dagelijksch partijtje tennis zal hij niet overslaan. Dit is het juist, wat hem fit houdt en het typeert

Nabij Gotenburg zijn de geliefkoosde jachtterreinen gelegen. Twee „gedenkstenen” midden in de jachtvelden. De steen links draagt de handteekening van koning Oskar II, de steen rechts die van z'n zoon, koning Gustaaf V.

weer den democratischen geest in den Zweedschen koning, dat zijn ontspanning dezelfde is als van gewone menschen.

Tachtig jaar is een heele leeftijd en zeker voor een regerende vorst, die tijdens zijn heerschappij z'n land heeft moeten leiden door een der woeligste tijdperken der geschiedenis.

Dat een vorst bij het bereiken van zulk 'n hoogen ouderdom door zijn onderdanen geestdriftig gehuldigd wordt, is vanzelfsprekend. Vooral, indien het een populaire figuur betreft als koning Gustaaf V van Zweden, den „jeugdig-grijzen” heerscher over een der meest democratische landen van ons werelddeel.

DE PASSAGIER IN C-15

door Will McMorro

In het donker, tegen de radio-cabine, zat Perrin stokstijf in zijn dekstoel en de hand, waarin hij zijn sigaar hield, bleef stil een eind van zijn lippen, terwijl hij luisterde.

„Versta je me niet ?” Het was de marconist, die de scheepstelefoon gebruikte. „Ik ben al tien minuten aan 't probeeren — ja, kantoor van den purser. Ik heb iets uit New York van de politie, iets leuks. Ze zoeken een van onze passagiers — C-dek. Hij neemt de beenen naar Havana met 50.000 dollar. . . niéts belangrijk ! Dit is precies even belangrijk. Hallo ! Hallo ! Wat mankeert die telefoon toch ?”

Perrin op zijn beenen in één rollende beweging, vlug als een atleet, die gespannen wacht op het startsignaal. Hij stond breed voor de deuropening, vierkant en zwart zijn krachtige gestalte in smoking tegen het licht van de cabine. Zijn aandachtige oogen letten op den marconist daarbinnen.

„Breng dat maar hij hem,” zei de marconist, zijn assistent een papier toegooiend. „Een eerste-klas-schurk aan boord en hij vindt 't niet eens de moeite waard, om te antwoorden. . .”

Hij zweeg, toen hij Perrin zag staan. „Pardon, meneer, maar passagiers mogen niet. . .”

„Weet ik, weet ik,” zei Perrin vlug. „Maar ik hoorde 't zonder erg. We hebben dus een dief. . .”

„'t Is niet de bedoeling, dat 't bekend wordt,” zei de marconist fronsend. „Als u iets opgevangen hebt, moet ik u dringend verzoeken er over te zwijgen.”

Ver in de diepten van het schip rinkelden bellen. Zwakke tonen van 'n orkest kwijnden en stierven weg.

„Ja maar, een schurk in ons midden. . . gewapend misschien. . .” Perrin schudde bezorgd zijn hoofd en drukte zijn lippen op elkaar. „'t Kan iedereen zijn. . . misschien mijn naaste buurman. . .”

„Wie weet.” De marconist gaf zijn assistent een wenk. „Gauw nu maar. En kijk wat er aan mankeert beneden. Ik kan geen verbinding krijgen.”

Perrin versperde stevig den weg. „We dienen toch minstens te weten, hoe de man heet. We hebben als passagiers recht op een zekere bescherming. . .”

„Opzij alstublieft !” Een jonge officier, met zweetdruppeltjes op zijn voorhoofd, drong voorbij naar den marconist. „Gauw zenden ! We konden je niet te pakken krijgen. 't Is mis. . . Pardon !” Hij sloeg Perrin de deur voor zijn neus dicht.

Uit de donkerte hoogerop kwam het gieren van een sirene, het gerinkel van bellen overstemmend. Eén. . . twee. . . drie schorre vlagen — toen een seconde stilte, verbroken door de heftige stemmen van mannen en het onderdrukte gillen van een zenuwachtige vrouw. Voeten klepperden over het dek, een lichtbundel boven de hoofden verdween in de duisternis, schoot toen weer aan, zwakker, en Perrin werd meegesleept door een jachtenden stroom passagiers, die hem wegtrok van de cabinedeur.

Hij greep de linnen mouw van een steward, die door de menigte drong, met een stapel reddingsgordels in zijn armen.

„Wat is er te doen ? Toch geen oefening zoo laat ?”

„Ik weet 't niet, mijnheer,” hijgde de man. „Ik moet ze uitdeelen aan de vrouwen. . .”

Door het gedrang vielen eenige gordels op het dek. Perrin greep er een, stopte hem onder zijn arm en drong met forschen schouder door de volte, die uit de hutten en gangen zwol. Vrouwen, die kleedingstukken om zich heen trokken, werden door stewardessen geleid ; een blondine stak schril lachend haar armen door een mannenjas ; een dikke man met 'n vlekkelig gezicht en bolle schrikooien riep om „Jenny”, ploeterde tegen den stroom in, botste tegen iedereen aan.

Perrin drong rustig, onverschillig voor het geschreeuw, verder voort door de lange stuurboordgang van het B-dek. Hij had een taak voor zich, die hij onverwijd meende te vervullen. Die opschudding plotseling, vlak na die boodschap van de New-Yorksche politie, had geen afbreuk gedaan aan zijn zelfbeheersching. Het was voor hem eenvoudig zoo'n onvoorziën geval, waar een man met vlugge hersens zijn voordeel mee kon doen, terwijl anderen hun hoofd kwijt raakten — speciaal een man, die juist erg in 't nauw zat, omdat hij 50.000 dollar in papieren aan toonder bij zich had, omdat er achter hem in New York een man dood lag en de politie ijverig zocht naar den moordenaar.

Ontploffingen midscheeps, . . . kunsten van stakkerige baliekluiers. . . voor-den-gek-houderij met een

bootoefening. . . stukjes zenuwachtig gesprek bruisen om hem heen. . . eerste stuurman vermoord. . . nonsens, de leider van den pleiziertocht zegt 't zelf. . . brand. . . zinken. . . in de rookkamer zien zitten. . . me gewekt. . . dwaasheid zoo laat. . . Jenny ! Waar ben je, Jenny ? Jenn-n-ny !

Gondgalon glom in het licht boven aan de voorste kajuitstrap, waar je naar de liften ging.

„Slopendek. Dezen kant. Doorloopen allemaal. Denkt u daar nu maar niet om, mevrouw. Slopendek. Den steward volgen. Helpt u die dame even — en doorloopen ! Lift is buiten dienst. Derde dek hierboven. . .”

Perrin sprak zacht aan het oor van den officier. „Hoeveel tijd hebben we nog ? Geen bakersprookjes. Ik moet 't weten.”

De man keek met een snellen, taxeerenden blik in de staalstrakke oogen. „Een kwartier waarschijnlijk — niet zeker te zeggen. Helpt u een handje op 't slopendek.” Zijn arm schoot uit, den weg versperrend. „Niet naar beneden.”

„Ik moet !” Perrin drong voorbij. „Een invalide. . .”

Hij haastte zich de breede trap af naar het C-dek, een eetzaal door, waar trossen lampen neerschenen op omgeworpen stoelen, een dansvloer over vol serpentes met weggegooidde kleedingstukken en een hoop muziekinstrumenten. Hij bleef even staan, om een slap rubber lapje op te rapen — een badmuts — en holde toen een gang door, met openstaande deuren aan weerszijden van een dikken looper.

Zijn steward, bleek en met een reddingsgordel om, stak juist een passe-partout in de gesloten deur van C-15.

„Meneer Perrin ! Ze zijn allemaal al weg ! U moet naar dek. . .”

„Metcalf bedoel je,” verbeterde Perrin koel. „Perrin is de passagier in C-19. Je schijnt ons maar niet uit elkaar te kunnen houden. Dit is mijn hut — ik moet nog iets halen. . . zóó gebeurd. . . geef even hier.”

De steward gaf den sleutel over. „Gauw dan, meneer Metcalf.” Hij repte zich weg.

Perrin sloot de hutdeur open, ging binnen en deed de deur achter zich dicht. Hij had zijn plan gereed, als een licht was het voor hem opgekomen bij de radio-cabine, toen het signaal gegeven werd : allen van boord. De namen verwisselen in het hoofd van den steward was maar een proef — een beginnetje. De steward had dien teruggetrokken Metcalf nauwelijks gezien, sinds het vertrek uit New York, twee dagen geleden. Hij kon zich makkelijk vergist hebben met een man van denzelfden leeftijd en denzelfden lichaamsbouw. En in de verwarring van dien nacht en de volgende dagen zou de rest van de wereld zich even makkelijk om den tuin laten leiden. George Perrin, gezocht wegens moord, verdween van het tooneel, ging met het schip naar den kelder. . . en voor hem zou in de plaats treden Herbert Metcalf, veilig in een sloep geborgen, met een kapitaal aan papieren, die hij zonder bezwaar verkoopen kon.

Perrin had Metcalf leeren kennen in de rookkamer en den bar, was op de hoogte met zijn heden en zijn verleden. Een trekvogel, zonder familie of vrienden, een man van het kleurloze type, door veel reizen beu van de spelletjes en de sport aan boord, een kalme drinker in zijn hut.

Hij lag tegen zijn kooi aan, zooals Perrin hem twee uur tevoren verlaten had ; half zittend, half op den vloer uitgestrekt, de lucht besmettend met alcoholgeur.

Perrin raakte den dronken man aan met een uitgestoken voet, den dronken gek. Iedere minuut werd er een gek geboren. Crossman was ook gek geweest, toen hij nog vechten wou voor zijn effectjes. Nu was Crossman dood en Perrin had de effecten in zijn zak. En straks was Metcalf ook dood.

Een kwartier had de scheepsofficier hem gegeven ; vijftien minuten leven nog. Perrin bekeek den ander met halftoegeknepen oogen, had erg in de warmte en de stilte in die hut. Eigenaardig kon het toch loopen. Een kwartier, tien minuten misschien en dit lichte prettige vertrek stond onder water, koud, donker. . . dan gleden er lichtgevende visschen van de zeedielen door deze zelfde hut. Nog een paar minuten en er stond honderd meter water boven dien vloer. . . alles verbergend voor het weten der menschen. . .

misdaden en de geestgestalten van misdaden. . . die nooit weer op zonden rijzen, om een levende

tegemoet te treden. . . de begrafenis van een verledenen, dat een voor eeuwig gesloten boek werd.

Hij ging snel aan het werk, iedere seconde bewust van de toenemende overhelling van het schip. Hij trok zijn jasje uit, haalde uit een zak de gele envelop met de effecten, wikkeld stevig de gevouwen papieren in de badmuts, die hij had opgeraapt. Hij boog zich over Metcalf heen, werkte hem het jasje van de neerhangende schouders, maakte de zakken leeg. De papieren en sleutels en de goedgevulde portefeuille zouden hem later te pas komen. Hij trok het jasje aan en stopte alles weer in de zakken, met de effecten.

Hij ging het vertrekje rond, nam een pakje papieren en een boekje reischèques mee. Hij nam het horloge van Metcalf — monogram in de kast — van een kledkast, en een ansicht, die klaar lag voor de post. . . die kon hij gebruiken, om zich te oefenen op Metcalf's handteekening.

Perrin werkte snel, maar zonder haast van angst ; meer met koele, bedachtzame toewijding voor zijn taak. Het moest een onberispelijk werkje worden, zonder fouten. 't Was nauwelijks vijf minuten geleden dat hij van 't bovendek was gekomen, hij had tijd in overvloed om terug te gaan en hij mocht niets vergeten, geen enkel middel tot identificatie voorbijzien. Zijn scherpe blik ging de hut nog eens rond, terwijl hij den reddingsgordel omgespte.

Toen hij den veroordeelden Metcalf zijn rug had toegekeerd, zag Perrin een beweging in den spiegel van de kledkast en hij draaide zich weer om. Metcalf was opgestaan en stond zich vast te houden aan de bovenkooi, met een domme grijns op zijn paffeg gezicht.

„O, daar heb je Perrin !” lalde hij. „Slaapmutsje. . . klein slaapmutsje, voor we naar bed gaan. . . we zijn vrienden. . . ga zitten en blijf nog even, dan. . .” Hij waggelde naar Perrin toe en greep hem bij de lapellen van zijn eigen jasje.

„Laat me los,” snauwde Perrin. „Ik heb geen tijd.”

„Waar heb je zoo'n haast voor ?” Met dronken kop-pigheid schudde Metcalf zijn hoofd.

De lichten in de hut flikkerden, verdonkerden roodachtig. Een dreigende stilte, een ramp spellend, hield de lange gangen in konden greep.

Perrin duwde tegen de schouders van den beschonkene. De ander hing met zijn heele zwaarte naar voren en hield vast. Even was er een worsteling. Toen deed Perrin een ruk achteruit en zijn oogen flitsten ijsig. De hand, die uit zijn heupzak schoot, werd nog gericht, toen twee knallen door de stille lucht braken. Metcalf stak zijn handen op en de dwaze grijns scheen vast te vriezen. Hij gleed voorover op den grond.

Perrin rukte de deur open, klapte haar achter zich dicht en holde de gang door. Zijn revolver liet hij onderweg vallen.

De vloer van de eetkamer hing nu aanmerkelijk schuin, stoelen en andere beweeglijke voorwerpen lagen tegen den laagsten wand. Perrin's voeten, jachtend uit vrees, gleden uit op den geboenden dansvloer en hij gleed op handen en knieën een eind voort. Een oogenblik had hij als een nachtmerrie een beeld van zichzelf, eindeloos opkluwend tegen een tergende, glibberige helling, die naar de kajuitstrap leidde.

Hij krabbelde naar de treden en bereikte ze, toen de witte bollen boven hem verdonkerden tot verblindende zwartheid. Zijn tastende handen volgden de koperen leuning. Zoo kroop hij naar boven. Hij gleed hals over kop door de gang van het B-dek naar het open dek.

Ook daar was het vrij donker, alleen een lamp ver midscheeps gaf nog wat flauw licht. Op eenigen afstand, op het zwarte water, straalden fakkels uit drijvende booten. Menschen, die hij niet zien kon, worstelden in het water langs zij, in een chaos van proestende en gorgelende stemmen roepend tegen elkaar en tegen de verre sloepen en tegen de onbarmhartige, verstikkende duisternis. Een sloep, waarvan de touwen waren vastgeraakt in de davits, hing met den neus in 't water, wiegelde voor- en achteruit.

Perrin ging naar stuurboord. Daar was hij, door de helling van het schip, dicht bij het water en zou hij, naar hij hoopte, vrij zijn van die griezelige menigte, waarvan zich iemand aan hem zou kunnen vastklampen om hem te berooven van het leven, dat hem nu dubbel kostbaar was. Hij klom op de reeling en

liet zich neerglijden in 't stille water, dat klotste om zijn voeten.

Met krachtige, vaste slagen zwom hij weg van de donkere hoogte van het schip, naar het lichtschijnsel der sloepen. Iemand, die misschien vergeten had zich te voorzien van een zwemgordel, riep hem, greep zijn arm. Perrin rukte kwaadaardig, kwam los en zwom verder. Vijftig meters verder naderde er een zwart vierkant — dekstoelen, inderhaast aan elkaar gebonden. Perrin kroop op het druipnatte bovendek en gleed zonder inspanning verder. Hij keek naar de schaduw van het schip en juist toen hij zijn hoofd had omgedraaid ging het naar beneden met een gedaver van bonzende knallen en een zwaai van den opgekiepten boeg naar omhoog en een gekolk van brullend water, witschuimend in de donkerte.

En heel de inhoud van het schip was mee naar beneden. Perrin's plan was prachtig geslaagd — prachtig idee geweest, zoo'n bof, als een mensch maar eens in zijn leven ten deel valt... of tweemaal — want die avond had er óók mogen zijn, toen hij Crossman alleen trof op zijn kamer, met die effecten voor zich op tafel!

Maar in dié pap was roet geraakt: hij was zoo sluw en voorzichtig mogelijk geweest, maar er had toch iets gehaperd, anders had de politie die waarschuwing niet uitgezonden. Misschien had die portiersjongen in Crossman's huis zich den naam herinnerd. Maar 't kon nooit méér zijn dan een naam en een vaag signalement, en de steward kon getuigen, dat de passagier

Perrin vermist werd, om was gekomen. En de politie kende den waren Perrin niet — hij was veilig. Zelfs aan vingerafdrukken hadden ze niets. Al hadden ze die, dan konden ze er de gelijke nóg niet van vinden. Wie zou 't in zijn hoofd krijgen, de vingerafdrukken van den kalmen Engelschen globetrotter Herbert Metcalfe te controleeren?

Er zou trouwens opschudding genoeg zijn in die dagen na de redding. Hij gaf natuurlijk voluit zijn naam op, en als hij eenmaal in Havana was, kon hij de vermomming kalm aanvullen. Metcalfe's portefeuille was wel voorzien, hij had dus allen tijd, om de effecten te gelde te maken. Als Perrin dood was, verviel het onderzoek vanzelf.

Hij maakte zijn armbandhorloge met de verraderlijke initialen los en gooide het in zee. Je kon nooit te voorzichtig zijn. Van den donkeren horizon kwamen de patrijspoortlichten van een schip naar hem toe.

„Metcalfe,” antwoordde hij rustig op de vraag. „Herbert Metcalfe. Laatstelijk in hotel Carron, New York. Ik had een hut op het C-dek. Vijftien.”

De purser zette een kruisje bij den naam op zijn lijst. „Dank u. We seinen de namen van de overlevenden.”

„Veel slachtoffers?”

„Gelukkig niet. Van 't C-dek maar één. Eene meneer Perrin. De steward kan zich niet herinneren, dat hij hem gezien heeft na 't signaal om van boord

te gaan. Hebt u hem misschien gekend, meneer Metcalfe?”

Perrin keek peinzend naar het gloeiende eind van zijn sigaar. „Perrin... Ja, dien herinner ik me, geloof ik. Nogal fors gebouwd. Bruine oogen en haar, een paar tinten donkerder dan ik. Sprak hij niet met een licht buitenlandsch accent?”

„Dat durf ik niet te zeggen,” zei de purser. „De steward kon hem zich maar vaag herinneren. Meneer Perrin liet zich weinig zien.”

„Dan zal hij 't wel zijn,” knikte Perrin. „Zoo'n beetje een kluzenaar. Wel eens in den bar getroffen. Zeker weer dronken geweest. Misschien niet eens aan dek kunnen komen, arme kerel.”

Toen Perrin weer alleen was, ging hij makkelijk zitten en keek hij genoeglijk rond naar de menigte overlevenden in de conversatiezaal van het reddende schip. Niet alleen was hij als Metcalfe geaccepteerd, maar hij kon ook zijn eigen onjuiste signalement van Perrin blijven geven. De wereld bestond voor 't grootste gedeelte uit idioten. Hij voelde zich vroolijk, vol vertrouwen.

„Meneer Metcalfe?” Een stem klonk met ontzag naast hem. „De purser wou u graag nog even spreken, op zijn kantoor, als u zoo goed wou zijn.”

„Ik kom.” Hij volgde den man. Ze wouen zeker nog meer weten over Perrin. Best, hij zou ze wel wat wijsmaken.

Aan het bureau van den purser zat een man in burgerkleeren. Er stond er nog een bij de deur. Mannen met groote norske gezichten, die met een stom knikje antwoordden op Perrin's vriendelijken groet.

„Rechercheurs, meneer Metcalfe.” De purser keek bedrukt. „Zij hebben een bevel tot inhechtenisneming tegen u, schijnt het.”

Perrin hield met een scherp geluid zijn adem in en lachte toen vergevensgezind. „U zult u vergissen, heeren. Mijn naam is Metcalfe...”

„Dat hebben we gehoord.” De stille mannen werden opeens levend. „Fouilleer hem, Jimmy, en kijk of hij... pas op voor zijn revolver!”

Perrin had een sprong gedaan naar de open patrijspoort en zijn beide handen rukten naar het pakje in de badmuts. Een aandrang van tweehonderd pond duwde hem aan den wand en hijgend bleef hij daar tegen geklemd.

„Kijk maar eens na, chef.”

Perrin's hand werd naar voren gerukt, het pakje uit zijn nijpende vingers gewrongen. De man aan het bureau maakte het vlug open, keek fronsend naar de papieren, haalde een notitieboekje uit zijn zak en vergeleek een paar nummers. Hij floot zacht.

„Da's visschen naar spiering en kabeljauw vangen!” Hij sprak tegen zijn collega, maar keek strak naar Perrin. „Een meevallertje, Jim! Dat zijn de effecten van Crossman.”

„Crossman? Die oude heer, die...”

„Die heeft Perrin me in bewaring gegeven,” riep de gevangene. „Perrin. Die is met het schip mee naar den kelder gegaan.”

„Perrin? Wie is Perrin?”

„Dus u... u bedoelt...” Perrin's gezicht werd vuurrood en verbleekte toen langzaam.

„Nooit van Perrin gehoord,” antwoordde de rechercheur. „Maar we zoeken hem wel uit — merer voor den tip. Dat je Metcalfe niet bent wisten we wel, want dien knoeier kennen we van gezicht. Maar je moogt zijn wie je wilt, we hebben den buit in je bezit gevonden, en als je vingerafdrukken overeenstemmen met de vingertjes op Crossman's tafel, ga je naar den stoel.”

Perrin wrong aan de armen, die hem vasthielden, als een waanzinnige kampend met de ijzige vrees, die hem omklemd. Het kon niet, dat al zijn plannen... zijn handige berekeningen... hem juist...

„Hij heeft ze me gegeven, zeg ik je toch!” riep hij schor. „Er kwam 'n waarschuwing over de radio. Ik geef toe, dat ik me zijn naam heb toegeëigend. Ik zag een kansje, om iets te verdienen...”

„Ah, zit 't zoo!” De vuist van den detective kwam met een slag op het bureau neer. „Zoo, uilskuiken — we zochten heelemaal niet naar jou! We wisten niets en niets van je... alleen een paar vingerafdrukken. Die waarschuwing ging over Metcalfe!”

„Met-calfe...” bracht Perrin met droge lippen uit. „Je liegt...”

„Herbert Metcalfe, passagier op 't C-dek,” zei de detective knikkend. „Gezocht wegens bedrieglijke borgstelling à 50.000 dollar in een zwendelzaakje. Op die zaak Crossman hadden we geen idee. Jammer dat hij met het schip mee is gedoken. Maar door je stuivertje-wisselen heb je jezelf de das omgedaan. Boei hem maar, Jimmy.”

EEN VREEMDE ONTMOETING

PER K.L.M. naar het land van de poesta's, de paarden en de paprika

Wilde paarden bij een waterput in de poesta.

Een tocht met den „Blue Danube Air Express” naar Boedapest, de stad der warm-water- bronnen en der tzigane-muziek

Ik kan niet tegen schommelen, niet tegen varen en niet tegen vliegen. M'n schommeljaren zijn sinds lang voorbij, maar voor een fiksche zeereis of 'n langdurigen vliegtocht ben ik desondanks nog altijd te vinden. Tot nog toe waren m'n genoegens tamelijk verdeeld — ik genoot als geen ander, zolang de zee maar kalm en de lucht onbewolkt bleef, doch het flauwste briesje kon niet opsteken of het kleinste donderwolkje aan den hemel verschijnen, of 't was al mis met me.

Droog brood eten,” adviseerde dan een medepassagier, die met m'n lot begaan was. „Niks zoo goed als droog brood, als je maag van streek is.” Ik at droog brood, alle cadetjes van twee dagen her, die de steward maar op den kop kon tikken, koek en beschuit liet ik aanrukken — 't gaf geen lor, ik was ziek en ik bleef ziek.

„Cognac drinken,” zei 'n ander. „'n Kennis van me was 't zóó kwijt. Je oogen stijf dicht houden en je laat 't maar door je keelgat glijden!” De resultaten van dit advies waren allerbedroevendst — we spraken de heele reis niet meer met elkaar. 'k Heb de gekste dingen gedaan om van m'n zee- en luchtziekte af te komen: op schijfjes citroen gezogen, plat op bed gelegen, mezelf wijs gemaakt, dat er geen vuiltje aan de lucht was (deze remedie bleek de stomste van allemaal), naar vaste punten gekeken op het schip of in het vliegtuig, het was allemaal tevergeefs. Ik verwenschte de zee, de wolken en mezelf 't meest en voelde nie eerst dan weer 'n normaal mensch, wanneer m'n aarzelende voeten den vasten bodem betreden hadden.

En toch heb ik altijd bliksemsveel van varen en vliegen gehouden. Zwakke maag of geen zwakke maag, wanneer ik maar even de kans kreeg, stapte ik aan boord, hopen tegen alle hoop, dat ik 't

er ditmaal als 'n echte zeebonk of luchtduivel af zou brengen.

In zóó'n gemoedsstemming ben ik in 'n Douglas naar Boedapest getogen. Ontbeten had ik natuurlijk niet — ondervinding is nu eenmaal een goede leermeesteres. De eerste etappe van het traject Amsterdam-Boedapest verliep zonder eenige wederwaardigheid — van luchtzakken viel niets te bespeuren en van zakken voor luchtziekte hoefde ik geen gebruik te maken. Ik voelde me al letterlijk en figuurlijk in de wolken. Op Waalhaven moesten we overstappen

in een nog grootere Douglas, die ons linea recta naar Praag zou brengen.

Fantastisch, die tocht!

We vlogen op 'n hoogte van meer dan 3000 meter, ver boven het wolkendek, dat, blank en bewegingloos, ons volkomen van de aarde scheen af te scheiden. De machtige machine zeilde even rustig door de ijle lucht als 'n speeljacht over 't meer en hoewel de intense koude buiten grillige ijsbloemen op de ruiten tooverde, bleef de temperatuur in de cabine aangenaam en constant.

M'n maag had zich nog steeds van bepaalde manifestaties onthouden en reeds dacht ik in m'n hoogmoed 'n overwinning behaald te hebben van „mind over body”, toen de piloot, ongeveer 'n kwartier voor onze aankomst te Praag, geleidelijk hoogte begon te minderen en 't vliegtuig eensklaps in de wattige wade onder ons terecht kwam. Wolkenlierten, losgereten door de dof zoemende propellers, drevén in wilde vaart voorbij, de Douglas deinde en schokte en ik meende 't anatomische wonder te beleven,

'n Kijkje in een typische Hongaarsche dorpsstraat.

dat m'n vermaledijde maag mij in de keel schoot.

Menschenkinderen, wat kreeg ik 't opeens warm en wat was ik blij, toen we ten leste op 't magnifieke vliegveld te Praag neerstreken. Maar aan alle smart komt 'n einde en zoo ook op zeer onverwachte manier aan de mijne. 'n Kwartier voordat we opnieuw startten, offereerde de vriendelijke K.L.M.-stewardess, die ik deelgenoot van m'n tribulatie had gemaakt, mij 'n pil — zoo'n onbenullig wit dingetje — welke mij voor eens en altijd van mijn luchtleed verlost.

M'n reis van Praag naar Boedapest was 'n zegevluucht door de regenhucht! Ik voelde me sterk genoeg om wind en wolken, stormen en orkanen te trotseeren. Tot een krachtproef is 't niet gekomen — de K.L.M. zou me er trouwens, indachtig haar prijzenswaardig principe „safety first”, geen kans toe geboden hebben — en daarom moest ik mij met 'n echt Hollandsch miezerig regenweertje tevreden stellen.

't Was, alsof ik de sensatie van het vliegen nu pas voor 't eerst tot in alle vezels van m'n body onderging. De talrijke aspecten, welke 'n gevarieerd landschap van boven biedt, waren even zoovele verrassingen voor mij; met de luchtkaart in de hand trachtte ik den koers van 't vliegtuig te controleeren — steden, rivieren en bergen gleden aan m'n oog voorbij, altijd anders, altijd nieuw. Ik volgde de schaduw van 't vliegtuig en realiseerde mij de geweldige snelheid, waarmee we door 't luchtruim

raasden, toen de schim van den grooten vogel even over 'n spoorbaan schoot en 'n zwaar puffenden trein in één sprong voorbij streefde.

M'n luchtziekte is weggebleven, óók op de terugreis, dank zij de tooverpil! En wilt ge een goeden raad van mij hooren, gij, medelijders, schommel-, zee- en luchtzieken? Laat dan 'n zwakke maag u de genoegens van 'n vliegtocht niet bederven — vraag de stewardess, voordat u instapt, de befaamde pil en u zult zich in de hogere regionen even fit en vief bevinden als onze luchtkoningen Geyssendorfer en Van Dijk.

Boedapest is 'n grandiooze stad. Men noemt haar „de Koningin van den Donau”. 'n Beteren naam had men moeilijk kunnen bedenken. De machtige rivier cirkelt zich om haar leden als 'n ceintuur van zilver, de Burcht is haar diadeem en de duizenden lonkende avondlichten zijn de sprankelende juweelen aan haar staatsiekleed.

Van het Vissechersbastion heeft

Meisje in nationale kleederdracht uit het dorp Mezőkövesd.

men 'n heerlijk gezicht op den breeden Donau-stroom, de monumentale bruggen, het neo-gothiek parlement, na dat van Londen zeker het schoonste van Europa, de vorstelijke hotels aan den fameuzen Corso, den voornamen Andrassy-boulevard en de grootsch opgezette gebouwen en straten van het moderne Pest.

Doch imposanter en onvergetelijker dan dit tafereel is het schouwspel van Boedapest bij avond. Men moet er 'n wandeling naar den top van den 235 meter hoogen St. Gellertsberg — zoo genoemd naar een Italiaanschen monnik, die hier in de elfde eeuw het Christendom predikte en door de heidenen vermoord werd — voor over hebben om van dit ontzagwekkende panorama te kunnen genieten.

Een zee van duizenden en duizenden lichten spreidt zich kilometers in 't rond voor uw voeten uit, de geillumineerde bogen der bruggen dansen als vlamme guirlandes in het water van den Donau, de paleizen aan den Corso staan in een fantastischen toovergloed, straten en boulevards teekenen zich als felle lichtstrepn tegen den donkeren hemel af en héél, héél ver in 't verschiets wenken en lonken u de dorpen van het Hongaarsche land.

De geneeskrachtige bronnen van Boedapest hebben 'n wereldreputatie. Langs de boorden van den Donau vindt men niet minder dan tachtig thermische bronnen van geheel bijzondere samenstelling. De geneeskrachtige werking van het zwavelhoudende en radio-actieve water was reeds aan de Romeinen bekend. De temperatuur van het bronwater varieert van 20° tot 74° C. en de gezamenlijke productie der bronnen bedraagt meer dan 75.000.000 liter per dag. Lijders aan reumatiek, jicht en ischias vinden hier genezing voor hun kwalen — marmerplaten van dankbare patiënten tegen de muren van het St. Lucas-hotel leggen hiervan in alle talen der wereld getuigenis af. Over gebrek aan medische verzorging zullen de Kurgasten zeker geen klagen hebben, want Boedapest telt een kleine negentig klinieken en hospitalen en beschikt over het niet onaanzienlijke legertje van 4000 artsen en specialisten!

Het St. Gellerts-hotel met z'n vermaarde champagnebad en openlucht-zwenibassin en het Svábhegyi Kurhaus op den top van den 430 meter hoogen Schwabenberg bieden den vreemdeling het hoogste in luxe en comfort en de geneeskundige behandeling is van dien aard, dat zelfs de meest verwende patiënt met vreugde en dankbaarheid op z'n verblijf kan terugzien.

Wilt ge u 'ns met hart en ziel onderdompelen in de echt Hongaarsche sfeer? Breng dan 'n bezoek

Het prachtige parlamentsgebouw aan den oever van den Donau.

armoede hoffelijk en gastvrij genoeg om den vreemdeling terstond 'n beker schuimenden, Hongaarschen landwijn aan te bieden.

Het aspect van de Hongaarsche laagvlakte verschilt niet veel van het Hollandsche landschap — men zou zich in de Haarlemmermeer wanen, waren er niet de typische waterputten en hadden de huizen niet die witte kleuren ter beschutting tegen het felle zonlicht.

Széged, de tweede grootste stad van Hongarije, heeft door het verlies van zijn waardevol achterland veel aan betekenis ingeboet. Niettemin poogt het in den laatsten tijd weer nieuwen naam te verwerven en wel door den export van de vermaarderoode peper, de zoete paprika — zoo rijk aan vitamine C — welke in groote hoeveelheden in den omtrek verbouwd wordt. 's Zomers worden er op het ruime Domplein grootscheepsche openluchtsporten opgevoerd, die zoowel uit binnen- als huitenland duizenden toeschouwers trekken.

aan de „Kakuk”, een typisch oud restaurant te Boeda, dateerend uit het jaar 1744. Bestel er een Zevenburgschen vleeschschotel, drink er den vurigen Hongaarschen wijn en laat een der zigeuners u het lied voorspelen van „Van egy szöke asszony”. . . . Er is een blonde vrouw. . . . Luister naar het tintelende leven om u heen, probeer 'ns den smaak van szilvórium en barack (uit pruimen en abrikozen vervaardigd) of geniet van de bloemenpracht der tuinen, waarom de „Kakuk” wijd en zijd zulk 'n beroemdheid verkregen heeft.

Een der mooiste bezienswaardigheden van Boedapest is het Margaretha-eiland, in 't midden van den Donau gelegen. Het dankt zijn naam aan een dochter van koning Bélas den Vierden, de zalige Margaretha, die hier 'n klooster stichtte en er in 't jaar 1270 stierf. 's Zomers is het een toevluchtsoord voor de vele wandelaars en natuurliefhebbers, die, de hitte en de drukte eener moderne stad moede, hier verkoeling zoeken en naar hartelust kunnen dwalen onder de hoge boomen van het prachtige park, dat een oppervlakte beslaat van 230 ha. Openluchtbaden, polo-velden, schiet- en tennisbanen, ruim en onbekrompen aangelegd, bieden den beoefenaars dezer sporten volop gelegenheid zich te ontspannen en te amuseeren.

Hongarije, het koninkrijk zonder koning, is een land van eeuwenoude traditie. Het rijksgedebied behoort aan de kroon van den heiligen Stephan en wordt bij ontstentenis van een vorst bestuurd door den regent admiraal Horthy von Nagybánya. Het hofceremonieel is tot op dezen dag behouden gebleven en in het impressieve paleis op den heuveltop wachten nog steeds de vacante tronen op de komst van de legitieme koning en koningin der Magyaren. . . .

De schitterende galavertrekken van den Burcht en de voormalige koninklijke appartementen, de zilverblanke balzaal, door koning Frans Jozef aan z'n beminde vrouw koningin Elisabeth geschonken, doen u versteld staan van de praal en rijkdom, die tijdens de dubbelmonarchie in Hongarije geheerscht moet hebben.

Het beruchte verdrag van Trianon, dat in 1920 tusschen de geallieerden en Hongarije tot stand kwam, heeft met één slag aan dezen voorspoed een einde gemaakt. De rijkste gebieden gingen te loor aan Roemenië,

Tsjecho-Slowakije en Joego-Slavië, het bevolkingscijfer daalde van 20.000.000 tot nauwelijks 8.000.000, de toegang naar de Adriatische zee werd versperd — ofschoon het verdrag in een vrije verbinding voorziet — en Boedapest, financieel en economisch ingesteld op 'n land, dat nu tot 'n derde van z'n ware grootte was teruggebracht, stond aan den rand van den afgrond.

Is het te verwonderen, dat het trotsche volk der Magyaren, hoe het op politiek en godsdienstig terrein ook onderling verdeeld moge zijn, toch in dit vurige, vaderlandsche verlangen één van ziel en gedachte is gebleven: het verdrag van Trianon moet herzien worden?

Hongarije noemt men een der korenschuren van Europa, maar door tolmuren, contingenteeingen en deviezenbepalingen, uitvloeisels van nationale protectie systemen, wordt de graanexport ten zeerste bemoeilijkt, hetgeen op den levensstandaard der boerenbevolking natuurlijk een ongunstigen invloed heeft.

De nood der plattelandbewoners is groot. Terwijl het toch Zondag was, liepen de menschen in de omgeving van de vrijstad Széged aan de Joego-Slavische grens op bloote voeten langs de modderige wegen of sloegen, in verveling tegen de deurposten van hun mufte, leemen huizen geleund, de voorbijtrekkende huifkarren en auto's gade. Ze zagen er zonder uitzondering schamel gekleed uit, maar waren ondanks hun

Wanneer ge 'n bezoek brengt aan Hongarije, dient u zeker een kijkje te nemen in de poesta. Stelt u zich de poesta voor als een wijde, onafzienbare vlakte, welker eentonigheid hier en daar gebroken wordt door de gemeskut, de karakteristieke Hongaarsche waterputten, die voor de watervoorziening van mensch en dier van vitaal belang zijn. Halfwilde paarden grazen in groote kudden vrij op de poesta rond, bewaakt door den csikos, den paardenherder, wiens meesterlijke staaltjes van rijkunst onovertreffbaar zijn.

Hoewel de Hongaarsche taal voor 'n Hollandsch oor geheel onverstaaenbaar is — woorden als *igen*: je, *kérem*: alstublieft en *jo reggelt*: goeden morgen, zeggen u genoeg! — mag dit toch geen hinderpaal zijn om eventueele reisplannen naar het land der Magyaren niet ten uitvoer te brengen; de Hongaren varen ten opzichte der vreemdelingen in hetzelfde schuitje als wij. Met Fransch, Duitsch of Engelsch kunt ge u vrijwel overal verstaanbaar maken!

En mocht ge soms opzien tegen 'n langdurige treinreis, slik dan de tooverpil en pak den „Blue Danube Air Express” — binnen 5½ uur brengt de K. L. M. u over heuvelen en dalen, bosschen en rivieren naar het goedkoopste en gastvrije Hongarije, het schoone land van de poesta's, de paarden en de paprika!

W. S.

Hongaarsche officieren in hun schilderachtige uniformen.

Over de doornige struiken buigen zich de pluksters, die met benijdenswaardige vaardigheid de vruchtjes weten te verzamelen, zonder zich om het gewapend verweer van de planten al te zeer te bekommeren.

BESSENPLUK OP ZUID-BEVELAND

Een aankomende kracht, die blijkbaar toch haar mannetje wel staat.

Maar de routine van jaren is toch de beste aanbeveling voor een Bevelandsche fruit-plukster.

Oogsttijd is een feestelijke tijd: het is de bekroning van het werk, ook al is dat dan niet altijd zoo loonend als was verhoopt.

De bessenpluk zet vroeg in van 't jaar. Wel zijn er nog niet veel vruchten, die voor direct verbruik op de binnenlandse markt komen. Maar wel is de verzending al in vollen gang voor de buitenlandse industrie. Denemarken is den laatsten tijd als afnemer opgetreden, en voor dezen export kunnen de vruchten reeds vroegtijdig worden geoogst. Zoo troffen wij het, dat in Kapelle op een der bedrijven reeds het gezellig vertier heerschte, dat den fruit-oogst in deze maanden kenmerkt.

Uit de pluk-emmers worden de baten snel geruld.

Rechts: De windmolen blaast snel en grondig blaadjes en vuil tusschen de vruchten uit.

De burgemeester van Londen is een koning in het klein... maar zijn schepter is zóó groot, dat hij niet in de statiekoets kan! Men lette op de rijke draperieën en den koetsier.

LONDENSCHER TRADITIES

In de Middle Temple Hall, het beroemde centrum der Londensche gerechtshoven, komen de advokaten, de rechters en de studenten, die in dit centrum rechten studeeren, nog steeds zooa's eeuwen geleden

te zamen lunchen en dineeren. De moderne koffiefilters vormen wel een schrill contrast met het prachtige, historische milieu.

Londen is het bolwerk van tradities. Geen stad ter wereld is zoo rijk aan telken jare terugkeerende feestelijkheden, die hun oorsprong hebben in 't grijze verleden. Het is dan een geschitter van oude costumes en van dikwijls indrukwekkende ceremonies. Maar ook uit kleinere, typische trekjes in het stadsbeeld blijkt de behoudensgezindheid van den Londenaar. Het prachtige span trekpaarden voor 'n bierwagen is er 'n bewijs van.

De wachters bij den Tower te Londen hebben in 1936 'n verandering in hun uiterlijk ondergaan, waarover zij zich thans nog verheugen. In dat jaar stond koning Eduard VIII, na een bezoek aan den Tower, hun toe den baard te laten wegnemen. Tot dan toe waren de wachters verplicht 'n baard te dragen.

De Vlissingsche Schipbrug

Neen, 't modernste op het gebied van bruggenbouw is zoo'n schipbrug nu wel niet, maar zoo'n half ei is toch altijd beter dan een leeg dop. En toen dezer dagen door een aanvaring een gedeelte van deze Vlissingsche oeververbinding min of meer in den grond werd geboord en enkele dagen lang onbruikbaar was, toen bleek pas, welk een ongerief dat meebracht rondom den zijtak van het Kanaal door Walcheren, die naar de werf van De Schelde voert. Want het pontje, dat den dienst moest waarnemen, bleek maar een al te schamele hulp. Er zijn stemmen opgegaan om de Vlissingsche schipbrug naar Middelburg te dirigeren om voor noodhulp te dienen bij de voorgenomen vervanging van de Stationsbrug over het Kanaal. Een prachtoplossing voor de Middelburgers. Maar voor de Vlissingers een punt van ernstige overweging, nu zij dezer dagen aan den lijve gevoeld hebben, hoe noode deze verbinding in hun gemeente zou worden gemist.

Een rijdende kraan kwam eraan te pas om 't gezonken bruggedeelte te lichten: vele gedupeerden maakten van den nood een deugd en bleven de herstelwerkzaamheden met interesse volgen.

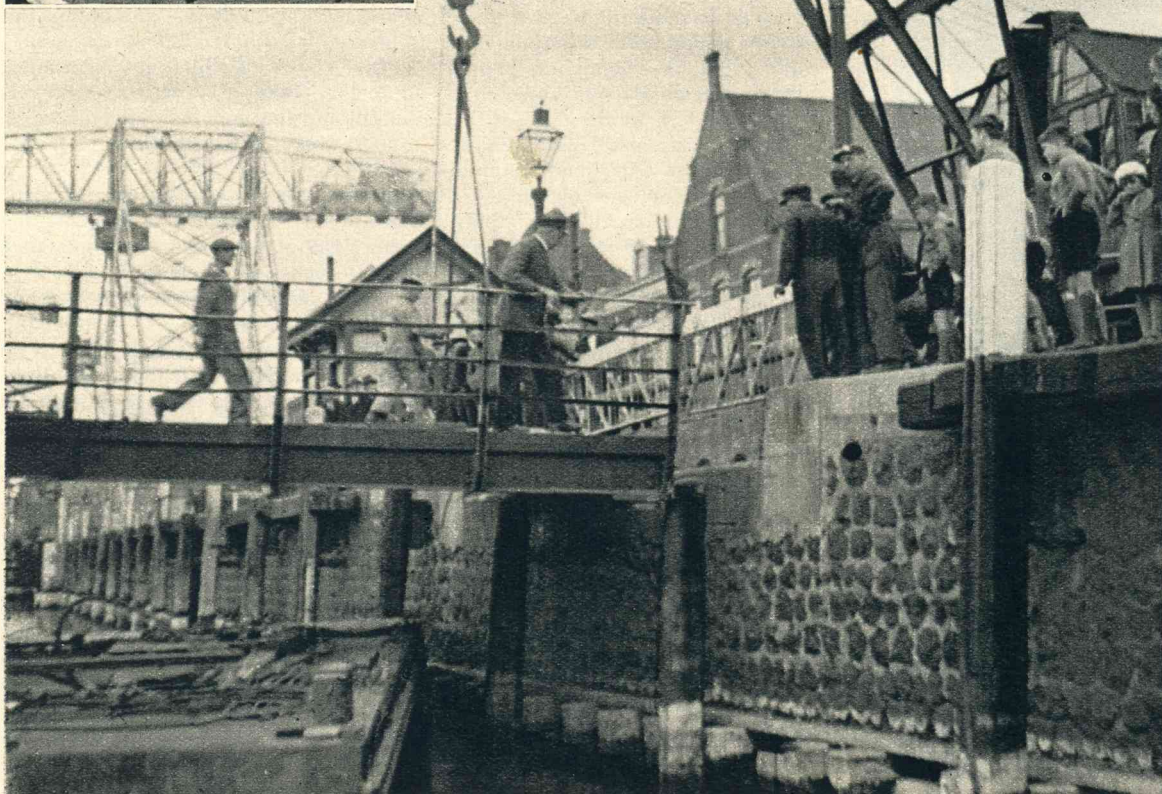
Links: Een duiker moest onthoden worden om eens te verkennen, hoe 't er na de aanvaring daar beneden wel allemaal uitzag.

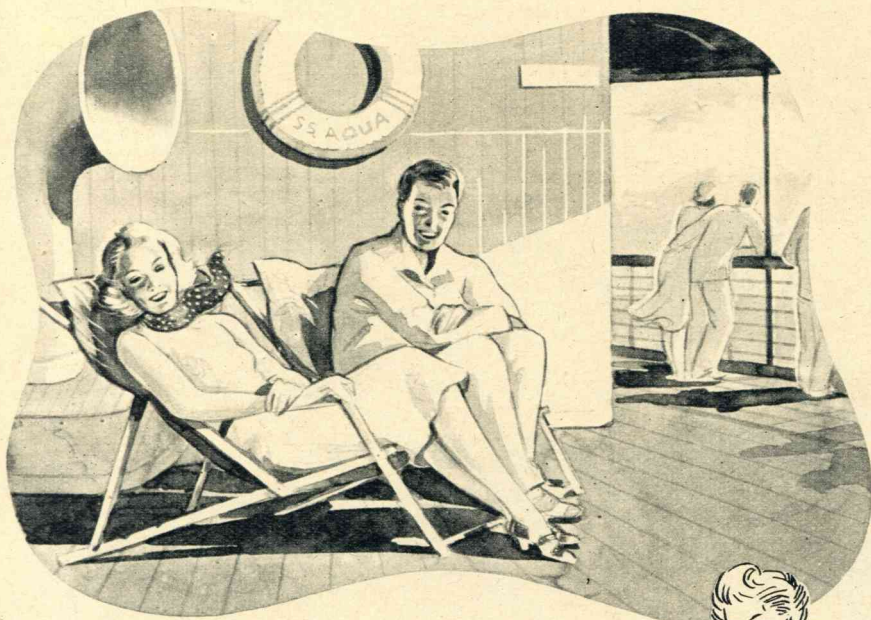
Gelukkig bracht de machtige hefkraan de gezonken brug weer spoedig op haar plaats terug en was de verbinding na enkele dagen weer hersteld.

Voor het roetgangersverkeer werd tijdelijk een roei-bootje te hulp genomen. Het varen ging comfortabel genoeg, maar niet zoo eenvoudig was het te em- of te debarkeren.

Het overtochtje is gezellig genoeg, maar voor de spitsuren is de capaciteit toch niet heelmaal voldoende.

Lucht, water en zon!

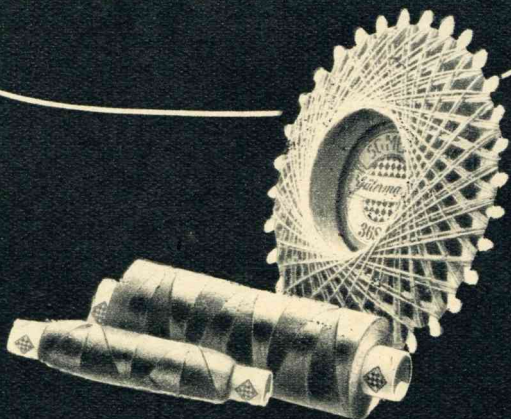
Als je dit leest, zal je wel denken, drie prachtige gelegenheden om je kleren te bederven, nietwaar? Niets daarvan hoor! Wij hadden onze Indanthren geverfde jurken aan en zooals je weet zijn Indanthren geverfde stoffen onovertroffen waschecht, zonecht en weerecht!

Let op het merk:

Indanthren

Wie verstandig is, naait met **LIJDE**
daar **LIJDE** elastisch is, sterk en kleurecht.
Gütermann's Naai-LIJDE
is de beste.

LET U OP HET HANDELSMERK: SCHAAKBORD.

Een sensatie van de jury

door Philip O'Doone

Een grillige samenloop van toevallige omstandigheden," oordeelde Abel Ruskil deze geschiedenis, toen hij haar uit den mond van John Elsworth vernam. John Elsworth zelf matigde zich geen oordeel aan, maar hij was geneigd er anders over te denken. „Toeval" is een voor de hand liggend etiket voor allerlei onlogische en wonderlijke dingen en de oppervlakkige mensch bedient er zich veel liever van dan zich te verdiepen in vragen van hoogere orde.

Hoe het oordeel van de menschen echter ook diende te luiden — een wonderlijke geschiedenis was het zeer zeker. Zij ving aan op een nacht in Maart, toen John Elsworth met vier zwaarbeladen sleden pelzen onderweg was van het Great Bear Lake naar post Meredith aan de Athabaska, waar Abel Ruskil troonde als agent van de Company. Hij had dien avond zijn bivak opgeslagen aan de zuidelijke boorden van het meer en om acht uur lagen zoowel de Indiaan-sche geleiders als de honden in diepe rust.

John Elsworth lag in zijn slaapzak gedoken in de uitgegraven holte van een sneeuwheuvel en na een vermoeienden dag sloep hij even rustig en vast als in het bed, dat hij bij zeldzame gelegenheden het zijne kon noemen. In het diepst van zijn slaap had hij een vreemden droom. Hij hoorde geschuifel in den nauwen toegang tot zijn slaappleaats en een oogenblik later werd zijn gelaat, dat half in den slaapzak verborgen zat, belicht door het schijnsel van een elektrische lantaarn. Hij richtte zich over-eind op zijn elleboog en bijna op hetzelfde oogenblik verdween het licht. Bij het terugtrekken van de lantaarn viel het lichtschijnsel echter gedurende een ondeelbaar moment op het gelaat van den indringer. En in dat schijnsel aanschouwde John Elsworth het hoofd van een man, gedekt door een bevermuts — een man met een scheel oog en een scheefgegroeid neusbeen. Terstond daarop verdween het hoofd, er klonk nog eenig geschuifel in de nauwe sneeuwgang en toen bleef het stil.

John Elsworth ontwaakte. Hij zat half overeind en leunde op zijn elleboog. Zijn droom en vooral dat geschonden mannengelaat stonden hem zoo levendig voor den geest, dat hij een oogenblik meende dat de verschijning werkelijkheid was geweest. Hij luisterde scherp, hoorde het kraken van de sneeuwkorst onder den invloed van de strenge vorst en al de overige geluiden, waarmee hij in het hoge noorden vertrouwd was geraakt. Doch verdachte of zelfs maar vreemde geruchten vielen hem niet op.

„Een droom," mompelde hij, terwijl hij weer ging liggen. Toen hij den volgende morgen echter opstond keek hij verbaasd in het rond. Van den sneeuwheuvel liep een breed sneeuwschoenspoor in de richting van het westen. Hij riep zijn Indianen bij elkaar, doch geen hunner kon hem een verklaring geven van de zonderlinge geschiedenis. Ook werd er niets vermist — alleen was er dat spoor en de herinnering aan zijn droom, die thans echter bleek geen droom te zijn geweest. John Elsworth ging het spoor een mijl ver na. Toen begreep hij dat het tijdsverlies zou zijn te trachten zijn vreemden bezoeker te achterhalen. Hij keerde terug en spoedig was hij de geschiedenis vergeten.

In het noorden werd in die dagen veel gesproken over den gewelddadigen dood van een zekeren Joe Maury, een pels-

jager met een niet al te gunstige reputatie. John Elsworth vernam eerst van dien moord, toen hij in begin April met zijn pelzen post Meredith bereikte.

„Ken je misschien ook een Tom Vane in het noorden?" vroeg Abel Ruskil, toen hij hem het voornaamste nieuws uit de streek had meegedeeld.

„Tom Vane — ik herinner me iemand van dien naam te hebben ontmoet aan het Slavenmeer," antwoordde John Elsworth. „'t Is lang geleden, misschien reeds twee jaar. Hij had een knappe jonge vrouw, die evengoed met een geweer wist om te gaan als een geboren scherpschutter."

„Dat is 'm," stemde Abel Ruskil toe. „Hij is in Maart gearresteerd en opgesloten in de gevangenis van Mac Mahon."

„Waarom?"

„Moord of doodslag, dat zal de jury uit moeten maken. Het slachtoffer heette Joe Maury — een doorgewinterde schurk. Heb je 'm gekend?"

„Nooit van gehoord," antwoordde John Elsworth. „Vertel me er eens iets van. Ik herinner me dat die Tom Vane een gemoedelijke jonge kerel was — allermint een ruw type, dat ik tot een moord in staat zou hebben geacht."

Abel Ruskil trok aan zijn pijp en schudde zijn hoofd. „Er valt niet veel te vertellen. Op een dag kwamen er in Mac Mahon een paar Eskimo's aangifte doen, dat hun baas vermoord was, Joe Maury. Hij had ruzie gehad met Tom Vane — naar zij beweerden had Tom dien twist opzettelijk uitgelokt. Van woorden was het tot daden gekomen en op zeker oogenblik had Tom Vane zijn revolver op zijn tegenstander afgevuurd. De kogel trof hem in de borst en toen Tom Vane hem ineem zag zijgen nam hij de vlucht. De twee Eskimo's waren getuigen van het gevecht. Zij legden Joe op een slede en namen hem mee het hoge noorden in, om hem in hun dorp te laten behandelen door een medicijnvrouw. Dienzelfde avond stierf hij echter reeds en om den doode te sparen voor de wolven hakten zij een gat in het ijs van het meer en lieten hem daarin neer. Vóór hij stierf had Joe echter nog de kracht gehad Tom Vane in zijn zakboekje als zijn moordenaar aan te wijzen. Na die verklaring trok de politie er natuurlijk onmiddellijk op uit en twee weken later werd Tom Vane in zijn hut in hechtenis genomen."

„Dat ziet er leelijk voor hem uit," oordeelde John Elsworth, toen Abel Ruskil aan het eind van zijn relaas gekomen was. „Wat zei hij van de beschuldiging?"

„Dat ze van a tot z gelogen was," antwoordde Abel Ruskil. „Volgens zijn lezing van het geval had Joe Maury dien twist gezocht, om zich te wreken over het feit, dat Mary Vane niet gediend bleek van zijn bezoek. Na een onbeduidenden twist schoot hij 't eerst, maar hij miste. Uit noodweer schoot Tom Vane terug, met het ongelukkige gevolg dat zijn schot zoo goed als doodelijk was. Ook gaf hij toe dat hij de vlucht had genomen; zijn daad had hem zoo verschrikt, dat hij zijn bezinning verloor en naar zijn slachtoffer niet meer omkeek. Als Joe die twee Eskimo's niet bij zich had gehad zou er misschien geen haan naar hem gekraaid hebben, maar het zal Tom Vane moeilijk vallen de verklaring van die twee getuigen te ontzenuwen. Er valt weinig of niets omtrent de uitspraak van de jury te voorspellen, maar men geeft Tom bitter weinig kans op vrij-spraak."

„'t Is ellendig voor zijn vrouw,” zei John Elsworth in gedachten en met die woorden was 't onderwerp voorloopig van de baan.

Het was John Elsworth's bedoeling niet langer dan vier dagen aan post Meredith te verblijven en daarna weer naar het noorden terug te keeren, maar „het toeval”, zooals Abel Ruskil het later zou noemen, stuurde zijn plannen in de war. Op den derden avond van zijn verblijf zat hij in Ruskil's kantoor bij den haard, toen zij ver verwijderd hondengeblaf hoorden, dat duidelijk naderbij kwam.

„Bezoek,” kondigde John Elsworth aan.

„Waarschijnlijk Indianen — Perry zal hen wel helpen,” antwoordde de agent zonder eenige nieuwsgierigheid.

Twee minuten later ging de deur open en rezen zij haastig overeind. In de deuropening stond 'n jonge vrouw in bont, met een gelaat dat gloeide onder den invloed van den prikkelenden wind. „Hallo, heeren, ik hoop dat ik u niet stoort,” sprak zij luid. „Ik ben Mary Vane en ben op weg naar de terechtzitting van mijn man. Zou ik op den post kunnen overnachten?”

Abel Ruskil was een en al voorkomendheid. Hij gaf de jonge vrouw aan de zorgen over van zijn Indiaansche huishoudster en een half uur later zat zij verfrist en verkleed aan het haardvuur tusschen de twee mannen. Zoowel Abel Ruskil als John Elsworth aarzelden het pijnlijke onderwerp van haar reisdoel aan te roeren, maar de jonge vrouw begon er zonder terughouding zelf over.

„Ik ken u,” wendde zij zich plotseling tot John Elsworth, toen de petroleumlampen ontstoken waren. „Waar kan ik u ergens hebben ontmoet?”

„Aan het Grootte Slavenmeer,” antwoordde John Elsworth glimlachend. „Ik was eens bij u thuis.”

„Juist, ik herinner het me al. Dan kent u Tom natuurlijk ook. Wat denkt u van de zaak?”

John Elsworth haalde aarzelend zijn schouders op. „Eerlijk gezegd heb ik geen eigen mening, mevrouw Vane. Wel heb ik mister Ruskil onomwonden bekend, dat uw man op mij niet den indruk maakte een gevaarlijke moordeenaar te zijn.”

„Dat is hij ook niet — er kan evenmin sprake zijn van moord als van doodslag,” antwoordde de jonge vrouw met groote stelligheid. „Ik ben helaas geen getuige geweest van den twist, maar ik aanvaard onvoorwaardelijk Tom's lezing van het geval. Hij heeft geschoten uit noodweer. Joe Maury was een schurk, dien ik tot elke misdaad in staat achtte.”

Abel Ruskil bewoog zich onrustig in zijn stoel. „Vergeet u die twee getuigen niet, mevrouw Vane?” vroeg hij. „Ik wil uw man niet in een ongunstig daglicht stellen, maar...”

„Ik begrijp wat u wilt zeggen,” onderbrak Mary Vane hem rustig. „Voor mij maken die getuigenverklaringen echter geen verschil. Ik twijfel niet aan mijn man, maar wel aan de waarheidsliefde van die twee Eskimo's.”

„Bedoelt u dat ze een valsche verklaring hebben afgelegd? En dat onder eede?”

„Er is geen sprake van een beëdigde verklaring, mister Ruskil. Het zijn geen Christenen en we weten allemaal wel dat een Eskimo op alles wat hem wordt voorgekauwd ja en amen zegt, als het hem voordeel brengt. Deze Eskimo's vertrouw ik althans niet. Zij stonden in dienst van Joe Maury en u weet evengoed als ik, dat Joe zich voornamelijk bezighield met roof en diefstal. Aan hun eerlijkheid valt dus met grond te twijfelen. Ik ben stellig over-

tuigd dat Joe Maury mijn man in moeilijkheden heeft willen brengen en zich gewroken heeft door zijn handlangers die verklaring vóór te zeggen.”

Er viel een pauze in het gesprek, die eindelijk verbroken werd door Abel Ruskil. „Het is lang niet onmogelijk wat u zegt — Eskimo's zijn niet al te betrouwbaar. Ik hoop dat het uw man zal gelukken zijn lezing aannemelijk te maken voor de jury. Wanneer heeft de terechtzitting plaats?”

„Overmorgen,” zuchtte de jonge vrouw. „Ik zal me nog moeten haasten; ik heb onderweg een heelen dag opont-houd gehad doordat een van m'n honden door 'n anderen in zijn poot gebeten was. Alléén kom je slechts langzaam vooruit — ik wou dat ik een betrouwbaren geleider kon vinden. Is hier niet iemand, die me naar Mac Mahon zou kunnen vergezellen, mister Ruskil?”

Was het toeval dat de blik van de jonge vrouw bij die woorden de richting uitdwaalde van John Elsworth? Of beteekende die blik een bedekte uitnoodiging? John Elsworth wist het niet, maar hij aarzelde geen oogenblik.

„Als u mijn geleide voor lief wilt nemen, zal ik u graag vergezellen,” zei hij eenvoudig.

„Dank u,” antwoordde Mary Vane verlicht, „ik ben heel blij met uw gezelschap...”

De toon van haar stem verried dat zij het hartelijk meende en toch kon zij niet het minst vermoeden van hoeveel beteekenis het gezelschap van John Elsworth voor haar zou zijn.

Het was op een guren Aprildag dat Tom Vane terechtstond en die terechtzitting zou een der merkwaardigste blijken uit de bewogen geschiedenis der rechtspleging in het noorden. De rechtszaal was bijna geheel gevuld, toen Mary Vane en John Elsworth binnentraden en slechts met moeite gelukte het hun nog een plaatsje te krijgen. Mary was bleek en zocht met zenuwachtige blikken de beklagdenbank. Tom Vane was echter nog niet binnengeleid en ook de rechter was nog afwezig. De openbare aanklager had echter reeds aan de groene tafel plaatsgenomen en las met een luide stem een formulier voor, waarin achtbare Britsche burgers werden opgeroepen om de jury te vormen.

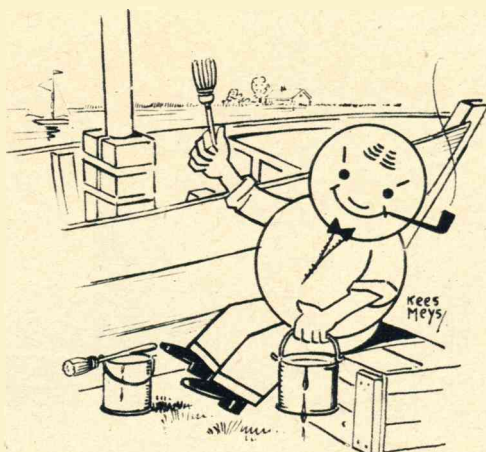
John Elsworth ving een smeekenden blik op van Mary — hoopte zij, dat althans hij haar man tot steun en voorspraak zou zijn bij de beslissing over de vraag, of hij schuldig was? John Elsworth begreep het zoo en stond van zijn plaats op. „Ik,” riep hij luid, toen de openbare aanklager de zaal inkeek.

Er waren dertig bereidwilligen voor dertien plaatsen en toen hun namen waren genoteerd en in een bus gesloten, verscheen er een zesjarig jongetje in de zaal, om de namen van de dertien uitverkorenen te trekken. John Elsworth kwam als vierde uit de bus en toen de jury beëdigd was, nam zij plaats aan de groene tafel.

Een oogenblik later verscheen Tom Vane. Hij was nog bleeker dan zijn vrouw, maar uiterlijk volkomen rustig. Zijn blik dwaalde door de overvolle zaal en toen hij Mary ontdekte, hief hij zijn hand even op en knikte haar bemoedigend toe. De twee Eskimo's, die als getuigen in Mac Mahon waren achtergebleven en slechts gebrekkig Engelsch spraken, kregen een tolk toegewezen en onmiddellijk daarop nam de zitting een aanvang.

Het was de eerste maal, dat John Elsworth 'n terechtzitting bijwoonde.

Vervolg op blz. 18

Prettige voornemens onder de blauwe lentelucht.... heerlijke vooruitzichten op het water.... het zeil in top en de roerpen in de hand.... hoe zal er m'n scheepje varen door het zomersche land! De wijde hemel, de kabbelende golfjes om den boeg, het wijde, geurige, groene land.... hier en daar een wit zeil, een rood boerderijdak in de schaduw van wat boomen en dan: IBIS in de pijp. Bij prettige voornemens zoo 'n prettige pijp IBIS, die lente-geurige tabak van Dobbeltmann; trouwe metgezel op lange zwerftochten over Holland's heerlijke water.

Dobbeltmann.... lekker, man!

Hier zijn Droste's
(1 plus 10) nieuwe vondsten!

Droste brengt naast zijn nieuwe verrukkelijke Beatrix-bonbon nog 10 andere uit. Nieuwe smaken... nieuwe lekkernijen! Hier zijn ze, met de korte „inhouds-opgave”:

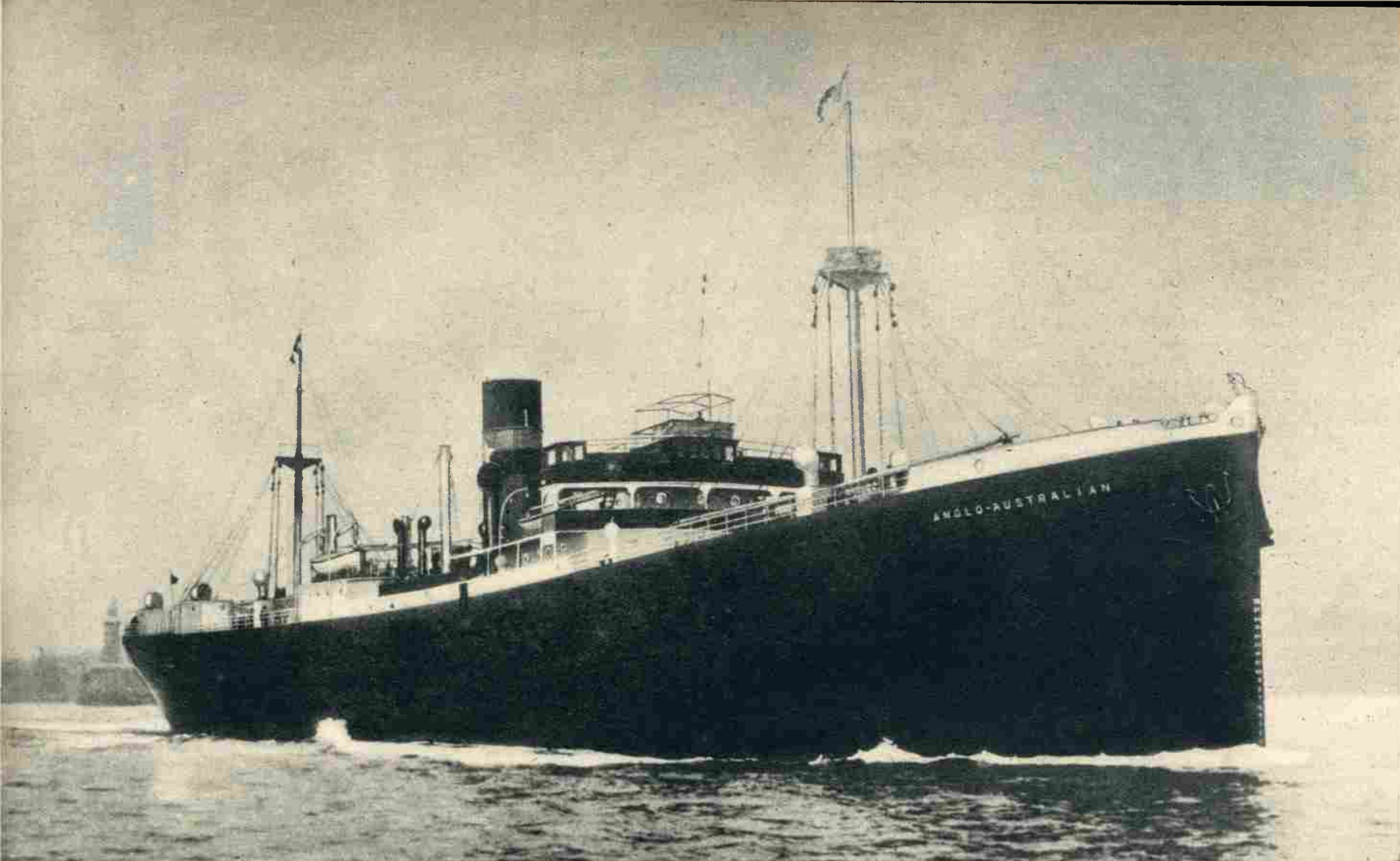
BEATRIX.	Oranje marsepein met gebrande nougat.
CARREALTA.	Roomtruffel met gehakte orangeschil.
ARCARON.	Mocca-roomtruffel met harde nougat.
VERONICA.	Amandel-caramel met stukjes oranje-schil.
CALICE.	Witte roomtruffel in zeer smakelijke chocolade.
PAMANDA.	Pikante crème in roompaté. [coladepaté.
TRITOUR.	Pistache crème met likeursmaak.
NECTAR.	Amandel in honingcaramel.
TERUELLA.	Roomtruffel met abrikozenmaak.
SUDETTE.	Vruchten met likeursmaak.
MORINO.	Roompaté met stukjes gebrande nougat.

DROSTE

ALTIJD WELKOM!

Spaart plaatjes voor 't nieuwe Droste-album „Het Water op 't Land”

EEN GROOT STOOMSCHIP „SPOORLOOS” VERDWENEN!

In de dagen, toen de groote zeilschepen de oceanen bevoeren, was het een veelvuldig voorkomend verschijnsel, dat een schip de haven verliet en men er, nadat het aan den horizon was verdwenen, nimmer meer iets van hoorde of zag. Overgeleverd aan wispelturige natuurelementen, zwalkte de bemanning soms wekenlang in een schier onmetelijke ruimte van lucht en water, zonder dat de mogelijkheid bestond om zich met een ander schip of met de bewoonde wereld in verbinding te stellen. Hieraan danken wij de romantische verhalen van zeelieden, die als opvarenden van een schip, dat werd geacht „met man en muis” te zijn vergaan, na jaren eensklaps weer in den familiekring opdoken.

Hoewel onze geperfectioneerde moderne tijd de menschheid niet geheel bespaart voor scheepsrampen, meende men, dat er bij de scheepvaart van een spoorloze verdwijning practisch geen sprake meer kon zijn. Immers, het drukke verkeer op de wereldzeeën en de radio-installatie, die ieder schip volgens wettelijke voorschriften aan boord moet hebben, sluiten uit, dat een schip ten onder kan gaan zonder dat vaartuigen, die zich in de nabijheid bevinden, hiervan iets merken. Zelfs is het in de meeste gevallen mogelijk door snel den steven te wenden en full-speed naar de plaats des onheils te stoomen hulp te bieden en opvarenden te redden. De befaamde, door scheepsmarconisten geseinde noodkreet S.O.S. heeft in den loop der jaren reeds menigeen voor een wissen zeemansdood bewaard.

En toch — op 8 Maart van dit jaar verliet het 5.456 tonnen metende Engelsche stoomschip „Anglo-Australian” de haven van Cardiff om — spoorloos te verdwijnen! De havenstad Vancouver, de bestemming van het schip, zou dit nimmer zien binnen-varen en de bemanning zou niet, gelijk 't rechtgeaarden zeelieden betaamt, aan wal gaan passagieren om de vermoeyenissen van de lange reis te vergeten.

Op 24 Maart ontvingen de reeders nog de gebruikelijke, draadloze mededeeling, dat de Azoren waren gepasseerd en aan boord „alles wel” was. Dit blijken achteraf de laatste teekenen van leven te zijn geweest, want sindsdien heeft men niets meer van het schip vernomen.

Men staat hier voor een mysterie, dat in zijn toedracht herinneringen oproept aan de scheeps-

ONDANKS TECHNIEK DER TWINTIGSTE EEUW

drama's uit voorbije perioden, die men in de twintigste eeuw echter onmogelijk achtte. De geheimzinnigheid, waarin deze ramp is gehuld, wordt grooter bij de wetenschap, dat de „Anglo-Australian” twee goede radio-installaties aan boord had en dus, bij een defect aan het eene apparaat, het tweede in gebruik kon worden genomen. Toch heeft men sinds den vierentwintigsten Maart geen teken van leven ontvangen, zelfs niet het S.O.S., waardoor bij een dreigende ramp binnen korten tijd hulp ter plaatse was geweest; berekeningen hebben namelijk uitgemaakt, dat het verdwenen schip in één geval op meer dan vijftig mijlen afstand kon zijn van een ander vaartuig.

Er zijn geen omstandigheden, die een aanwijzing vormen tot de mogelijke oorzaak, waardoor dit schip kan zijn ten onder gegaan. Het voerde geen lading mee, doch slechts water als ballast. Ontpofbare stoffen bevonden zich niet aan boord. De rederij, aan wie het schip toebehoorde, staat bekend als een onderneming, die immer bedacht is op de veiligheid van haar schepen en opvarenden. Als bewijs hiervoor kan gelden, dat over een periode van vijftientwintig jaar, met uitzondering van den wereldoorlog, geen schip verloren ging.

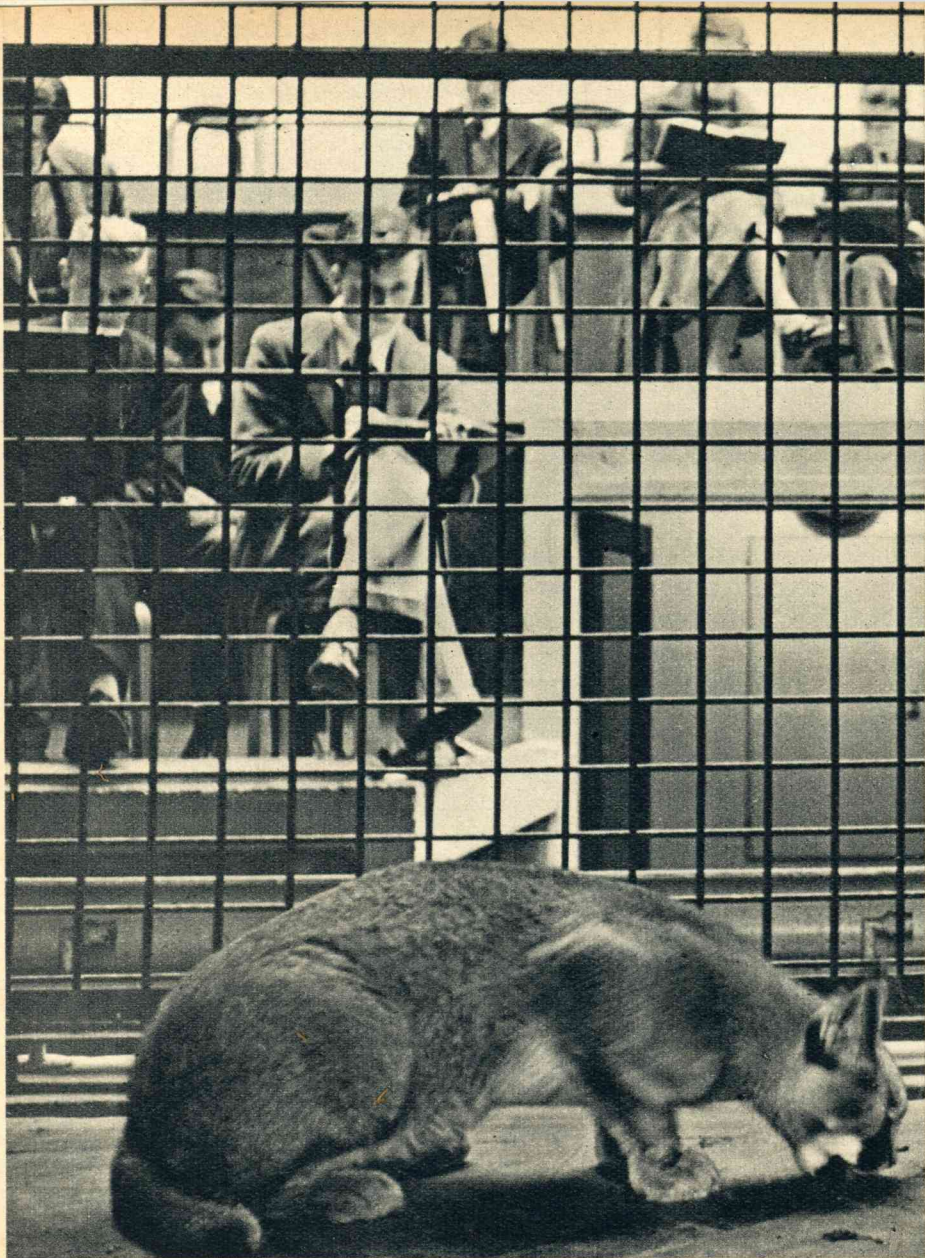
Een verdere vraag, die deskundigen zich stelden, was, of de gezagvoerder door roekeloos beleid een ramp kon hebben veroorzaakt. Doch volgens menschelijke berekening moet ook deze mogelijkheid worden uitgeschakeld, aangezien de kapitein, F. Parslow, bekend stond om zijn zeevaartkundige kennis en om zijn voorzichtigheid.

Het ligt voor de hand, dat deze mysterieuze verdwijning aanleiding heeft gegeven tot talloze theorieën. Hierbij trad steeds weer de moeilijkheid naar voren, dat geen aannemelijke verklaring kon worden gevonden voor het onheilspellende stilzwijgen van den marconist. Een simpel S.O.S., uitgezonden op het allerlaatste oogenblik, had een tip van den sluier kunnen oplichten en althans zekerheid verschaft omtrent de plaats, waar het schip is gezonken. De directeur van een groote verzekerings-

maatschappij, wier risico grootendeels ligt op het gebied van de scheepvaart, is van meening, dat we hier hebben te doen met een uitzonderingsgeval, waarvan er één op de millioenen voorkomt. Slechts door rekening te houden met een bijna onmogelijke samenloop van omstandigheden is men in staat de tragiek van de ramp te benaderen. De bodem van het schip kan door een uitstekend gedeelte van een rif zijn opengereten, juist op een moment, dat de marconist zijn hut een oogenblik had verlaten. Ofwel, de marconist keek toevallig over de reeling, werd weggeslagen door een plotseling aanrollende vloedgolf, die zich tevens op het geheele schip stortte en het tot zinken bracht. In beide gevallen zou het uitblijven van noodsignalen dus kunnen worden verklaard.

Verder oppert men de mogelijkheid van een plotselinge explosie in de bunkerruimte, waardoor tevens de zendapparaten van den marconist zouden zijn vernield. Men acht het zelfs niet uitgesloten, dat er onverwachts een zware, kortstondige storm opstak, die de stuurinrichting van het schip onklaar maakte en de zendinstallaties ontwrichtte. De kunde van een marconist reikt meestal wel zoover, dat hij de schade voorloopig weet te herstellen, doch de tijd, die hiervoor noodig is, kan in dit geval het schip noodlottig zijn geworden. Immers een vaartuig met een ontredde stuurinrichting is willoos aan de golven overgeleverd en één hevige stortzee, die dan niet door een handige manoeuvre kan worden ontweken, zou het schip binnen enkele minuten in zinkenden toestand brengen.

Maar iedere veronderstelling en iedere meening, die wordt uitgesproken, berust op geen enkel tastbaar feit. Het radio-apparaat van de „Anglo-Australian” heeft sinds vierentwintig Maart gezweven en zal zich waarschijnlijk wel niet meer laten hooren. De onbekende diepten van den Atlantischen Oceaan verbergen een geheim, dat zelfs het vernuft van onzen modernen tijd niet tot oplossing kon brengen. Op de gebruikelijke manier zal de Raad voor de Scheepvaart uitspraak doen, de verzekeringsmaatschappij zal den reeders de materiele schade vergoeden, de nabestaanden van de zeelieden zullen in hun leed moeten berusten en de annalen der scheepvaartgeschiedenis zullen een mysterie meer tellen — een mysterie, dat zich voltrok ondanks de volmaakte techniek der twintigste eeuw!

Het kunst-atelier, gezien van de andere zijde van het voetlicht.

Een kleine aanwijzing van den teekenleeraar doet soms wonderen.

EEN SCHILDER-ATELIER IN DEN DIERENTUIN

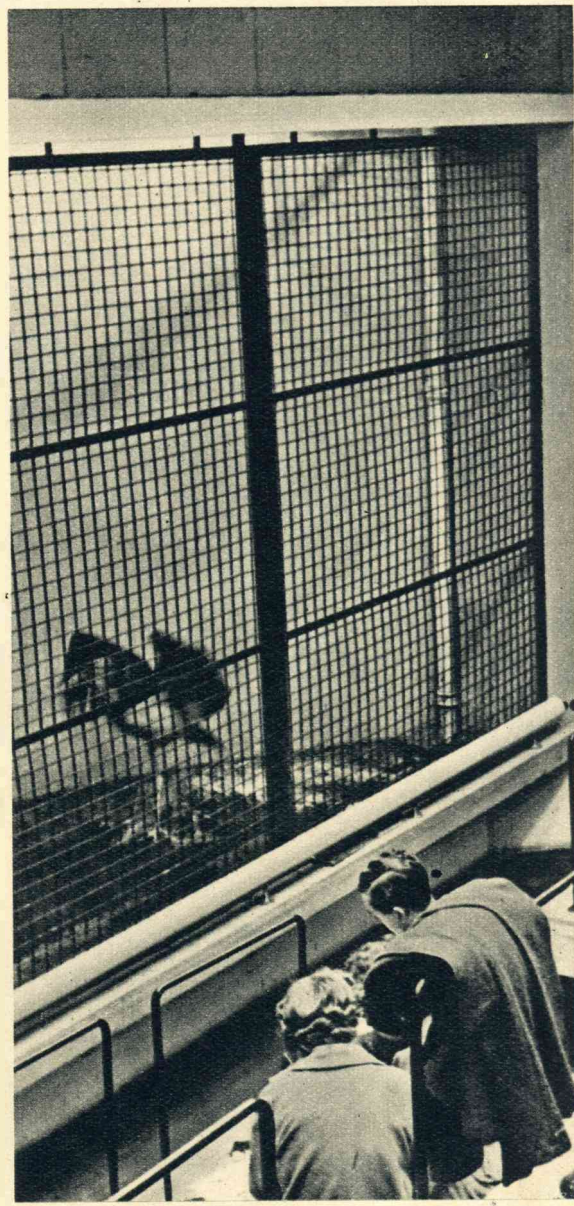
De overtalrijke aanvragen, aan de directie van den Londenschen dierentuin door kunstenaars en kunst-studenten gedaan om dierenstudies te mogen teekenen en schilderen, hebben ertoe geleid, dat men er is overgegaan tot den bouw van een geheel aparte studioruimte, waar de kunstenaars in volkomen rust en verder in de gunstigste omstandigheden de verschillende dieren kunnen bestudeeren, schetsen en zelfs schilderen.

Bij de inrichting van deze studio heeft men de uiterste doehnatigheid betracht, zoowel wat de ruimte als wat de belichting aangaat. Wanneer het

donker weer is, stelt een bijzondere kunstverlichting de teekenaars en schilders in staat om de dieren, als ware 't dag, te contereiten. Er zijn een grootere studio en twee kleinere, zoodat men dieren van verschillende soort tegelijkertijd als studie-object kan nemen. Daarenboven verwisselt men de dieren van week tot week, en de kunst-studenten zijn tot de conclusie gekomen dat de dieren uiterst dankbare modellen zijn, die meestal zonder tegenzin poseeren, en het doorwerken van teekening of schilderij juist door de rustige en intieme omgeving mogelijk maken.

In de kleine ateliers kan men uitstekend detail-studies maken.

De groote studio van boven gezien.

Waar is het beter, om een zangconcours aan te hooren, dan in zoo'n weelderigen Wemeldingschen boomgaard?

Hemelvaart en Pinkster langs de Zeeuwsche wegen

Wat is dat toch voor een mysterieuze drijfkracht, die op Hemelvaarts- en Pinksterdagen het menschdom zooveel ondernemender maakt dan op elken willekeurigen Zondag van het jaar? Is het, dat we den regelmatigen wekelijkschen rusttijd, waaraan we gewoon zijn, daarom minder waardeeren en er zodoende achteloozer mee omspringen? Is het louter de behoefte om voor zulke extra vrije dagen dan ook extra besteding te vinden, het buitenkansje aan ontspanningstijd op de meest volledige en bevredigende wijze uit te buiten? Is het bovendien misschien de prikkeling, die er van het land, van de natuur uitgaat, nu zij voor het eerst weer prijkt in die nieuwe, jonge pracht, en waardoor we nu meer dan ooit in staat zijn om te genieten van al datgene in onze omgeving, waarnaar we niet meer omzien, zoodra we over enkele weken er weer aan zijn gewend geraakt? Heel den zomer lang zullen we de Zeeuwsche duinen, bosschen, stranden en weelen overlaten

En wanneer is 't mooier langs het Walchersche rijwielpad door de duinen, dan nu de meidoorn er bloeit?

Een jolig groepje aan den Wemeldingschen berg — prijs of geen prijs op 't concours, de feestreugde is er niet minder om!

Wanneer maar 'ns even de zon door de wolken breekt, hoe koesterend is het dan in zoo'n Zeeuwsche wei!

aan vreemdelingen, landgenoot of buitenlander — maar nu, voor enkele weken is de schoonheid van het Zeeuwsche land voor de Zeeuwen.

Al weken tevoren zijn de plannen bedacht, uitgewisseld en vastgesteld. En dan moet er ook heel wat gebeuren, eer ze weer worden opgegeven. Een enkel regenbuitje, een stevige bries, daar trappen Zeeuwsche beenen de fiets wel tegenin. De fiets: het Zeeuwsche vervoermiddel bij uitstek. De fiets, die de Zeeuwsche hoeven en dorpen uit het isolement bevrijd heeft, waarin hun bewoners eeuwen lang gesluimerd hadden, de fiets, die het karakter van het Zeeuwsche plattelandsleven en het onderling verkeer in een tiental jaren grondig en voorgoed gewijzigd heeft. De fiets beheerscht in deze lentefeestdagen de Zeeuwsche wegen volkomen. In files trekken de Bevelanders den Sloedam over naar Walchersche bosschen en duinen en ze komen de even feestelijke stoeten Walchersche dorpe-naars en stedelingen tegen, die het Bevelandsche landschap, zijn blanke boomgaarden en zijn blinkende weelen verkennen gaan. Ha, zelfs de provinciale boot strijkt de hand over 't hart: vandaag kunt u voor 'n koopje over, met fiets, motor of auto inclusief: alle eilanden en 't Zeeuwsch-Vlaamsche land wisselen over de Schelde-armen de bezoekers uit.

Trouwens, het is de natuur niet alleen die roept. Het zijn ook de zang- en muziekconcoursen, die in deze dagen wijd en zijd het gewest in feestelijk gerocht zetten. Al wat er in lange winteravonden van moeizaam studeeren en repeteeren is bereikt, wordt nu gelucht en in vriendschappelijken maar taaie wedijver gekeurd en vergeleken. Spannend en opwindend is de strijd, geen geeft er kamp, en daar is heel wat beleid en overleg bij de wijze jury noodig om in een billijk eindoordeel rangen en prijzen eerlijk te verdeelen.

Ja, weinig dagen zijn er in 't jaar, dat we de Zeeuwen zoo onbeveng en kinderlijk, zoo op hun best zien als op Hemelvaart en Pinkster. En is het ook niet noodig, van deze vroege zomerdagen te profiteeren voor vreugde en ontspanning? Wacht op de dorpen weer niet al te gauw de zware tijd van den oogst, die ons van vroeg tot laat in touw zal houden, wanneer ieder ander vacantie viert?

Als Walcheren zingt

. . . en als Walcheren luistert.

En is er op Zuid-Beveland een mooier plekje dan de vluchtheuvel in burgemeester Wabeke's tuin, waar je uren ver de polders overzielt?

Rust, zon, muziek — een genotvolle Hemelvaartsdag.

En van de meidoorns worden de bloeiende takken meegeroerd als lentetrofee.

Een sensatie van de jury

Vervolg van blz. 13

„'n Vroolijke Frans...”

die vroolijk door het leven gaat, zal ook voor de narigheden der critieke dagen geen zorgen behoeven te hebben. Daarvoor zweert zij bij Nefa, het ideale Damesverband van Nederlandsch Fabrikaat: extra absorbeërend, heerlijk zacht: een uitkomst voor iedere moderne vrouw. Zelfs bij het luchtigste zomertoiletje volkomen onzichtbaar.

Nefa

NEDERLANDSCH FABRIKAAT
25 ct. 35 ct. 50 ct. p. 10 stuks

SCHUDT UW LEVER WAKKER

ZONDER SCHADELIJKE LAXEERMIDDELEN
en U zult 's morgens „kiplekker”
uit bed springen.

Iederen dag moet Uw lever minstens een liter gal in Uw ingewanden doen stroomen. Wanneer deze stroom van gal onvoldoende is, verteert Uw voedsel niet, het bederft. U voelt U opgeblazen. U raakt verstopt. Uw lichaam is vergiftigd en U bent humeurig, voelt U ellendig en ziet alles somber in.

De meeste laxeermiddelen zijn slechts lappmiddelen. U moet CARTER'S LEVERPILLETJES nemen om een liter gal vrij te doen stroomen, en U zult weer geheel fit zijn. Onschadelijk, plantaardig, zacht, onovertroffen om de gal te doen stroomen.

Eischt Carter's Leverpilletjes bij apotheken en drogisten. f 0.75.

Neemt een gratis proef met Carter's Leverpilletjes door inzending van onderstaanden bon.

Dépot Carter's Products - Den Haag

Mijnheer,
Zend mij gratis een flink monster Carter's
Leverpilletjes.

Naam

Straat

Woonplaats

Geen woord ontging zijn aandacht en intusschen bestudeerde hij Tom Vane, die een onbevengende indruk maakte, als twijfelde hij geen oogenblik aan de uitspraak. Toen hij zijn eigen lezing gaf van Joe Maury's dood klonk zijn stem helder en rustig en bij het kruisverhoor van den openbaren aanklager aarzelde hij geen oogenblik met zijn antwoorden. Was de man onschuldig, die hier terechtstond, of trachtte hij de jury om den tuin te leiden met de zelfverzekerde kalmte, waarmee hij het kruisvuur van vragen onderging?

John Elsworth was geneigd het eerste te gelooven, maar Tom Vane verscheen hem in een ander licht, toen de Eskimo's werden voorgeroepen. Nu eens in hun eigen taal en dan weer in verhaspeld Engelsch legden zij hun verklaring af — met een monotoon stemgeluid en zonder eenige stelligheid. Het kruisverhoor van den verdediger miste goeddeels zijn effect. Zij verstonden hem niet of slechts half en wendden zich na alle vragen tot den tolk om hem te verzekeren, dat „mister Tom” dreigend op hun meester afgekomen was en op hem geschoten had. Overigens schenen zij niets te begrijpen en als de tolk hun niets vroeg, zaten zij hot voor zich uit te staren.

De rechter brak eindelijk het vrij nuttelooze verhoor af en gaf het woord aan den openbaren aanklager. Zijn requisitoir was kort en scherp — hij bracht het nagelaten briefje van Joe Maury in het geding, memoreerde de getuigenverklaringen en eischte schuldigverklaring aan moord met voorbedachten rade, met verwerping van 't beroep op noodweer.

John Elsworth verstond niets van het pleidooi van den verdediger. Zijn blik was beurtelings op den beschuldigde en op Mary gericht. Tom Vane had zijn rustige houding verloren: onder den indruk van het scherpe requisitoir was hij zenuwachtig geworden en plukte onophoudelijk aan zijn korten knevel. Zijn vrouw zat te snikken en de juryleden blikten met een strak gelaat voor zich uit. Eindelijk kwam er een eind aan het pleidooi, dat besloten werd met een hartstochtelijke peroratie aan het adres van de jury het beroep op noodweer aan te nemen.

De rechter stond op, vatte alle verklaringen samen in een kort overzicht en wendde zich tot de jury. Hij legde haar drie vragen voor: of de beklaagde schuldig was aan den dood van Joe Maury, of er gebleken was van voorbedachten rade en of het beroep op noodweer gewettigd was. Het was doodstil in de zaal, toen de jury zich terugtrok. Die vreemde stilte werd plotseling verbroken door een zwakken kreet. Een aantal behulpzame handen droeg Mary Vane de zaal uit. De lang bedwongen spanning was haar te machtig geworden en bleek als een doode verdween zij achter de deur.

In de kamer van de jury waren de beraadslagingen aangevangen. Sommige juryleden luisterden slechts — andere discussieerden op halfvloten toon over de waarde van de getuigenver-

klaringen. Er was een metselaar, die het ongehoord noemde, dat men tegen een Britsch burger een onbeschaafden Eskimo als getuige aanvoerde, en een kantoorbediende, die tegen die verontwaardigde klacht inging met erop te wijzen, dat de Eskimo's eveneens Britsche burgers waren. Een bejaarde rentenier, die naast John Elsworth zat, bestudeerde het dossier met gewichtig uitzienende papieren en intusschen deelde de bode de stembiljetten rond. De stem van den voorzitter maakte een einde aan de verwarde beraadslagingen.

„De jury gaat over tot stemming over de eerst voorgelegde vraag: „Is de beklaagde schuldig aan den dood van den verslagene?” Uw antwoord mag slechts luiden „ja” of „neen”.

Het was een vraag waarop het antwoord bij iedereen vaststond: Tom Vane had er zelf zijn spijt over betuigd dat het schot, door hem uit noodweer gelost, zulk een noodlottige uitwerking had gehad.

Het werd stil in het vertrek en alle juryleden grepen naar hun pen. John Elsworth doopte zijn pen in den inktkoker en tegelijk viel zijn blik op het opengeslagen dossier, dat zijn buurman voor zich had. Op de papieren lag het portret van een man en eensklaps hijgde hij naar adem. „Wie... wie is dat?” stotterde hij luid.

De juryleden keken verbaasd op „Die man?” vroeg de voorzitter korzellig. „Dat is de verslagene, Joe Maury.”

John Elsworth was onmiddellijk weer tot zichzelf gekomen. „Naar eer en geweten — Tom Vane is niet schuldig,” verklaarde hij ernstig. „Deze man werd volgens de getuigenverklaringen op den negentienden Februari vermoord aan de boorden van het Groote Slavenmeer. Maar omstreeks tien Maart heb ik ditzelfde gezicht in den nacht gezien bezuiden het Groote Berenmeer — ongeveer veertig mijlen beneden den poolcirkel. Ik kan me niet vergissen — die twee Eskimo's zijn omgekocht en liegen alsof het gedrukt staat...”

Nog nooit in de geschiedenis der rechtspleging van het noorden verwekte een uitspraak zooveel sensatie en emotie als die van de jury in de moordzaak Tom Vane. Tegen alle wetten en gewoonten in werd die uitspraak door den voorzitter nader gemotiveerd en vijf minuten later had de rechter den beiden Eskimo's de waarheid ontworpen. Joe Maury was weliswaar door het schot gewond, maar ongevaarlijk, doch zijn duivelsch brein had een plan uitgebroed, dat zijn wraakzucht volledig bevredigd zou hebben, als zijn nieuwsgierigheid hem in dien nacht in Maart geen parten had gespeeld.

„Een grillige samenloop van toevallige omstandigheden,” noemde Abel Ruskil de geschiedenis, die Tom Vane's onschuld aan het licht bracht.

Maar John Elsworth dacht het zijne van die „toevalligheden”. „Misschien,” zei hij peinzend. „Maar toen Mary tot bewustzijn kwam en de uitspraak vernam, ging ze allereerst naar een kerk. En ik geloof niet dat ze daar het toeval ging danken...”

Buitenboords 50 modellen

Een kwaliteits-buitenboordmotor voor Uw plezier en voor Uw werk, voor iedere beurs en voor elke boot.

Speciale aanbieding

15% reductie

op de 1938 prijzen van de drie wereldmerken

Johnson-Evinrude-Elto

Eveneens speciale
aanbieding in Runabouts

1938 Holl. drukwerk en speciale
aanbieding franco op aanvraag.

Aanvragen rechtstreeks te richten
tot de Importeurs:

SNEL en VAN TUBERGEN
Nic. Witsenkade 45, Amsterdam

Een heerlijke Crème tegen
OVERTOLLIG

HAAR

Geen stoppels-
geen grove
wederaangroei

Een welriekende
crème, die alle on-
gewenschte haren
in drie minuten
doet verdwijnen.
Hygiënisch en ge-
makkelijk in ge-
bruik. Gebruik het
eenvoudig zooals
het uit de tube

komt - wasch met water na - elk spoor van haar is verdwenen. Geen stoppels, zooals door het scheermes worden achtergelaten. Wordt overal verkocht onder het Handelsmerk Nieuwe „Viato”. Maak nog heden een eind aan het onaangename overtollige haar. Het resultaat wordt gegarandeerd met Nieuwe „Viato”, of anders wordt het geld terugbetaald. In tuben van 85 cent en f 1.50 bij drogisten, kappers en parfumeriezaken.

GRATIS: Door een speciale overeenkomst kan elke lezeres van dit blad een speciaal pakket NIEUWE VIATO ABSOLUUT KOSTELOOS bekomen. Zendt 10 cent in postzegels ter dekking van porto, verpakking en andere kosten. Adres: Firma B. Meindersma (Afd. U 8), Den Haag.

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal — of f 0.42½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 33170. Giro nr. 92946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 45141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telef. Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Tel. f Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

Het Nederlandsch Elftal dat te Le Havre met 0-3 van Tsjecho Slowakije verloor.

De wereldkampioenschappen Voetbal

NEDERLAND EN NED.-INDIË GEWIPT

Wij hebben ditmaal den wedstrijd van het Nederlandsch elftal niet gezien, doch het verloop door den luidspreker gevolgd. Ook wel aardig bij wijze van afwisseling.

Het oranje-team heeft een eervolle nederlaag geleden, welke misschien wel niet zoo zeer in de cijfers tot uitdrukking komt, doch men behoort daarbij ook een anderen maatstaf aan te leggen.

Veel kans had onze ploeg bij voorbaat tegen de sterke Tsjechische profs natuurlijk niet. Maar voetbal is een spel van kansen en vrouwe Fortuna is soms zeer onbetrouwbaar bij de verdeling daarvan. Dat de Nederlandsche ploeg een kans heeft gehad, is tijdens de eerste helft van de match gebleken. Holland kreeg in die periode misschien zelfs de beste kansen.

Het eindresultaat na den gewonen speeltijd (0-0) was hoogst eervol. Toch stond het voor ons toen reeds vrijwel vast dat de Tsjechen zouden gaan winnen. Vooreerst waren zij tijdens de tweede helft verreweg het meest in den aanval, doch de onzen moesten bovendien gedurende de 1½ uurspeeltijd veel meer energie verbruikt hebben dan de technisch veel sterker spelende profs. Zoo iets wrekt zich vanzelfsprekend, wanneer een wedstrijd verlengd moet worden. Dan heeft de partij, welke het met minder krachtsverbruik afkon, ongetwijfeld de beste kansen. Wij hadden voor de verlenging 0-1 voorspeld. Het werd 0-3. Die cijfers beteekenen eigenlijk min of meer een tegenvaller en wij noemen ze ook ietwat geflatteerd, aangezien onze tegenstanders er gedurende 1½ uur voetbal niet in waren geslaagd te scoren. Enfin, het lied is weer uit. Vier jaar geleden stierf ons team te Milaan een niet verwachten vroegtijdigen dood, nu gebeurde het zelfde, hoewel de kansen nu zeker niet in ons voordeel stonden.

Een cerasalut mag worden gebracht aan onze verdediging en dan nog meer speciaal aan keeper Van Male, want hebben wij goed geluisterd, dan heeft de lange Rotterdammer ons voor een grotere nederlaag behoed.

De Nederlandsch-Indische ploeg heeft tegen Hongarije geen schijn van kans gehad. Ook hier stelde de radio ons in staat een gedeelte van de match te volgen. Toen de stand na niet zoo lang spelen reeds 0-4 was, vreesden wij een débâcle. Toen wij naderhand het eindresultaat vernamen, werd het dus een meevaller, voor zoover dit althans het aantal goals verschil betreft.

De Indische spelers hebben het ook niet bijster getroffen, dat zij tegen een der sterkste continentale ploegen lootten! Ook dient men niet te vergeten, dat het voor hen de eerste maal was dat zij tegenover een sterk team kwamen te staan. Waarschijnlijk had het Nederlandsch elftal tegen Hongarije eveneens het onderspit moeten delven.

Er is een kans om

binnenkort met het spel van onze overzeesche broeders kennis te maken.

Op den Olympischen dag komen zij tegen ons nationale team in actie en het zou ons niets verwonderen als zij daar blijk gaven van te Reims veel te hebben geleerd. 't Zal in elk geval de moeite waard zijn om een kijkje te gaan nemen.

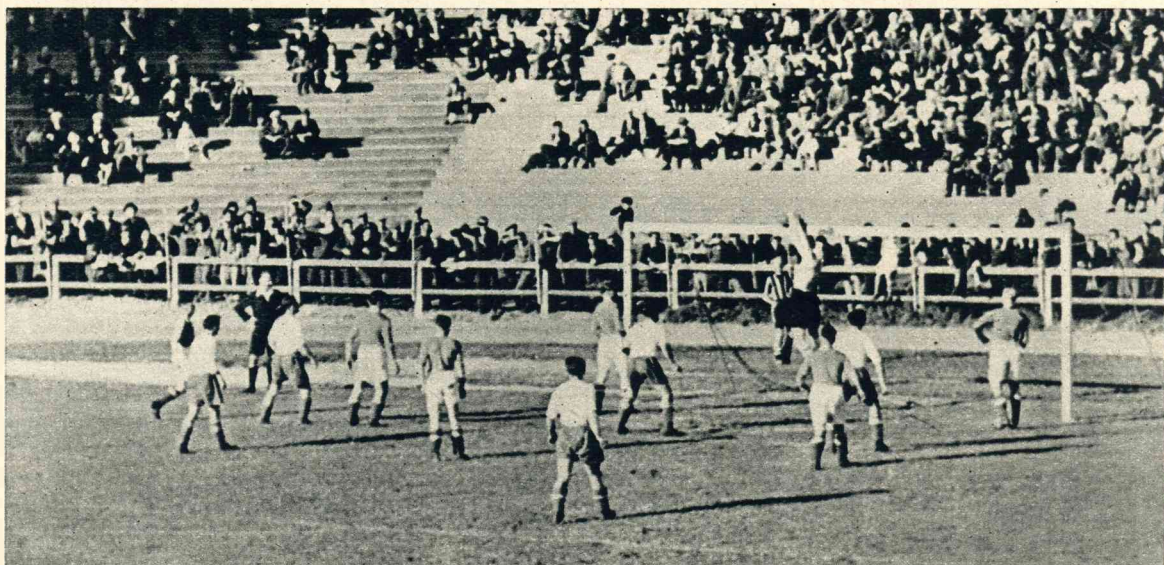
Helaas kunnen wij onzen lezers geen foto's presenteren, zooals wij dit gewoon zijn.

Men zal het wel begrijpen.

Wanneer in Frankrijk iets georganiseerd wordt, klopt dit in den regel niet. Zoo ook thans. Buitenlandsche fotografen werden niet toegelaten; Fransche fotografen... wij wachten nog steeds.

Een afgezant van Polygoon zorgde (clandestien) voor de op deze pagina voorkomende kiekken. Men kan 't hem niet kwalijk nemen, dat hij niet in alle opzichten slaagde.

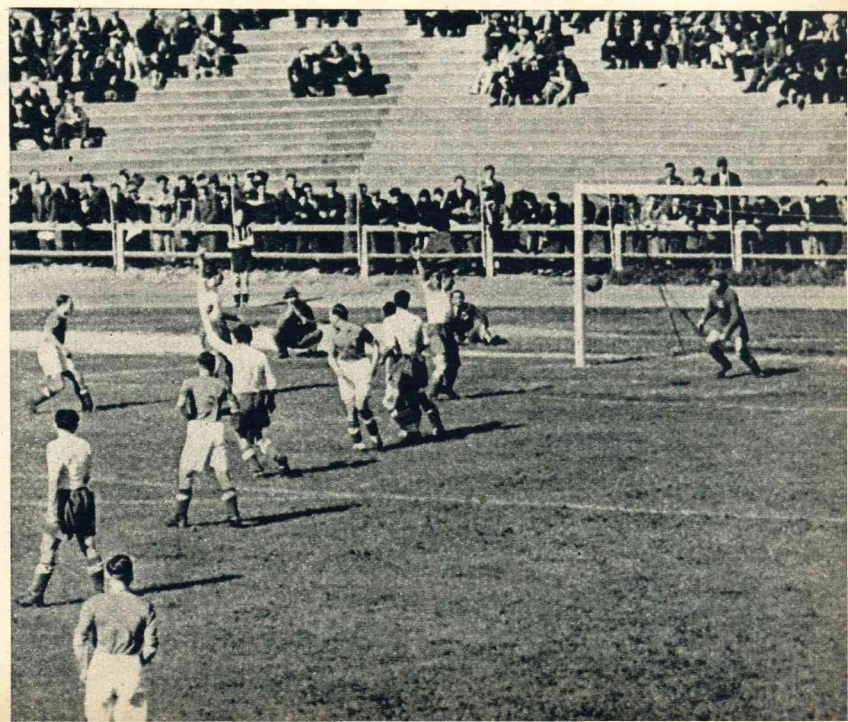
Spelmoment uit den wedstrijd Nederland-Tsjecho-Slowakije. Het Nederlandsche doel in gevaar.

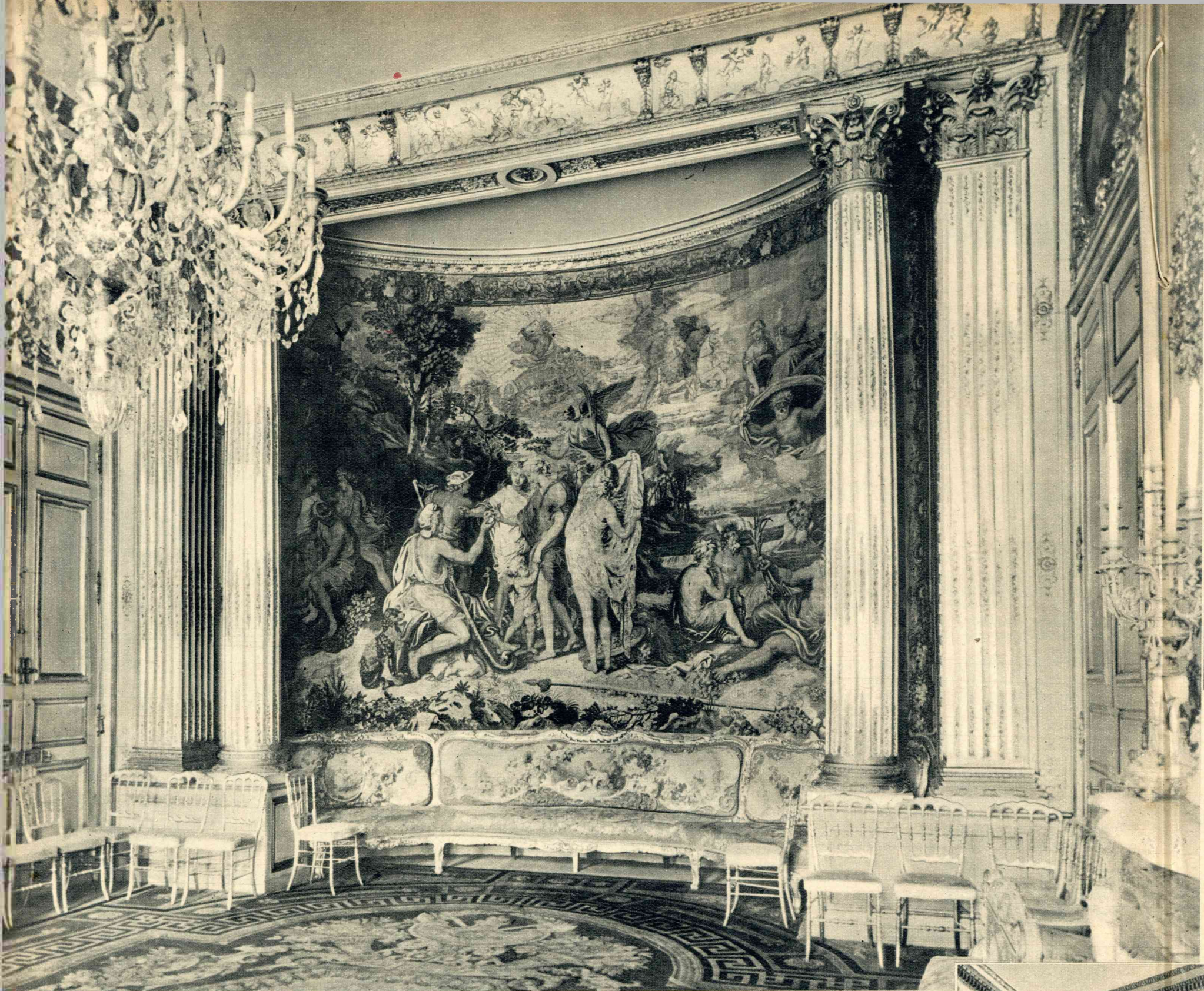

De Nederlandsche verdediging weerde zich in den wedstrijd tegen Tsjecho-Slowakije buitengewoon. Hier ziet men v. Male c.s. een aanval onderbreken.

Nederland in den aanval. Men ziet Smit (links) en Vente voor het sterk verdedigde Tsjechische doel.

Voor de rust. Fel werd het doel der tegenstanders belegerd. Helaas zonder succes.

Het Elysee gezien
geven toegang tot
gasten door d

Rechts: De Zaal
het staatsbanket
in wit en goud.
Het vloerkleed
tapijtfabrieken

Rechts onder: zi
galoos mooi pla
schilderkunst. I

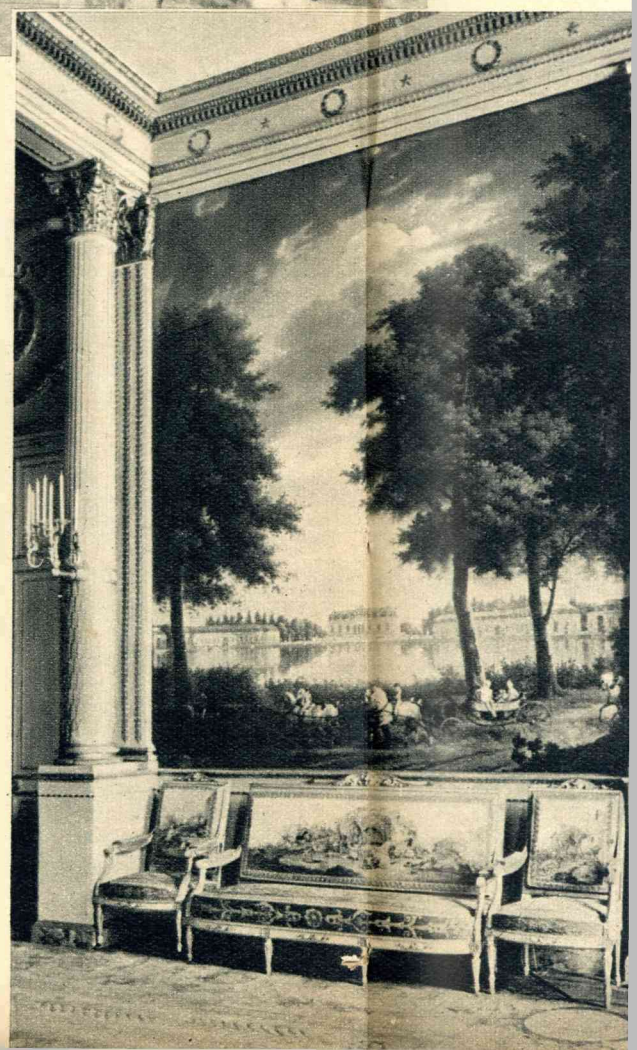
In 1754 was het Elysée het eigendom van Mme de Pompadour, die het grondig liet herstellen en er haar broer, den markies van Marigny, liet wonen. De markiezin heeft haar naam gegeven aan een van de luxe salons, toegang verleend tot de zaal waar president en Mme Lebrun het Engelsche koningspaar zullen ontrangen. Op den achtergrond: een beroemd gobelin, voorstellend „Het oordeel van Paris”, een der mooiste en kostbaarste stukken van het Elysée.

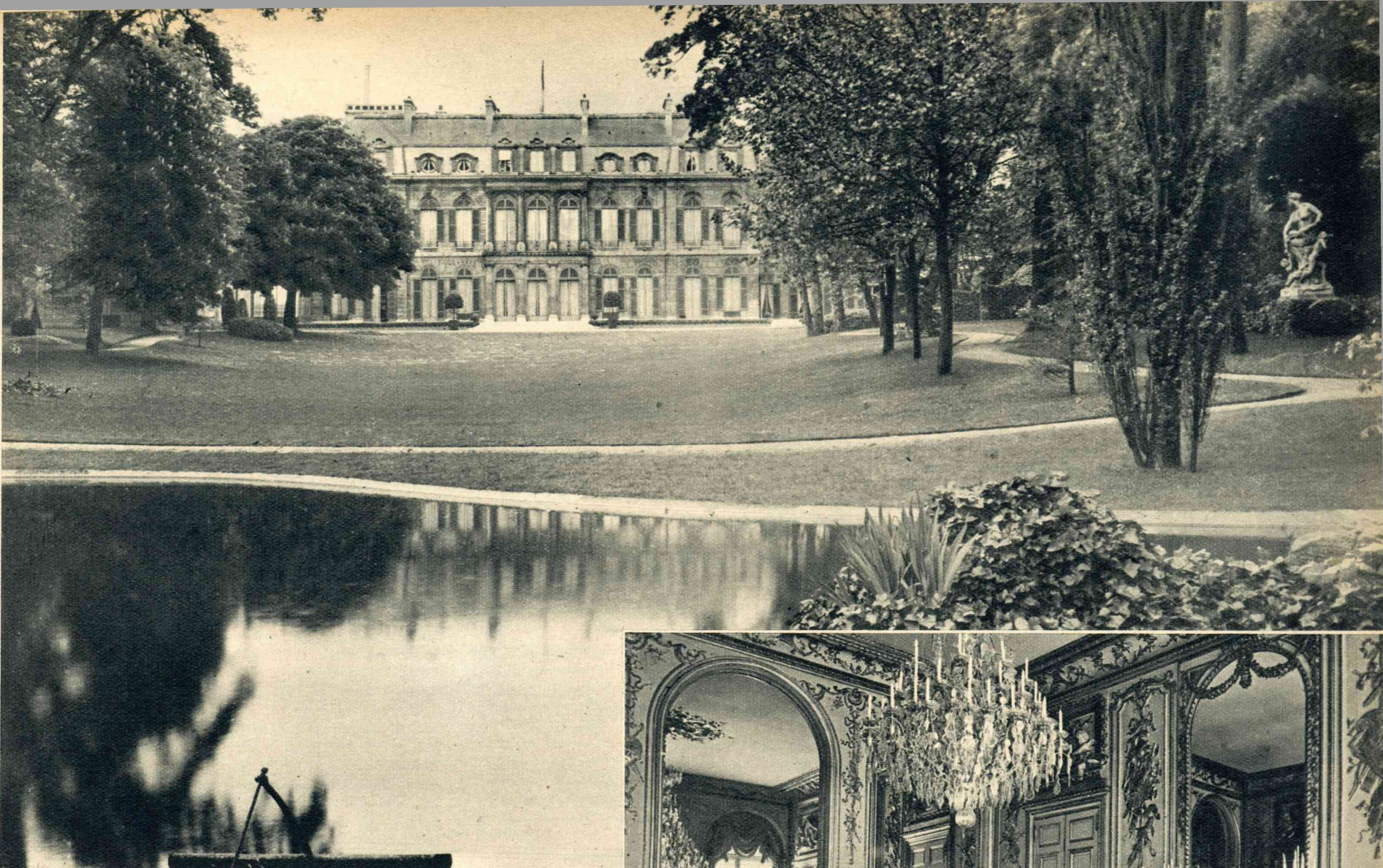
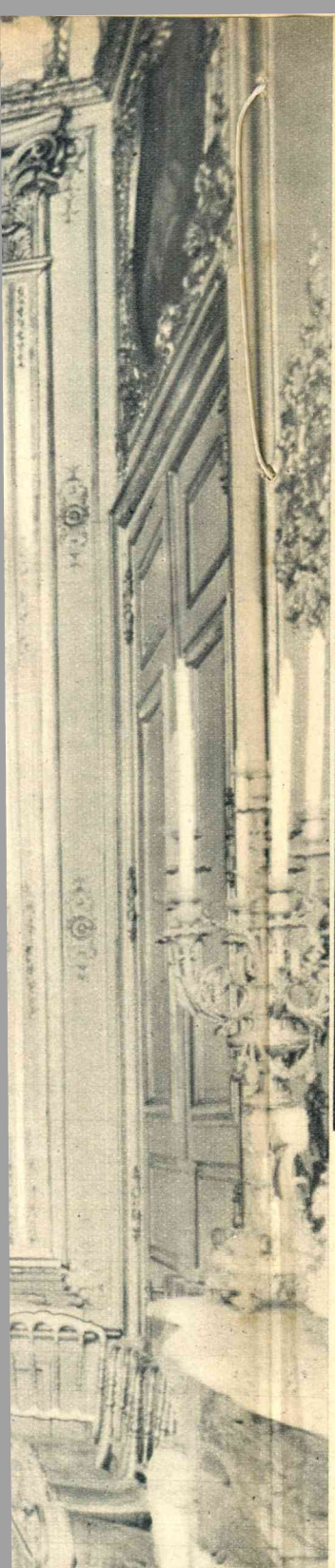
WAAR FRANKRIJK HET ENGELSCH KONINGSPAAR ZAL ONTVANGEN

Naar aanleiding van het aanstaande bezoek van het Engelsche koningspaar aan Parijs publiceeren wij eenige foto's van de schitterende interieurs van het Elysée, de ambtswoning van den president der Fransche republiek, waarin monsieur en madame Lebrun

de hooge gasten zullen ontvangen. Het gebouw werd opgetrokken in 1718 en heeft in den loop der eeuwen vele malen gediend voor de officieele ontvangst van beroemde staatshoofden, o.a. koningin Victoria van Engeland en keizer Frans Jozef van Oostenrijk.

Napoleon schonk in 1805 het Elysée aan prins Murat, die er den salon (foto rechts) liet bijbouwen en er zijn naam aan gaf. Het mooie schilderij is het werk van Charles Vernet en stelt prins Murat voor, terwijl hij in gezelschap zijner kinderen een rit maakt door het park.

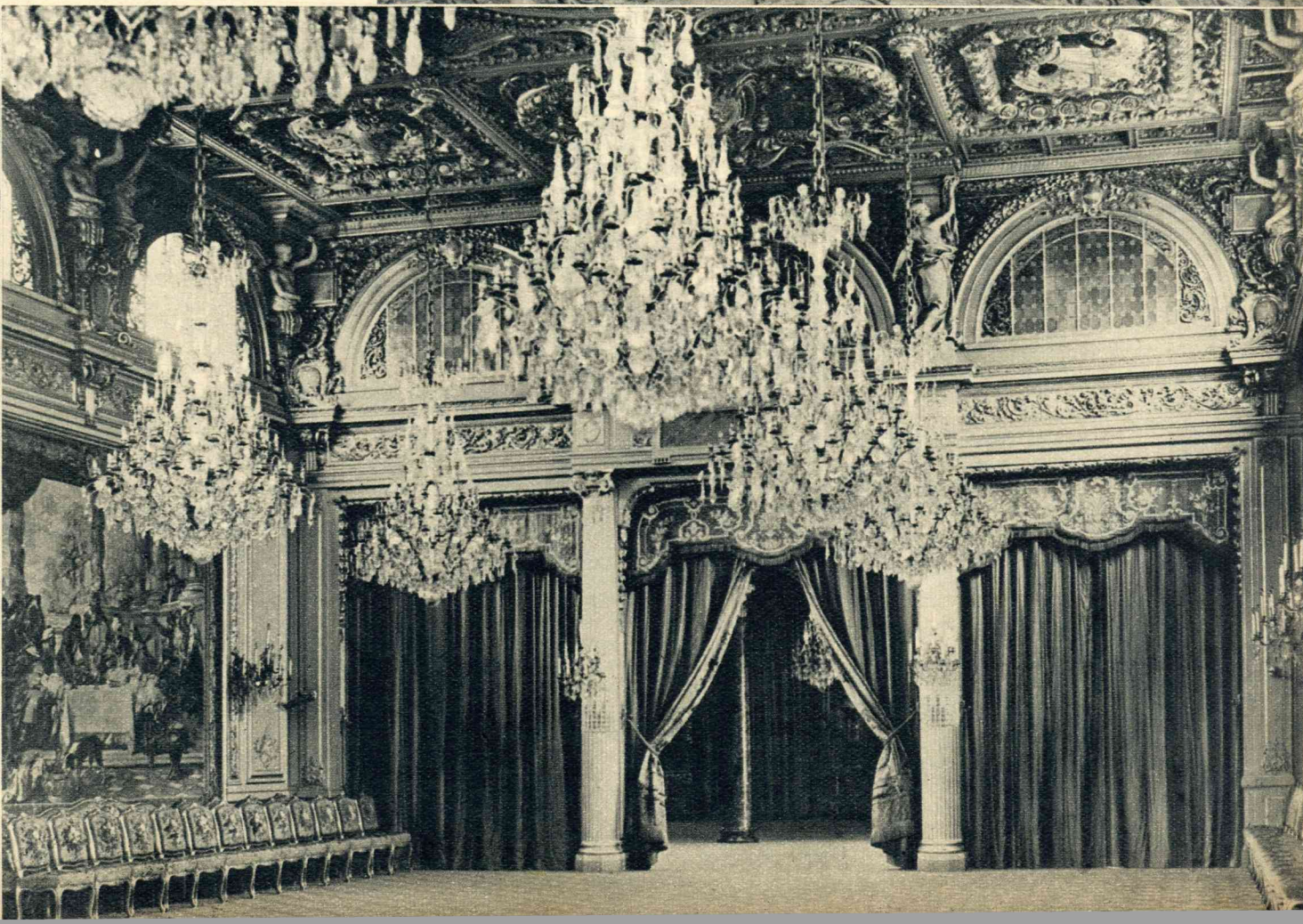
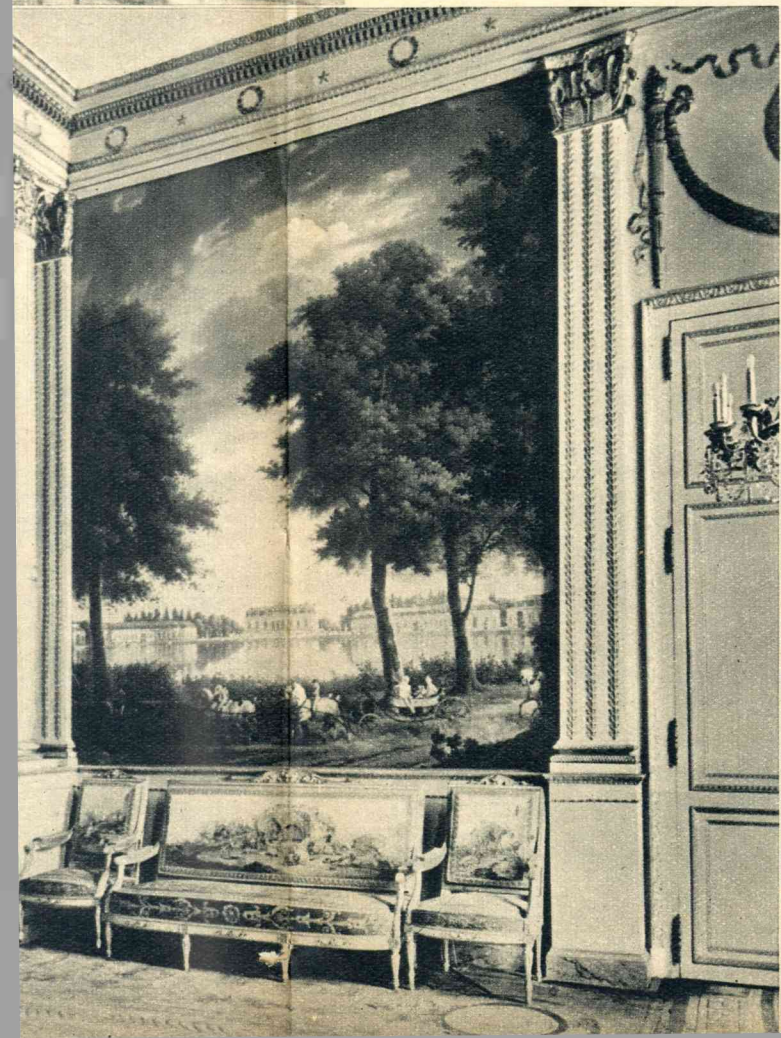
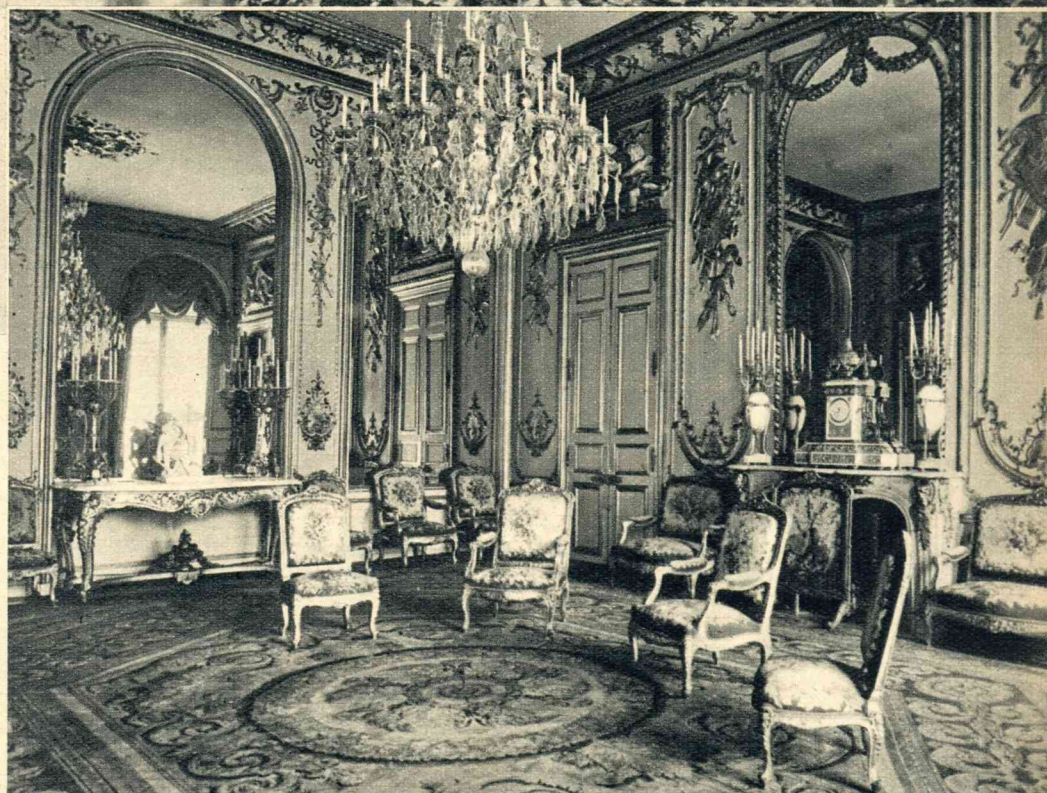

Het Elysée gezien uit de tuinen aan den zuidkant. De terrasdeuren geven toegang tot de schitterende receptie-zalen, waar de buitenlandsche gasten door den president der republiek zullen worden begroet.

Rechts: De Zaal der Gezanten, tevens receptie-salon op den avond van het staatsbanket. De muren zijn versierd met paneelen uit de 18e eeuw, in wit en goud. Zetels en stoelen zijn overtrokken met Beaurais-weefsel. Het vloerkleed is een zeldzaam specimen uit de in 1604 opgerichte tapijtfabrieken „La Savonnerie”, wier mooiste producten gereserveerd waren voor de Fransche koningen.

Rechts onder ziet u een hoekje van de prachtige eetzaal met haar weergaloos mooi plafond, versierd met beeldhouwwerk en unieke staaltjes van schilderkunst. Links op onze foto een van de drie wandtapijten met voorstellingen uit het leven van Esther.

Vult zelf uw biljet maar in!

Alstublieft," zei Tom, en hij gaf hem de biljetten, passen en labels voor de bagage. „De dokter is dus toch geroepen?"

„Ja, hij zit op 't oogenblik in den trein. Komt om één tweeënveertig aan."

„Eén tweeënveertig?" zei Tom. „U vergist u zeker."

„Toch niet," zei de secretaris verbaasd. „Eén tweeënveertig in New York."

Tom keek verschrikt. „Maar dat is te laat!" riep hij. „De boot vertrekt om twaalf uur, meneer Murdock."

Murdock verstijfde alsof hij met een touw werd opgetrokken. Zijn onderkaak bewoog zich even, maar er kwamen geen woorden.

Tom boog zich over zijn schrijftafel heen. „Maar dat wist u toch? De vertrektijd staat duidelijk op de biljetten."

De secretaris kreeg plotseling de spraak terug. „Had ik de biljetten dan, meneer Brecket?" riep hij woest. „Ik heb gisteren uw kantoor opgebeld en uw assistente zei van drie uur. Ik heb dr. Tolliver een telegram gestuurd: boot vertrekt drie uur, en daar heeft hij zijn tijd naar geregeld. Begrijpt u, wat dat zeggen wil? Dat de dokter niet met die boot meekan. Dat hij een hoogst belangrijke operatie misloopt. Dat er in Londen misschien iemand sterft, omdat uw kantoor zich drie uur vergist in den vertrektijd van een boot!"

Tom Brecket voelde zijn bloed in ijswater verkeren. Ongeloofelijk, maar waar! Felicia had een verkeerden tijd opgegeven. Zoo eenvoudig als 't was, had zij nog kans gezien om den boel in de war te schoppen met haar luchthartige onnoozelheid.

„Wacht u even," zei hij vlug. „Laten we eens zien, of we er niets op kunnen vinden..."

„Iets op vinden? De dokter zit in den trein — begrijpt u dat niet?"

„'t Spijt me erger dan ik u zeggen kan," zei Tom nederig. Hij dacht na uit al zijn macht. „Gaaf u maar naar de haven met de biljetten. Ik zal wel zorgen, dat ik hem op die boot krijg." Dat kwam er zoo opeens uit, omdat Tom Brecket niet het flauwste idee had, hoe hij zooiets gedaan moest krijgen.

Murdock haalde lang en trillend adem. „'t Is u geraden, meneer Brecket," zei hij dreigend. „Want als hij die boot mist, wordt uw bureau aansprakelijk gesteld. Ik durf u gerust te verzekeren, dat u de schade zult moeten vergoeden, die de dokter noemt."

Hij liep het kantoor uit; Tom keek hem even na en zocht toen halfversuft een ruggesteun. Er vertrok vanmiddag om drie uur niets dan de boot naar Bermuda, en hoe iemand ter wereld de Octavia daar mee kon verwarren... ze had alleen maar hoeven na te kijken, of de lijn en de datum klopten! Hij greep naar een biljet met de vertrekkuren voor die week en keek het door, om te zien, hoe zij zich had kunnen vergissen. Doodenvoudig: alles op één rijtje, datum, tijd en plaats van vertrek.

Hij kreunde. Precies wat hij gedacht had. Het vertrek naar Bermuda stond één regel onder de Octavia. Drie uur. Felicia had bij 't vertrekuren te laag gekeken. Op accuratesse hoefde je niet te rekenen bij Felicia. En accuratesse was nummer één op een reisbureau.

Maar wat schoot hij nu op met al dat geredeneer? De Octavia vertrok om twaalf uur en de beroemde dr. Leroy Tolliver zat om dien tijd in de buurt van Philadelphia of zooiets. Vervolgen? Ze konden Brecket's Reisbureau zoo vervolgen dat het van de wereld verdween...

„Waar zit die juffrouw Lane?" vroeg hij woedend.

Er kwam geen ander antwoord dan de galn van zijn-eigen stem. Tom Brecket kreeg een gevoel van onwelheid. Hij keek rond naar de kaarten aan de muren, kaarten van allerlei hoeken der wereld; dat waren allemaal stukjes van het plan, dat hij gesmeed had in talloze nachten op zee, terwijl beneden de machines stampten en het schuim hoog opsprong tegen de grijze zijden van het snelle mailschip. Aan wal blijven en voor zichzelf beginnen op het terrein, dat hem lokte: het reiswezen. Het was gelukt, hij ging vooruit en nu kwam een vernietigend proces alles in elkaar trappen... doordat zoo'n wicht niet goed uit haar oogen keek.

Maar het was de gedachte aan een patiënt in Londen, die hem op de hielen zat, toen hij snel heen en weer liep door zijn kantoor. Denken! Hij moest denken en gauw ook.

Opeens bleef hij staan. Daar was Binny. Zij zag er

door
DAVID GARTH
(SLOT)

DE HOOFDPERSONEN:

Tom Brecket,
de jonge eigenaar van een reisbureau.
Binny Parker,
zijn blonde en zeer bekwame secretaresse.
Daniel Lane,
de beste klant van 't reisbureau.
Felicia Lane,
zijn ietwat warhoofdige dochter.
George Barclay,
eens met Felicia verloofd.

nog een beetje slachtofferachtig uit met haar verbonden pols, maar haar kleedij was onberispelijk als steeds. Daar was Binny, aan dek verschijnend bij noodweer. Alsof zij gevoeld had, dat zij er zijn moest.

„Goeden morgen," zei ze. „Ik moest maar weer eens probeeren, dacht ik."

„Da's reusachtig van je, Binny," zei hij. „Maar je hebt een allerongelukkigsten morgen uitgekozen."

Zij keek hem vlug aan. „Is er iets misgelopen?"

Tom Brecket lachte schamper. „Jets?" zei hij.

„Alles!"

„Wat is er?" vroeg Binny gespannen.

Hij vertelde 't haar. Binny zat verslagen neer.

Tom grinnikte wrang.

„Dat zal voor mij wel beteekenen: terug naar de zilte baren," zei hij. „Maar dat is 't ergste niet. Een klant verkeerd ingelicht en een zieke..."

„We moeten hem uit dien trein halen!"

Hij keek haar aan. Zij zat rechtop en haar ovale kin stond vastberaden. Wat zei ze? Hem uit den trein halen. Jawel. Ja natuurlijk! Dat was praten. Dat was het eerste! Eigenaardig, dat hij plotseling zoo'n energie in zich voelde gloeien... de echte Tom Brecket drong met al zijn ellebogen door den dichten nevel heen.

„Goed zoo!" riep hij. „Zeer juist. Ik weet niet, hoe we hem op die boot moeten krijgen, maar we zullen 't klaarspelen." Hij stond een halve seconde te staren en knipte toen met zijn vingers. „De trein van één tweeënveertig uit 't zuiden — waar is die op 't oogenblik?"

Binny zei niets. Zij greep naar een telefoon. Tom greep ook naar een telefoon. Zij gingen samen den strijd in. Nog een kleine drie uren en 't was twaalf uur.

„Net uit Washington vertrokken," zei Tom, terwijl hij den hoorn neerlegde. „We zullen hem in Baltimore opvangen. Stuur hem een telegram, Binny. Dr. Leroy Tolliver, in den mailtrein. Zeg dat hij uitstapt en als de weerga naar 't vliegveld rijdt. Ik bel Baltimore op om een vliegtrig te huren."

Hij zat geweldig te transpireeren, terwijl hij verbinding met het vliegveld te Baltimore trachtte te krijgen. Binny kreeg haar telegram weg en kwam toen achter hem staan. Zij boog zich bezorgd over zijn donkere hoofd, toen hij onderhandelde over een speciaal vliegtuig.

„U moet niterlijk om half twaalf Newark halen," zei hij heftig. „Die dokter moet om twaalf uur op de boot zijn... Wat zegt u? Slecht zicht?" Binny zag hem diep ademen. „Hoort u eens," zei hij dringend, „alles komt hier op den tijd aan. Ik zal probeeren of ze de boot willen laten wachten, maar u moet zorgen dat uw piloot flink gas geeft, het heele traject. Jawel, slecht zicht is erg, maar iemand in Londen laten sterven is ook erg."

Hij verbrak de verbinding en keek op zijn horloge. „Nu moeten we maar afwachten," mompelde hij. „Even probeeren of we die boot vast kunnen houden."

Hij vroeg en het antwoord was een onverzettelijke weigering. Het schip moest op tijd weg. Ernstig legde hij het geval uit. Kon hij dan zeggen, hoe laat de dokter er zijn zou? Nee, precies kon hij 't niet zeggen, maar 't zou heusch niet veel over twaalf

worden. Dan speet 't de maatschappij — dat was te vaag. Het schip vertrok om twaalf uur.

Tom ging met zijn vingers door zijn haar en schudde zijn hoofd tegen Binny. „Niet veel kans..."

Het gezicht van het meisje stond strak. Maar haar stem klonk als een trompetstoot: „We hebben nog kans tot 't twaalf uur slaat!"

„Eén op de honderd," zei Tom Brecket. „Maar we zullen doen wat we kunnen," vervolgde hij beslist. „Ik zal politiegeleide aanvragen, ik neem een auto en ik wacht op 't vliegveld Newark. Blijf jij probeeren, of je 't schip tegen kunt houden, Binny — en informeer van tijd tot tijd naar 't vliegtuig, dan weten we ten minste ongeveer, hoe laat 't aankomt."

Hij greep opnieuw naar de telefoon en een paar minuten later zette hij zijn hoed op. „Ik ben weg, Binny," zei hij kortaf. „Blijf je aan die boot trekken?"

„Komt in orde," zei het meisje bedaard. „Ik laat die maatschappij niet met rust, voor ik ze wat tijd af heb gepingeld."

„En ik zal dien dokter een autorijtje laten maken, zooals hij er nog nooit een gehad heeft," zei Tom.

Op het vliegveld tuurde hij omhoog naar een grijzen en mistigen hemel en toen keek hij zenuwachtig op zijn horloge. Elf uur. Hij holde naar de telefoon en belde Binny. „Al succes met die zeevaarders?" vroeg hij gejaagd.

„Nog niet," zei ze, „maar ik blijf hameren."

„En 't vliegtuig?"

„Om tien zevenentwintig uit Baltimore vertrokken, met den dokter aan boord. Verder geen berichten."

„Blikslagers," mopperde Tom, en hij repte zich het veld weer op.

Om half twaalf belde hij weer op. Binny rapporteerde, dat de maatschappij eindelijk had toegestemd in een uitstel van een kwartier. Tom's stem sloeg bijna over van opluchting. „Knap gedaan, Binny. En 't vliegtuig?"

„Niets van gehoord helaas."

Hij ging maar weer uit staan kijken.

Kwart voor twaalf... nog niets aan den hemel dan dat hatelijke grijze floers. Hij wachtte nog tien zenuwslopende minuten en ging toen Binny spreken.

„Bij twaalfven," zei hij bedrukt. „Ik ben bang dat 't mis is. Ik..." Zijn stem stakte. Hij geloofde zeker, dat hij gegons had gehoord in de hoogte, vliegtuigmotoren in den mistigen hemel. Ja, daar was het weer. Er joeg iets electrisch heen en weer langs zijn ruggegraat. „Komt een machine binnen, geloof ik!" riep hij de telefoon in. „Misschien is 't de dokter! Een kwartier tijd van Newark naar de pier... duim maar voor me."

Hij holde weg en informeerde — ja, daar kwam 't al neerglijden, het vliegtuig, uit de grauwe wolken. Een beambte knikte.

„Speciaal vliegtuig uit Baltimore," zei hij tegen Tom. „Landt binnen twee minuten."

En binnen twee minuten reed Tom het veld op met politiegeleide. Terwijl zij bij de machine stopten kwam er een magere, al vrij oude heer naar buiten.

„Dr. Tolliver?" vroeg Tom driftig. „Wilt u vlug instappen? We moeten rijden als de weerga!" De koffers van den dokter duwde hij achterin, den dokter drong hij op de voorbank en toen sprong hij achter het stuur. Zij raasden weg, sirenes gierden, op twee wielen zwenkten ze den weg op. Dr. Tolliver greep zijn hoed vast.

Zij schoten vooruit. De politie reed voorop, om ruim baan te maken. Binny had alles voorbereid. Aan den ingang van den Holland-tunnel werd het verkeer stopgezet om hen door te laten. Zij kreeg door de telefoon te hooren, dat hun auto in den tunnel was en een minuut later werd haar gemeld, dat hij er weer uit was. Juffrouw Parker liet zich moe achteruit vallen. Tom Brecket moest gevlogen hebben als een granaat.

Tom wist zelf niet, hoe hij in New York door het verkeer heen kwam. Er was niets dan een wazige verwarring van gebouwen, taxi's, vrachtauto's, politiefluitjes en luxe-wagens. Hij rukte met piepende remmen en gloeiende banden vooruit naar de Noordrivier.

Het ging om seconden dat laatste eind... pieren vlogen voorbij, toen zij over de kade scheerden. En met een laatste zwaaiende bocht raasden ze naar den toegang tot de pier en schokten ze tot stilstand. Er stonden al kruiers op de loopplank om de koffers

uit den wagen te tillen. Den dokter moesten zij er ook haast uittillen. Hij wankelde beslist, toen hij uit den auto klom. Tom greep zijn arm en duwde hem de lift in. Toen zij boven kwamen holde hij alleen naar het gangboord.

„Wachten!” gilte hij. „Hé!”

„Okay, okay,” zei een politieagent, die bij het gangboord stond. „Breng hem maar aan boord. Ze wachten.”

Tom Brecket zag den dokter over het gangboord jachten door een zeer zenuwachtigen heer Murdock. Toen ging hij tegen een paal aan staan en boog slap zijn hoofd om op zijn horloge te kijken. Precies kwart over twaalf.

Hij vond dat hij nog nooit zoo'n heerlijken dag had beleefd.

Binny zat op hem te wachten, toen hij op kantoor terugkwam.

„We hebben 't zoowaar gehaald, Binny!” riep hij lachend.

„Wist ik wel,” zei Binny. Zij knikte naar de telefoon. „Juffrouw Lane heeft opgebeld — ze dacht niet, dat ze kwam vandaag, zei ze. Veel te druk met een lijst van gasten voor 't e... icht. weggin... Tom's bureau staan, toen zij ze... ga lunchen, Tom,” zei

De lach verdween van Tom's gezicht.

Hij ging zitten, zette een elleboog op het bureau en groef met zijn vingers door zijn donkere haar. „Die juffrouw boort de zaak nog in den grond,” zei hij woedend. „Er is geen houden aan. Ik wou, dat ik haar aan den kant kon zetten,” mompelde hij. „Ik wou 't graag doen, maar dan heb ik meteen den ouden heer ook tegen me.”

„En dat mag niet,” zei Binny.

„Veel te groote schade,” zei hij kortaf.

O ja, schade. Binny werd zich bewust van een eigenaardig steekje van teleurstelling, dat de opgetogenheid over den wedren met den tijd overheerschte. Niet dat ze hem ongelijk dorst geven... 't zou onverstandig zijn, de welwillendheid van zoo'n machtig heer als Daniel Lane te vergoopen.

En toen kwam Binny Parker tot het inzicht, dat zij dien mageren, taaien jongen man op een veel te hoog voetstuk had geplaatst. Hij was geen ridder in blanke wapenrusting — wat een onzin — hij was een practisch, jong zakenman, met een open oog voor een groote kans. Hij dorst zoo'n hersenloze wispelturige vlinder niet weg te jagen, omdat ze haar vader tegen hem op zou zetten, en dan was er een stevige rekening naar de maan. En tegelijk „some day”, misschien ooit eens... het doel, waarvoor Tom Brecket met liefde zwogde.

Een man vol fieren moed... het meisje boog haar blonde hoofd en vocht, om een illusie weg te duwen. Hij hing nu eenmaal aan iets, waar al het andere ondergeschikt aan moest blijven, en zij zou wel gek zijn, als ze hier nog bleef.

Tom zat naar haar te kijken. „Voel je je niet goed,” vroeg hij weifelend.

Binny's hoofd kwam snel omhoog. „Natuurlijk wel,” zei ze. „Ik zat alleen even... na te denken.”

Hij kwam naar haar toe en ging op den rand van haar bureau zitten. „Ik moet je nog iets zeggen, Binny,” begon hij ernstig. „Als jij vanmorgen niet gekomen was, had ik 't nooit gered. Dan waren we wég geweest. Ik dank je, hoor!” Hij glimlachte. „Ik doe tegenwoordig niet anders dan je bedanken.” „Hoeft niet,” zei ze, een beetje onduidelijk. „Daar heb je een assistente voor.”

„Nee,” ontkende hij stellig. „'t Was iets anders...” Hij kon zelf niet goed uitmaken, wat het dan was, maar het leek wel, of zij kracht en energie inboezemde, dat pittige, levendige meisje. „Zeg,” vervolgde hij, zich voorover buigend, „laten we gaan lunchen en een

glaasje drinken op het feit, dat we dokter Tolliver aan boord hebben gekregen.”

„'t Spijt me,” zei Binny. „maar ik heb een afspraak.”

„O,” zei Tom. Hij voelde zich echt teleurgesteld. „Toch niet met Barclay?” zei hij met eenigen schroom.

Zij knikte.

„Hij schijnt nogal wat zaken met je te bespreken te hebben,” vond Tom Brecket.

Binny haalde haar poederdoosje uit haar tasch. „We praten niet over zaken. Dat is allemaal al gebeurd. Ik ga vanmiddag zijn biljetten klaar-maken.”

Op Tom's bureau ging de telefoon. Hij liep er heen en 't speet hem, dat er juist nu werd opgebeld. „Breckets Reisbureau,” zei hij. „Een korte zee-reis? Hm... hoe denkt u over Newfoundland? Da's een rondreis van twaalf dagen...”

Hij was nog aan de telefoon bezig, toen George Barclay kwam; hij zag er knap en voornaam uit en onberispelijk in zijn „eenvoudige kleeven. Binny bleef weggin... Tom's bureau staan, toen zij ze... ga lunchen, Tom,” zei

Dat zag

Tom wel. Hij hief zijn hoofd van de telefoon, knikte amicaal tegen hen beiden en schonk zijn aandacht weer aan zijn cliënt, totaal onverschillig voor korte zee-reizen. Toen hij eenige minuten later de verbinding verbrak, kwam hij tot de ontdekking, dat hij aan het één gedacht had, terwijl hij over het andere praatte.

Eens zien... Barclay vertrok Vrijdagavond, is 't niet? Het was vreemd, maar Tom Brecket vond dat een prettig idee...

George Barclay was erg geduldig. Hij herhaalde kalm, wat hij gezegd had.

„O, pardon,” verontschuldigde Binny zich. „Ik zat zeker ergens anders met mijn gedachten.”

„Hindert niets,” stelde de jonge man haar gerust. „Ik zei alleen, dat we 't nogal gezellig hebben gehad, vindt u ook niet? Daarom heb ik óók al geen zin, om Vrijdag op reis te gaan.”

„'t Is toch heerlijk om overal heen te gaan?”

„Jawel, heerlijk...” Hij keek haar opmerkzaam aan over de sneeuw Witte tafel in het elegante, gezellige restaurant. „Ik heb goed onthouden, wat u gezegd hebt: dat je een goeden reisgenoot moet hebben, wil een reisplan volmaakt zijn. En dat geldt voor iemands reis door het leven ook.” Zijn hoofd kwam wat dichterbij het hare. „Ik weet niet hoe 't komt, maar ik heb van 't begin af wel gevoeld, dat ik nooit nummer één bij u zou worden. En u hebt groot gelijk. Ik zou heelemaal niet deugen voor iemand, die graag reisde. Ik zou haar gek maken. Maar,” zei hij ernstig, „mag ik u zeggen, dat ik u zeer bewonder?”

Het meisje legde haar hand onder aan haar keel en maakte een dankbaar buiginkje met het hoofd. „Mag ik u zeggen, dat ik u een bijzonder aardigen man vind?”

„Nee, dat ben ik niet. Ik heb alleen een makkelijk humeur.” Hij verdiepte zich in het uitdrukken van zijn sigaret. „Zou Felicia die reisbureauwerkbui nog lang houden, denkt u?” vroeg hij op-eens.

„Ik... ik weet 't heusch niet,” zei Binny verwonderd.

Hij keek peinzend naar den steel van zijn cocktail-glas. „Ik had zoo gedacht, als we onze verbroken verloving weer heel konden krijgen... Felicia en ik zouden 't best kunnen stellen samen. Heelemaal geen moeilijkheden — we

Vervolg op blz. 26

WAT EEN PRACHTIG HAAR EN 'T IS ZOO EENVOUDIG...

Het is voldoende regelmatig PETROLE HAHN te gebruiken om U gezondheid en schoonheid van Uw haar te verzekeren. PETROLE HAHN verdrijft hoofdroos, doet den haaruitval ophouden en zorgt er voor, dat het haar zich gemakkelijk aan iedere mode laat aanpassen. Het is aangenaam geperlu-meerd en het maakt het haar soepel en glanzend zonder het vet te maken. Het vergemakkelijkt de ondulatie, de permanent-wave en verzekert een duurzame en mooie watergolf.

Overall verkrijgbaar in flacons à f 1.25, f 2.- en f 3.75. En gros: FIRMA A. MAAS, 239, O.Z. Voorburgwal, Amsterdam-C.

PETROLE HAHN

UITSLUITEND VERPAKT IN ZWART-ROOD ETUI! LET OP DE HANDTEKENING F. VIBERT. WEIGERT NAMAAK!

DE TONG IS DE SPIEGEL DER MAAG

Indien Uw tong licht-rood en Uw adem reuke-loos is, verkeert Uw maag in behoorlijken toestand. Gij kunt U elken morgen van deze twee symptomen vergewissen en zodra U bemerkt dat Uw mond kleverig is, zodra Uw tong beslagen is geraakt, in welke geringe mate ook, dan wordt daardoor aangetoond, dat Uw maag niet behoorlijk haar werk verricht en U behoefte heeft aan Gebismureerd Magnesium. Dit is het geneesmiddel, dat onmiddellijk werkt tegen maagbezwaren, zooals opgeblazenheid, loomheid, een gevoel van schroeiing in de maag, oprispingen of helem-merde spijsvertering. Al deze ongemakken worden in de meeste gevallen veroorzaakt door een overmaat van zuur in de maag en de daardoor ontstane gisting van het voedsel. Al deze ongemakken worden onmiddellijk gestuit door een kleine hoeveelheid Gebismureerd Magnesium, gebruikt in een beetje water. De hoofdpijnen, duizelingen en matheid, die zoo dikwerf het gevolg zijn van een gestoorde spijsvertering, verdwijnen als bij tooverslag en de maag herstelt zich, volkomen geschikt voor den volgenden maaltijd en in alle opzichten in staat om Uw voedsel op volmaakte wijze te verwerken.

GEBISMUREERD MAGNESIUM

Gebismureerd Magnesium is verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 1.- per flesch, of f 1.75 per groote flesch, die voordeliger is.

5 Gld. voor Uw oude toestel!

★ Wie een Voigtlander-Bessa bezit is te benijden. Met deze camera is alles mogelijk. Actiefoto's komen haarscherp op het negatief. Kleurenfoto's zijn op te nemen op de maat van 6 x 9 cm., dus groote beelden. Het objectief is 'n Voigtlander-objectief, een topprestatie der optische industrie. De Bessa heeft verder een optischen zoeker. Een druk op den loopbodem en... ontspanner alsmede zoeker zijn gereed voor de opname. Voor 26 Gld. hebt U reeds een Bessa. Meer dan 2 miljoen menschen fotografeeren met Voigtlander-camera's. Bedenk dit als U een camera koopt.

Gedurende Juni en Juli wordt Uw oude toestel met 5 Gld. in betaling genomen bij fotohandelaren, die door een plakkaat op de winkelruit te kennen geven, dat zij aan deze inruil-campagne meedoen. Des-gewenscht worden U adressen verstrekt door de fa. J. P. Vos, Nieuwe Haven 94, Rotterdam.

PRIJSVRAAG 1938

Er is weer een nieuwe Voigtlander Prijsvraag met 1000 gulden aan prijzen. Bij Uw fotohandelaar gratis verkrijgbaar of bij de firma J. P. Vos, Nieuwe Haven 94, Rotterdam, Telefoon 15000.

Voigtlander BESSA

van 26 tot 86 Gulden

Het voorgedeelte van de Aardenburgsche Ned. Hervormde kerk was afgestaan voor jaarvergadering en feestmaal.

FEEST IN AARDENBURG

Er is maar 'n kleine aanleiding noodig voor 'n groot feest, daar bezuiden de Schelde. En zou het tienjarig bestaan van een voor de landbouwers uit verren omtrek zoo belangrijke instelling als de Coöperatieve Boterfabriek niet zelfs een groote aanleiding moeten heeten om in Aardenburg een waarlijk uitbundig feest te vieren? — Het is een dag geworden, die door zeer velen uit Aardenburg en omgeving werd meegeviert, en er was na de jaarvergadering een feestprogram, dat klonk als een klok. Daaraan mogen onze foto's de herinnering levendig behouden.

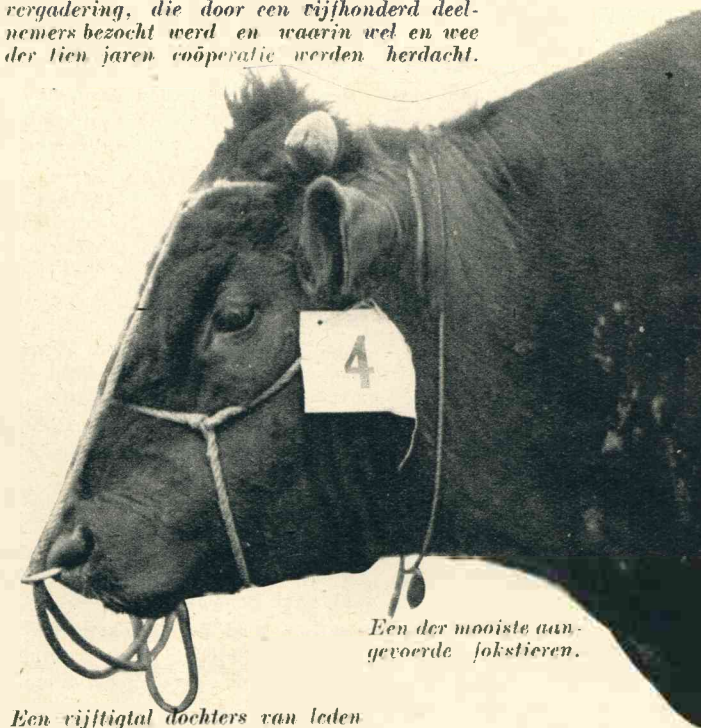
Een der groote successen van den dag vormden de reidansen, door dochters der leden onder leiding van mevrouw L. Cammaert uitgevoerd.

De keuring, die een onderdeel van het program vormde, leverde verrassende successen op, zooals deze prachtige groep fokvee van dezelfde afstamming.

De heer J. M. Bregt presideerde de vergadering, die door een vijf-honderd deelnemers bezocht werd en waarin wel en wee der tien jaren coöperatie werden herdacht.

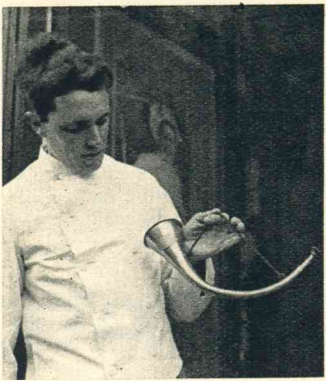

Een der mooiste aangevoerde fokstieren.

Een rijstigtal dochters van leden zorgde voor de propiandeering.

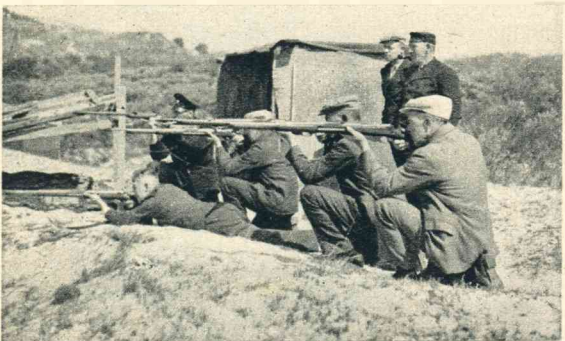

Een zeldzaam jubileum. Te Aardenburg bestond de bakkerij van Evers 150 jaar en als typische bijzonderheid mag wel worden gememoreerd, dat deze bakkerij steeds werd geëxploiteerd door voorvaders van den tegenwoordigen eigenaar. Ouders en grootouders nog in leven zijn, en of andere dan Evers-generaties, die achtereenvolgens even bij richt. weging. „Ik ze.

De tegenwoordige eigenaar toont ons nog den bakkershoorn, die dateert van 1788 en waarin de namen staan gegraveerd van de zes Evers-generaties, die hier sinds genoemd jaartal hebben gewoond.

Zeeuwsch Nieuws

De schietvereniging te Biggekerke vierde haar veertigjarig bestaan. Enkele schutters van de plaatselijke vereniging openen het concours, dat bij deze gelegenheid werd gehouden.

Te Heinkenszand werd Zondag het 45-jarig bestaan van de plaatselijke muziekvereniging feestelijk gevierd met het bondsconcours, en wel het 20ste concours van den bond, waaraan 33 verenigingen deelnamen. Een foto van den gezamenlijken marsch, die voor het raadhuis ter opening van het concours werd geblazen.

De deelnemende verenigingen trekken op naar het concourssterrein.

Onder Sluis werd deze week het nieuwe douanekantoor in gebruik genomen. Het is een van de drukste kantoren van Zeeland, vooral in de zomermaanden als duizenden vreemdelingen Sluis bezoeken. De vernieuwing voorziet in een dringende behoefte, die hier was ontstaan wegens de ongunstige ligging van 't roormalige kantoor binnen de gemeente Sluis. Een der eerste auto's wordt aangehouden.

Te IJzendijke had de vorige week een premiekeuring plaats van merries waarvan we dit overzicht klieken.

ZEEUWSCHE OMROEP

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten, in welken vorm ook, is geoorloofd.

Men meldt ons uit Goes, dat 'n melkboer, wiens paard op hol sloeg, waardoor een paal van den waterstaat werd beschadigd, met dit machtige lichaam in een minimum van tijd tot een minnelijke schikking kwam.

Verwondert ons niets. Water en melk hebben zich altijd veel beter met elkaar kunnen verdragen dan water en vuur bijvoorbeeld!

Uit Domburg telegrafeerde men ons met spoed, dat een barbier aldaar zeer waarschijnlijk den moordenaar van Konovalec geschoren heeft. Wij verzochten met de centrale recherche, justitie, veldwacht, marechaussee en agenten: had hij hem maar geknipt!

Uit dezelfde plaats vernamen wij, dat men daar een loopjongen bewusteloos naast zijn transportfiets heeft gevonden; de tegenwind had te veel van zijn krachten geveerd.

We hebben het al eens meer betoogd: laat loopjongens toch loopen en zet de wielrenners op de fiets!

Onze zeevaartmedewerker schreef ons uit Philippine, dat direct na Pinksteren de geheele vloot is uitgevaren naar de Zuiderzee om mosselzaad te vissen.

't Gaf bijna eenige stagnatie door aanvaringen, omdat twee klompen, die bij ongeluk te water waren geraakt, ook het ruime sop wilden kiezen!

Men bericht ons uit Borssele dat de raad 'n nieuwe instructie voor de schoonmaaksters vaststelde en tevens bepaalde, dat alle stieren boven het jaar vastgezet moeten worden. Men denkt, dat de vereniging voor veilig verkeer daar achter gezeten heeft.

In dezelfde zitting van meergenoemden raad werd critiek uitgeoefend op 't feit, dat de gemeente-wegwerker zich te veel bemoeide met de bloemetjes op het dorp, in plaats van met de wegen.

Dat bloemetjes-buiten-zetten moet maar eens afgelopen zijn! Je zou anders van je ambtenaren fuifnummers gaan maken!

Te Hulst is men van plan om een standbeeld op te richten voor Reinaart de Vos.

De bond van Zeeuwsche kippenhouders is woest. Gaat men toch met een en ander door, dan zullen geregelde bombardementen met bedorven eieren worden uitgeschreven!

In den raad van Zuidzande, werd gevraagd naar een middel om de opgeschoten jongens van de straathoeven te houden. De voorzitter wist er niet zoo gauw raad op.

Toch is 't gemakkelijk. Maak het plakken daar verplichtend.

Een zeeman uit IJmuiden, die de Goesche haven binnenviel, werd aangehouden omdat hij nog vier weken zitten moest.

Daar hij net 'n week op 'n rijkszandbank in de Schelde gezeten had, werd die periode van zijn straftijd afgetrokken.

Wij sluiten nu tot de volgende week, dames en heeren!

Te Vlissingen vierde deze week de heer J. Lute, sergeant der politietroepen, zijn 24-jarig jubileum, waarbij hem de zilveren medaille werd uitgereikt. De gedecoreerde poseert te midden van de Vlissingse collega's.

Vult zelf uw biljet maar in

Vervolg van blz. 23

leiden 't zelfde soort leven, we gaan met dezelfde lui om, we zijn voor dezelfde dingen in de wieg gelegd..."

Binny haalde diep adem. Wat zou dat een uitkomst zijn voor Tom.

"Kunt u haar niet... niet schaken of zoo?" begon zij. Eensklaps zat zij strak rechtop en tintelden haar oogen. "Ja, waarom niet?" riep zij uit. "Laat ze óók met die boot meegaan!"

George Barclay keek haar verbluft aan. "Wat?" stiet hij uit. "U meent 't toch niet? Oe!" zei hij vurig.

"Ik zou u kunnen helpen," zei Binny ijverig.

Hij keek haar verbaasd aan. "U! Hebt u ervaring in die schoone kunst?"

"Geen zieltje," zei ze. "Maar alles is te leeren, dunkt u niet? Haar aan boord ophouden, zoodat ze niet op tijd meer aan wal kan komen of zooiets?"

De jongeman maakte een duidelijk zichtbare slikbeweging. "Ze gaat me wel wegbrengen... Maar dat zou een ontzettend spektakel geven!"

Dat zou het zeker. En als het misliep, konden de gevolgen heel ernstig worden.

"Dat weet ik!" Haar stem trilde. "Maar als we zorgen, dat 't een ongeluk lijkt... Dan heeft niemand een reden om spektakel te maken."

George Barclay boog zich over de tafel en greep haar hand. "Vrouw," zei hij opgewonden, "u bent geboren om een ridderstoet aan te voeren. Geef uw bevelen maar..."

De Princess Anne lag voor anker op haar plaats aan de pier, stralend van licht op de dekken en aan de schoorsteen, in het volle gewoel en rumoer, dat aan het vertrek van 'n groot passagierschip voorafgaat: volte op de groote stalen pier — kruiers, bezoekers, stewards, loopjongens, passagiers; manden met fruit, telegrammen, koffers, pakjes, bloemen... overal vragen en uitroepen en gedrang en bereddering.

Binny stond naast het kantoor van den purser te wachten, toen Barclay zich een weg baande door de menigte in de groote conversatiezaal. Hij zag er beslist knap uit, in zijn keurige smoking, maar leek nogal zenuwachtig.

"Ze is in mijn kajuit op 't oogenblik," rapporteerde hij, "met een heel stel lui. Hoe moet 't met kleeven? Ze kan slecht vijf dagen in diezelfde japon blijven lopen."

"Er is een modezaak aan boord," zei Binny. "En één van je voornaamste argumenten is, dat ze haar uitzet in Parijs kan koopen."

Hij knikte en grinnikte. "Ja, dat zal best gewicht in de schaal leggen." Hij ging met een zakdoek over zijn voorhoofd. "Dat afwachten vind ik moordend. Denk je, dat 't lukken zal?"

Binny wou zelf dat ze het wist. "We maken een mooie kans," beweerde ze. "Denk er nu goed om, dat we haar zoo lang mogelijk aan boord moeten houden. Na 't laatste signaal dat de bezoekers van boord moeten is ieder oogenblik kostbaar. Maar," vermaande zij hem nadrukkelijk, "zie, dat je haar uit die drukte vandaan krijgt."

"Ik zal wel zien, dat ik haar in mijn kajuit houd," zei hij. "Wat ik zeggen wou — heb je voor haar ook een suite? Zij moet een suite hebben."

"Die heb ik," zei Binny. "Aan den zelfden kant van 't schip als de jouwe. Zullen we dan maar aan 't werk gaan?"

"Ja," stemde hij toe. "Binny..." begon hij. Meer kwam er niet, maar hij nam haar voorzichtig bij haar schouders en gaf haar snel een kus. "Da's voor 't afscheid en om je te bedanken, Binny. Je bent een reuzenmeid." Hij

verdween in het gedrang, dat de zaal vulde.

Binny keek hem een seconde na en ging toen het kantoor van den purser binnen. John Macklin zat al op haar te wachten. De oudste assistent-purser van de Princess Anne kende haar heel goed. Hij was assistent bij Tom Brecket geweest, op het Blauwe-Anker-traject naar Zuid-Amerika, en hij kwam vaak op Brecket's Reisbureau binnenlopen.

"Zoo!" groette hij. "Gaat 't nog door, waar we gisteravond over gesproken hebben?"

"Als 't kan wel," zei Binny. "Hier is het biljet, Mac. Meneer Barclay heeft het betaald, maar je moet het aanbieden namens de Princess Anne, met een hartelijke betuiging van deelneming."

Macklin glimlachte. "Die dochter van Lane!" zei hij zonder de minste geestdrift. "Als 't niet voor Tom was, raakte ik dat zaakje nog met geen handschoenen aan. Maar voor Tom Brecket dóé je wat," ging hij voort. "Ontzaglijk aardige kerel, die baas van je."

Binny knikte. Er dreunde een gong en de stem van een steward: "Alle bezoekers van boord!" drong in het kantoorje door.

"Ja, Mac, dat is zoo. En als 't lukt, bewijzen we hem samen een grooten dienst. Die jongedame heeft zijn zaak al half geruïneerd."

"Als die meneer Barclay haar nu maar lang genoeg beneden houdt, dan vaart ze mee. Ik heb den steward de noodige instructies gegeven."

Zij keek hem met een glimlach aan. "Ik ben je ontzettend dankbaar, Mac. En nu zal ik maar gauw maken, dat ik wegkom, anders vaar ik zelf óók mee. Je knapt 't netjes op, niet?"

In de suite van George Barclay maakte het afscheidsgezelschap zich tot het vertrek gereed, toen er voor 't laatst werd omgeroepen: "Allen van boord die van boord moeten!" De menschen vertrokken, door elkaar roepend en goede reis wenschend.

George nam Felicia bij haar arm. "Kun je nog een half minuutje blijven, als de anderen weg zijn?" vroeg hij met een zachte, dringende stem. "Ik moet je nog iets belangrijks vertellen."

"O, natuurlijk," zei Felicia traag. "Zoo lang als je maar wilt, George."

Hij wachtte, tot de laatste belangstellende vertrokken was, en leidde Felicia toen snel naar het met glasomsloten verandadek van zijn suite. Het meisje ging half op de armleuning van een stoel zitten, met haar avondsjaal achterovergeslagen om haar hals en den glimmenden sleep van haar avondjapon over het dek.

"En?" vroeg ze, toen hij nog steeds geen aanstalten maakte om te beginnen. "Wat was er, George?"

Hij keek haar ernstig aan. "Felicia," zei hij, "je weet even goed als ik, hoe 't uit is geraakt tusschen ons. Ik vond 't vanzelfsprekend, dat wij samen zouden spelen in dat tennistournooi, en jij vond, dat je met mij geen kans had om te winnen. Dus eigenlijk 'n kleinigheid."

"Misschien wel," gaf Felicia toe. "Maar is dat op 't oogenblik zoo ontzettend gewichtig?"

"Die vijf maanden zijn me afschuwelijk lang gevallen," vertelde hij haar. "Ik kan me best begrijpen, dat je graag je eigen zin had toen, maar..."

"George, hoe kun je nu zoo'n tijd kiezen om over zoo'n onderwerp te beginnen?"

"Dat zal ik je zeggen," antwoordde George. "We hadden eigenlijk al lang getrouwd moeten zijn en ik zie niet in

*Lijn
Uw tanden
wel blank genoeg?*

Welk een charme gaat er uit van gave blanke tanden. Zorg dat ook de *Uwe* parel-blank zijn, door ze *regelmatic*, minstens tweemaal daags, te borstelen met het krachtige, aromatische schuim van Colgate's Tandpasta. Het dringt diep door in alle tandspleetjes en verwijdt de gevaarlijke voedselresten, die vaak de oorzaak zijn van tandbederf. Colgate's Tandpasta polijst zonder het glazuur aan te tasten en houdt Uw adem aangenaam van geur.

COLGATE

In tubes van 30, 50 en 80 cent.

RINGERS

VOOR ELKE SMAAK EEN BLOEM!

MARTINI

opwekkend - smakelijk - gezond - pittig

waarom we nog meer tijd zouden vermorsen. En nu stelde ik me voor vanavond, hoe ik me straks zou voelen, als ik vertrokken was zonder jou, en toen dacht ik: ik wil 't eerst weer in orde hebben." Hij haalde een juweliersdoosje uit zijn zak en knipte het open. Een prachtige diamant schitterde op in het licht. „Ik wou je vragen, of je hem weer aan wilt doen, Felicia," zei hij zacht. „Wees mijn verloofde, als je van de boot af gaat — dan voel ik me heel anders, als ik weg ben."

Zij schudde haar bruinkrullige hoofd. „Ik zou me er op 't moment echt niet prettig mee voelen, George," zei ze met 'n bevallig lachje. „Ik heb voorloopig graag mijn vrijheid van beweging." Zij bekeek hem met dartele oogen. „Als je terugkomt, kunnen we er misschien nog eens over beginnen. Ik weet niet..."

Opeens zweeg zij. Gedempt, ver weg, maar duidelijk klonk boven hun hoofd een gerekte stoot op de stoomfluit. Felicia sprong op. „Ga mee, George. Die malle boot kan ieder oogenblik vertrekken."

Zij liep snel naar de deur van de kajuit en rukte die open. En toen, terwijl zij haar voet wou verzetten, bleef zij gauw staan, om een zeer gelidige reden.

De gang was geblokkeerd door een breed stapel bagage — kleerkoffers en kisten, hoedendozen, handkoffers van verschillende formaten en vormen en kleuren, zakken met golfstokken en pakken tennisknuppels... en een transpireerende steward scheen zijn uiterste best te doen, om een onmogelijk grooten koffer op een onmogelijk klein karretje te krijgen. Of misschien was hij er pas mee aangekomen.

Felicia stootte op zoodra zij adem genoeg bij elkaar had. „Ruim dien rommel hier vandaan!" kreet zij. „Ziet u niet, dat ik geen stap kan zetten?" „'t Is in een paar minuutjes weg, mevrouw," zei de steward. „Iedereen wil dadelijk zijn bagage hebben..."

„Een paar minuten!" Felicia stond te trappelen van ongeduld. „Ik kan geen paar minuten wachten! Ik moet van de boot af! Begrijp je dat niet, onnoozele stumper? Ik moet aan wal!"

De steward stond haar aan te staren. „Bedoelt u, dat u niet mee moest?" zei hij verbaasd. „Maar 't laatste signaal is al lang gegeven. Anders had ik dien boel niet hier gebracht."

„'t Is zijn schuld niet, Felicia..."

Felicia duwde met al haar kracht tegen een onverzettelijken koffer, toebehoorend aan een zekeren J.S.P. uit St. Louis, Missouri. „'t Kan me geen steek schelen, wie z'n schuld het is!" riep zij uit. „Ik kan niet weg... en daar gaat de fluit alweer!"

„Ik zal den purser opbellen, dat ze de loopplank laten liggen!" riep George Barclay.

Hij holde naar het slaapvertrek van zijn suite en griste naar de telefoon. Hij drukte met zijn vinger den haak omhoog en praatte toen met vurigen aandrang een minuut lang, de ruimte in. Opeens brak hij zijn woordenvloed af. Ja, 't was zoo. De groote machines van de Princess Anne. Hij kon de trilling voelen. Het schip kwam in beweging en dat wou zeggen: iedere seconde ging de pier een eind verder weg.

Daar begreep ook Felicia. Zij viel op een stoel neer en beet op haar lip van kwaadheid. „Ik ben op weg naar Europa, schijnt 't," riep ze uit. „Maar ik doe 't niet! Ik ga met den loods mee van 't schip af."

„Maar dat kun je toch niet doen!" zei Barclay.

„Daar zou je van opkijken, wat ik doen kan met mijn geld!" beet ze hem overmoedig toe.

Barclay trok een stoel naast den haren en nam haar hand in de zijne. „Zeg nu zelf," redeneerde hij. „denk je, dat je langs een touwladder naar beneden kunt klimmen, langs den kant van een schommelend schip, terwijl de wind en het schuim om je heen stuiven, en dan in een natte roeiboot klauteren, midden in den nacht?"

Felicia trok een gezicht, alsof zij dat vooruitzicht inderdaad niet aantrekkelijk vond.

„En denk je eens in, hoe prettig we samen kunnen gaan winkelen in Parijs," ging Barclay voort. „Wat zou je een kleeren kunnen koopen... je zoudt er je uitzet aan kunnen schaffen! Zou je geen zin hebben, om in Parijs te trouwen? Stel je eens voor, Felicia!"

Felicia zei niets. Maar haar voorhoofd werd weer glad. Barclay liet haar even tijd, om de gedachte op te nemen in haar vluchtige verbeelding.

„Dan konden we daarna naar Algiers en Marokko gaan," hernam hij. „We zouden heel wat plezier kunnen hebben, Felicia."

„Hm..." zei Felicia voorzichtig. „'t Is wel iets om over te denken."

Ja, dacht George Winston Barclay jr. — 't zou hem wel lukken, haar tot berusting te bewegen; wie weet hoe gauw ze er zelf blij om was...

Binny ontving zijn draadloos bericht den volgenden morgen, even nadat ze op kantoor kwam. „Alles gaat goed," seinde hij.

Zij knikte ernstig met haar blonde hoofd, scheurde het telegram in vele kleine stukjes en keek, hoe die door haar vingers in de prullenmand gleden. Alles gaat goed? Jawel, daar op zéé gaat alles goed, natuurlijk.

Zij keek op en zag Tom Brecket het kantoor binnenstappen. „Goeden morgen, Binny," zei hij, en hij sloeg zijn hoed op een haak.

Het meisje beantwoordde zijn groet en keek hem verbaasd aan. Hij had iets vinnigs over zich vanmorgen, vond ze.

Hij ging aan zijn bureau zitten en begon de post door te kijken. Maar opeens hield hij er mee op en schoof den stapel opzij. „Felicia Lane komt niet vanmorgen," zei hij.

Binny schrok. „Dat weet ik... ik bedoel... o niet?" bracht ze uit.

„Ze is met den ouden heer naar de Adirondacks. Dat wil zeggen," zei Tom Brecket, „dat ik haar niet ontslaan kan vóór Maandag."

Haar oogen gingen wijd open. „Ontslaan?" zei ze hem na. „Je denkt toch wel om..."

„Den ouden heer?" Hij maakte een afwerend gebaar. „Hoor eens, Binny; ik heb eens nagedacht. Ik heb mijn best gedaan, om 't hem naar den zin te maken, maar er zijn grenzen. Als hij ons geen opdrachten meer wil geven, moet hij 't maar laten. Daar kan ik niets aan doen. We zijn een degelijke, bekwaam, ijverig, accuraat reishureau, en daar moeten we ons werk door krijgen — niet door zeil te minderen voor de minderigheid van rijkeldochters, al hebben hun vaders nog zooveel invloed." Hij knikte bevestigend. „Er zijn trouwens nog wel andere lui met invloed dan Lane. Massa's."

Binny voelde iets smelten in haar binnenste, een rijken weelderigen gloed in haar hart komen. Die magere jonge man won den slag; zou hij altijd doen; Brecket van het Blauwe Anker...

„En... „some day"?" vroeg ze. „Dat geef je toch niet op?"

„Hoe kom je op 't idee!" antwoordde hij. Hij stond op van zijn bureau en begon vóór haar heen en weer te lopen. „Wacht maar — 't komt, en als 't komt,

DIRNDL-JURKEN

zeer in de mode!

Een alleraardigste dracht voor meisjes zijn zeker de hier afgebeelde met de hand geborduurde dirndljurkes. Van elk dezer jurken zijn knippatronen verkrijgbaar met volledige beschrijving en tekening borduurpatroon. De prijs van het **KINDERJURKJE**, dat verkrijgbaar is in de maten 64 en 68, bedraagt **20 CT.** plus 5 ct. portokosten; die van de **JURK VOOR JONGE MEISJES**, verkrijgbaar in de maten 40, 42 en 44, bedraagt **35 CT.** plus 5 ct. portokosten.

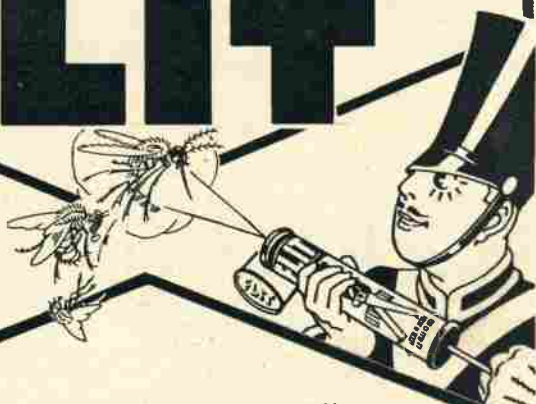
Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan

**PATRONENKANTOOR
PANORA
NASSAUPELIN 1 — HAARLEM**

Waarom

**vliegen en muggen
dadelijk sterven wanneer U spuit met**

FLIT

Flit doodt beslist, omdat Flit een combinatie is van onovertroffen insectendoodende middelen. Elke bus Flit bevat een product, waarvan de krachtige werking bewezen is. Eisch dus Flit en weiger ieder twijfelachtig namaakproduct. De Flit-soldaat is Uw waarborg.

VERTEGENW.: KERKHOFF & Co. — NASSAUKADE 373 — AMSTERDAM

Volg de PBNA-route

naar werkelijke bekwaamheid in:

**BURGERLIJKE BOUWKUNDE
ARCHITECTUUR, MEUBEL- EN SCHILDER-
TECHNIEK, WATER- EN WEGENBOUW,
BETONBOUW, WERKTUIGBOUWKUNDE
AUTO- EN Vliegtuigtechniek
ELECTROTECHNIEK, RADIOTECHNIEK
CHEMISCHE TECHNIEK
SPECIALE CURSUSSEN**

Studeer techniek thuis!

PBNA

ARNHEM

Het Nederlandsche
Technicum met ruim
25 jaar ervaring.

DIR. E. J. ROTHUIZEN en F. WIND

COUPON

voor kosteloos algemeen
prospectus P

naam

adres

Slot op blz. 32

DE MARKIES VAN BUTE

en zijn f 540.000.000

Door zijn domeinen van Mount Joly te verkoopen, heeft de markies van Bute enkele weken geleden de grootste transactie in de geschiedenis van 't Engelsche grondbezit voltrokken. De prijs, dien hij voor deze bezittingen heeft gekregen, bedraagt $\pm$ f 180.000.000. Zij omvatten de helft van de stad Cardiff, 'n aantal dokken, uitgestrekte landerijen, 'n deel der stad Penarth en meerdere dorpen.

Het vermogen van den markies van Bute wordt geschat op vijfhonderdveertig miljoen gulden en door de mammoth-transactie door hem enkele weken geleden voltrokken, waarbij o.a. de helft van de stad Cardiff verkocht werd aan een groep Londensehe grondspeculanten, heeft hij de aandacht der geheele wereld op zich gevestigd en velen nieuwsgierig gemaakt naar den oorsprong van dit geweldige vermogen.

Deze transactie zou nimmer voltrokken zijn, indien niet de grootvader van den markies 'n honderd jaar geleden zich alle weelde ontzegd had en zijn bezittingen had vastgelegd in 'n onaanzienlijk visschers-plaatsje, thans een der grootste havensteden der wereld.

Deze grootvader nam om zoo te zeggen een hypotheek op 't heele dorpje Cardiff, 'n hypotheek, die wel haar rente heeft opgebracht! De Butes hebben hun miljoenen uit de steenkolen van Zuid-Wales, maar de dokken, door den grootvader van den tegenwoordigen markies gebouwd, hebben den eigenlijken stoot gegeven tot het vormen van het fabelachtig fortuin.

De oorsprong der Butes

Lord Bute is een afstammeling van een der negentien zonen van den Schotschen koning Robert III. Deze zoon kwam in 1766 naar 't Zuiden, op zoek naar een bruid en hij vond die in Wales: het was 'n dochter van een edelman.

Als bruidsschat bracht zij mee 'n inkomen van ruim twee miljoen gulden per jaar als opbrengst uit de rijke steenkolenmijnen van haar vader en met dit kapitaal begon de grootvader van den tegenwoordigen markies van Bute het kustplaatsje Cardiff uit te bouwen tot een havenstad, die weldra Liverpool moest voorbijstreven. De stad dankt haar tegenwoordige positie grotendeels aan dezen genialen telg van het eenwenoude geslacht der Butes.

De groei van hun fortuin

Bij zijn dood liet hij z'n zoon John, den derden markies van Bute, reeds een geweldig vermogen na, hetwelk deze op zijn beurt wist te vermeerderen. Onder andere interesseerde hij zich sterk voor

druivencultuur en zijn producten veroverden op snelle wijze de wijnmarkt.

Het meest echter bleven de dokken opleveren. De tonnage van schepen, die van deze dokken gebruik maakten, bedroeg in 1839: 6.022 ton, in 1840: 41.593 ton en in 1894: 4.428.436 ton!

Daarnaast maakten de Butes geweldige winsten met grondspeculaties. Een gedeelte van hun grond bij Cardiff bestond uit woest moerasland. Zij schonken dit aan de stad, en 't gemeentebestuur liet er een park op aanleggen, hetgeen tienduizenden guldens kostte.

Roath Park, zooals het genoemd werd, was ingesloten door grond in eigendom der Butes. Deze grond nu steeg geweldig in waarde, want het park werd de villawijk der stad.

Het sprookjeskasteel

De markies van Bute heeft twaalf titels en evenveel kasteelen en buitengoederen, die door hem worden bewoond.

Het grootste en verreweg het mooiste dezer kasteelen is 't Cardiff-kasteel, dat dateert uit den tijd der Romeinen. Het is een der meest luxueus ingerichte kasteelen van Engeland; het heeft nog de schittering der middeleeuwen en als de markies met zijn gezin het betreft, worden zij bediend door vijftig dienaren, gestoken in kostbare livrei.

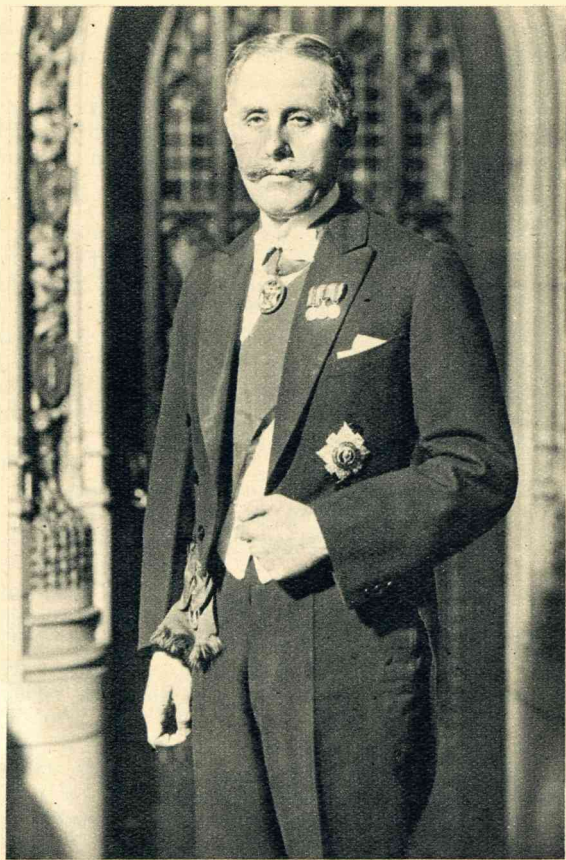
Koning Eduard VII en zijn opvolgers hebben allen gedineerd in de schitterende eetzaal van het Cardiff-kasteel, met haar prachtige muurschilderingen, gewijd aan gebeurtenissen uit het grijze verleden.

Beroemd is ook de trap met de gouden treden in dit kasteel en de imposante bibliotheek met haar onschatbare waarde aan zeldzame boeken.

Een der merkwaardigste vertrekken van het kasteel is de Arabische kamer, met een verguld plafond en kostbaren marmeren vloer.

Typisch is ook de schöörsteen in een der slaapkamers. Deze is ingelegd met alle soorten gesteente, die op het grondgebied der Butes gevonden worden. Het herinnert hen steeds aan de bron van hun onbegrensden welstand.

Het Cardiff-kasteel wordt gewoonlijk rond Kerstmis voor een maand betrokken door den markies,

De tegenwoordige markies van Bute, een afstammeling der oude Schotsche koningen.

zijn echtgenoot en zeven kinderen. In die dagen zullen zij nooit nalaten een bezoek te brengen aan „Bob”, den man, die wel den eenzaamsten post bekleedt uit den heelen staf bedienden der Butes.

Bob woont namelijk op het kasteel Cock, een kilometer of tien van Cardiff gelegen. Vroeger was dit een onneembare vesting, totdat het onder Cromwell grotendeels verwoest werd. Lord Bute heeft er een klein vermogen voor uitgegeven om het tot z'n oorspronkelijken staat te laten restaureren. Nu is het een juweeltje van een kasteel, alles is er echt aan, maar... Bob woont er reeds veertien jaren, zonder dat een der Butes het ook maar voor een maand betrokken heeft.

De „oude” markies

De tegenwoordige markies van Bute is een vriendelijk man. Van openbaar vertoon is hij wars, nooit zal hij de aandacht trekken door bijvoorbeeld op demonstratieve wijze een groot bedrag aan charitatieve instellingen weg te schenken. Is echter ook maar de geringste van zijn bedienden ziek, dan zal de markies niet rusten alvorens de bekwaamste artsen gedaan hebben wat zij kunnen.

Hij is nederig, hoewel hij wel naar zijn stand gerespecteerd wil worden.

Zoodra echter zijn rechten dreigen geknot te raken, houdt hij halsstarrig voet bij stuk en geen geld of macht ter wereld kan hem een duimbreed doen wijken.

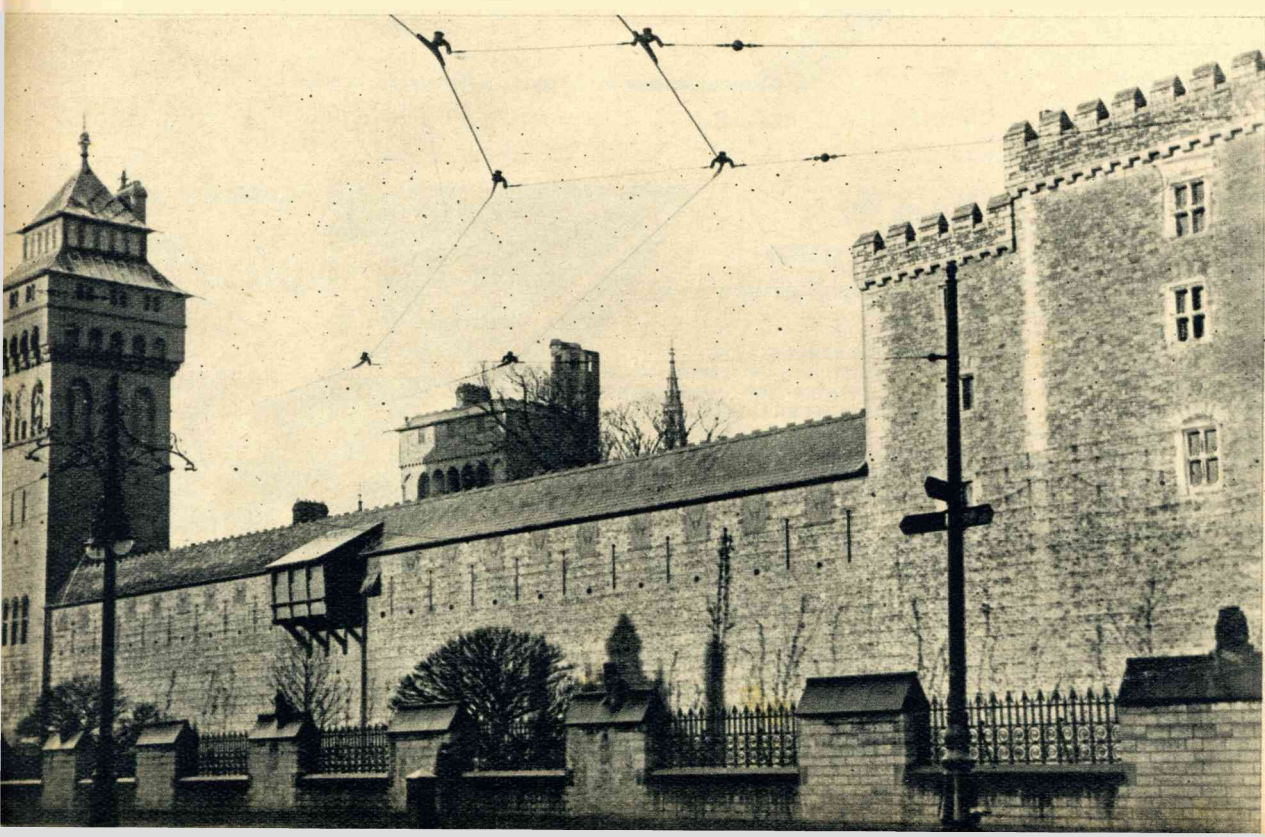
De gemeente Cardiff had enkele jaren geleden een stuk grond van hem gekocht voor anderhalf miljoen gulden. De markies maakte daarbij echter de bepaling, dat zonder zijn toestemming geen enkele boom op dit terrein mocht worden geveld. Een der boomen werd een gevaar voor het verkeer, maar het kostte heel wat moeite van den markies toestemming te krijgen den boom om te hakken!

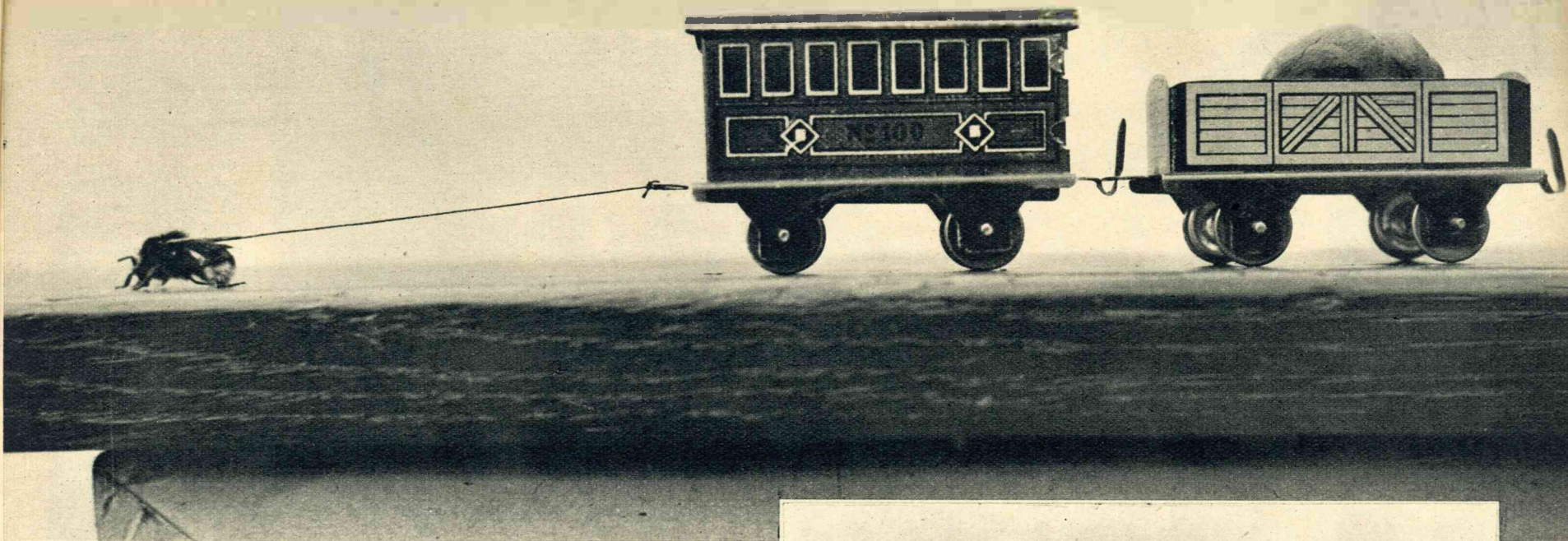
Tot voor kort had de markies ook zeggenschap in de architectuur van Cardiff. De gemeente had een aantal gebouwen laten ontwerpen om daar verschillende diensten in onder te brengen. Het waren moderne ontwerpen, gedurfd en fraai van opzet, maar de markies wees ze met groote beslistheid van de hand.

„Als dat een voorbeeld moet heeten van moderne goede architectuur,” riep hij uit, „dan dank ik den hemel voor mijn kasteel!”

De markies won het pleit. Nu hij zijn bezittingen aan Cardiff verkocht heeft, zal zijn stem echter op verschillend terrein wel aan invloed hebben ingeboet.

Het kasteel Cardiff, een der meest luxueus ingerichte kasteelen van Engeland. Dit kasteel was bij de verkoop van de bezittingen te Cardiff niet inbegrepen.

Een bij is zoo sterk, dat ze 300 maal haar eigen gewicht in beweging kan brengen.

INSECTEN STERKER DAN EEN PAARD

De trek- en draagkracht van insecten is over het algemeen zoo enorm, dat, vergelijkenderwijs, de spierkracht van paard en mensch er bij in het niet verzinkt.

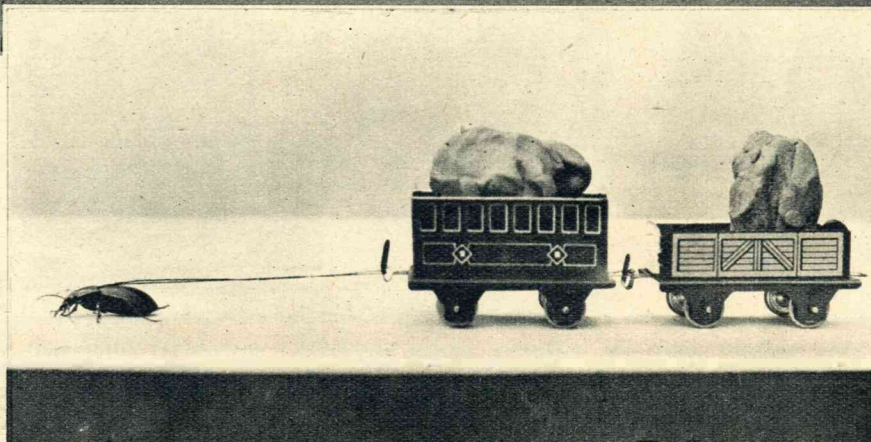
Een sterk paard is in staat om een vracht van vierduizend kilogram te trekken. Dat is ongeveer vijf maal z'n eigen gewicht. De menschelijke trekkracht is gemiddeld ongeveer even groot. Maar... laat ons eens aannemen dat man en paard tien maal hun eigen gewicht zouden kunnen trekken, en vergelijken we dan hun trekkracht eens met die van enkele insecten.

Een der leden van het Koninklijk Engelsch Entomologisch Genootschap te Londen heeft dienaangaande enkele interessante proefnemingen gedaan, welke hij op de gevoelige plaat heeft vastgelegd, en welke de lezer op deze bladzijde vindt afgebeeld.

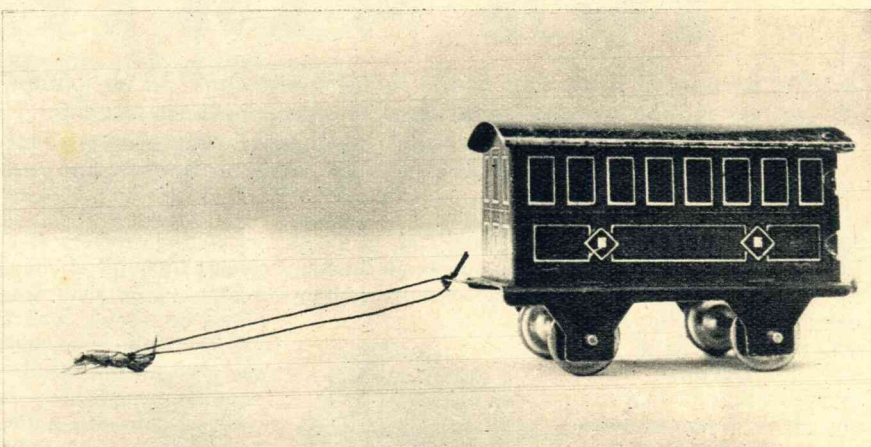
Wanneer men een vleeschvlieg 'n draadje katoen om het middel spant, zal zij geen pogingen aanwenden om te vliegen, doch poogt zij loopende te ontsnappen. Ze trekt daarbij stevig aan den draad. Wanneer men nu aan dien draad een speelgoedwagentje bindt, zal men zien, dat de vlieg dit wagentje vooruittrekt, en wanneer men successievelijk dit voertuigje sterker belast, zal men bemerken dat eerst wanneer het totale gewicht 170 gram bedraagt, de vlieg niet meer in staat is, om het geheel voort te trekken. Aannemend dat de vlieg een gram, of zelfs nog een fractie minder weegt, komt men tot de conclusie, dat een vlieg honderdzeventig maal haar eigen gewicht kan voortbewegen, tegen een mensch of paard slechts tien maal.

Andere insecten blijken nog sterker. Een kever van ongeveer zes gram gewicht wist niet minder dan honderdtweëntachtig maal z'n eigen gewicht voort te bewegen, en een eenvoudig honingbijtje, dat twee gram woog, was zelfs in staat om driehonderd maal zijn eigen gewicht in beweging te brengen. Zoodat een bij naar verhouding dertig maal zoo sterk is als mensch en paard.

Doch de Hercules onder de insecten schijnt wel de oorworm te zijn, waaruit dus weer blijkt, dat hij lang niet zoo'n oorworm is, als waarvoor hij doorgaat. Wat werd namelijk geconstateerd? Het diertje, dat op de chemische weegschaal slechts een half

De tor trekt een vracht, die 182 maal zoo zwaar is als zij zelf.

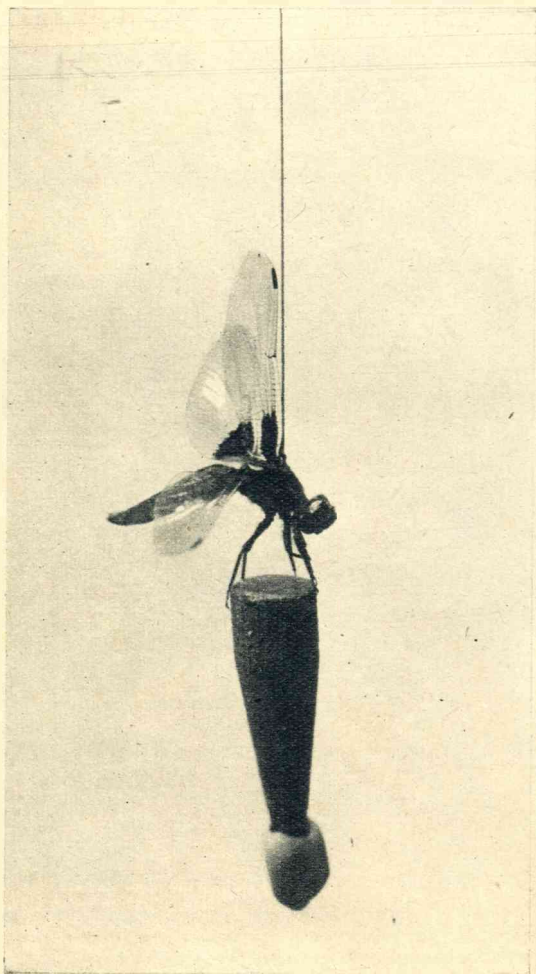

De oorworm, die heelemaal geen „oorworm” is, want hij trekt niet minder dan 530 maal z'n eigen gewicht.

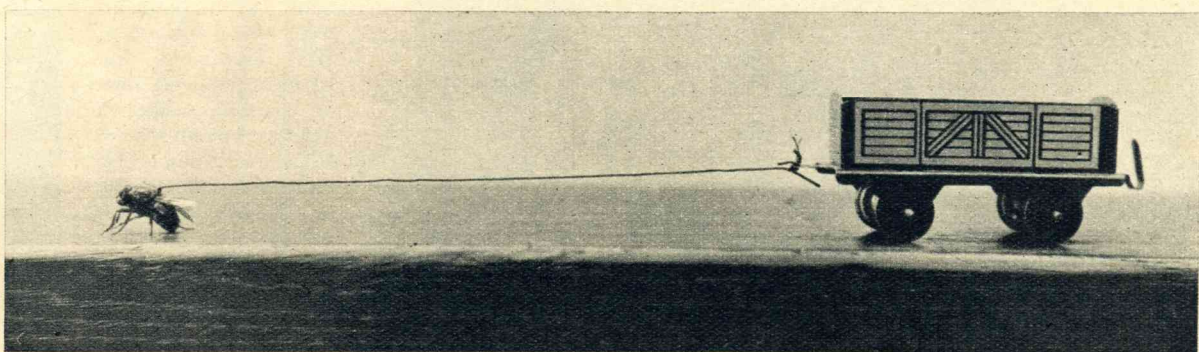
gram bleek te wegen, was in staat om een spoorwagentje van tweehonderdvijfenzestig gram te trekken. Dat was dus vijfhonderddertig maal z'n eigen gewicht!

De draagkracht van al deze dieren was wel aanmerkelijk minder groot, maar toch altijd nog enorm veel grooter dan die van mensch of paard. De vleesch- of paardenvlieg torste twintig maal, de tor zesenvijftig maal en ten slotte de oorworm honderdvier maal het eigen gewicht.

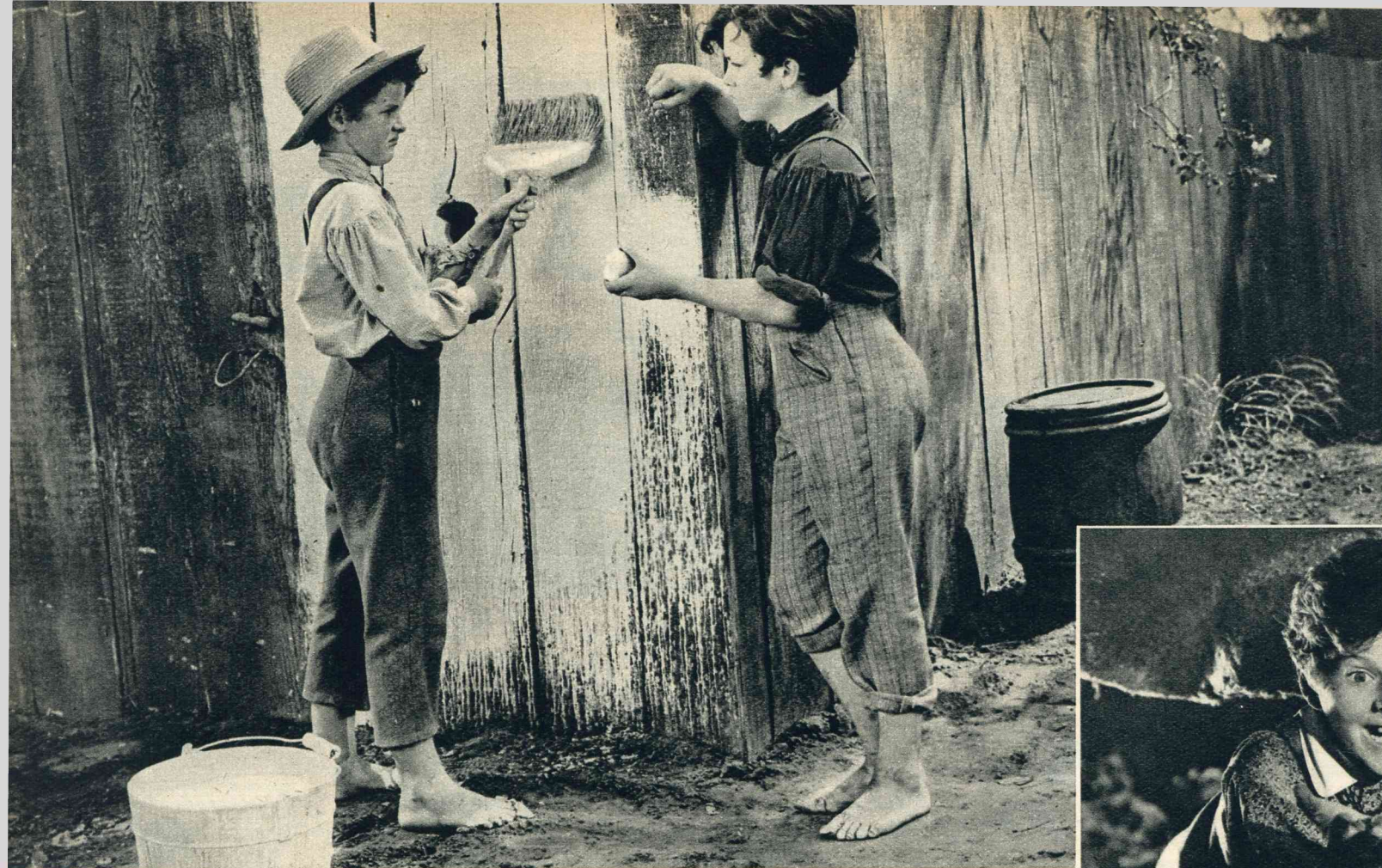
Vergelijk nu uw eigen kracht eens met die van zoo'n oorworm! Al is het, achteraf bekeken, toch maar goed, dat de mensch althans gemiddeld niet veel meer dan z'n eigen gewicht kan dragen. Hebben we daaraan over het algemeen niet meer dan genoeg?

Ruim tien minuten lang torste deze waterjuffer meer dan 20 maal haar eigen gewicht.

Een paardenvlieg trekt 170 maal haar eigen gewicht.

Tom Sawyer moet een schutting witten, een werkje waarin hij allesbehalve veel plezier heeft. Hij weet dat echter aan zijn vriendjes zoo prettig voor te spiegelen, dat dezen hem allerlei geschenken komen brengen „wanneer zij ook even mogen verven”. Niet alleen wordt zodoende de schutting zonder Tom's hulp prachtig gewit, maar bovendien heeft hij er nog heel wat cadeautjes voor gekregen.

TOM SAWYER

Dit beroemde boek van Mark Twain werd eens uit de bibliotheken verbannen en mocht in geen geval door kinderen gelezen worden. Thans wordt het als een der beste kinderverhalen beschouwd welke ooit geschreven werden. Door de United Artists is dit werk nu andermaal verfilmd.

Wat Dik Trom is voor Nederland, is Tom Sawyer voor alle Engelsch sprekende landen en misschien nog wel voor ver daarbuiten ook. Het is eigenlijk maar een gewoon verhaal van kwajongensstreken, doch geestig als Mark Twain was, zijn bijna al die euvelen daden

Tante Polly, de goede oude vrouw, die de opvoeding van Tommy ter hand had genomen en die alles doet om hem een gelukkige jeugd te bezorgen.

vol flair en humor. Slecht is die Tom Sawyer nooit. Het zijn allemaal echte ondeugendigheidjes, waarmede iedereen, en niet in het minst de jeugd, zich hartelijk amuseert. In vroeger tijden, toen paedagogie en psychologie zoo goed als onbekende wetenschappen waren voor de jeugdleiders, zagen dezen in zoo'n boek slechts een „ding” om het werk van opvoeders te ondermijnen en den kinderen slechtheid te leeren. Zelfs nu nog zijn er misschien bij, die zoo'n verhaal allesbehalve jeugdlectuur vinden, bang als ze zijn, dat de kinderen er alleen maar de streken uit over zullen nemen. En toch is niets minder waar, volgens dr. Starbuck, een bekend paedagoog. Om op een kind indruk te maken moet men niet zoozeer op zijn schranderheid als wel op zijn emoties werken. Als hij steeds weeraan nota neemt van flinke, onzelfzuchtige karakters, zal hij in zijn denken en doen het als vanzelfsprekend gaan beschouwen, als hij ook zoo is. Het ontwikkelt zijn karakter en geeft hem de courage, welke in het leven noodig is om te slagen. En een beetje ondeugendigheid mag er gerust bij, indien dit althans nimmer in laaghartigheid of lafhartigheid ontaardt. Daarom dat Tom Sawyer er zoo gretig is

ingegaan. Er zit originaliteit en kameraadschapsgevoel, hulpvaardigheid en loyaliteit in en daartusschen door (omdat het nu eenmaal een „echte” jongen is) ook een aantal pittige streken. En daar van dit alles, in deze film, alleen het voornaamste is uitgebeeld, is zij interessant voor iedereen, die een spannende, doch „liefdelooze” jongensavonturenfilm op prijs weet te stellen.

Tom Sawyer vindt, als hij in een grot verdwaald is, een grooten schat gouden munten.

Becky Thatcher (Ann Gillis), de eerste jeugdliefde van Tom Sawyer. Bijna zouden zij te zamen in de grot ellendig om het leven gekomen zijn, indien Tom op het allerlaatste oogenblik geen uitweg had gevonden.

HET MOOIE DUITSCHLAND

FREIBURG,
de hoofdstad
van het Zwarte
Woud. — Blik
vanaf den Dom
op het Kauf-
haus en de
Schwabentor.

Gezochte Bad - en Vacantieplaatsen in het Zwarte Woud

Freiburg

265 1284 b.d.z.

in het Zwarte Woud. (Aangesloten a.h. internat. luchtverkeer) met zweefbaan naar het „Schauinsland“ (1284 m.). Is het hoofdpunt voor de Zwarte Woud-vacaties in iederen tijd van het jaar. De Kathedraal van Freiburg is de eenige in de Middeleeuw. volt. Goth. Dom. Kostenl. inform. en prosp.: Duitsch Verkeersbureau. Amsterdam. Kalverstr. en alle reisbur.

Baden-Baden

BELLEVUE

BAD-HOTEL „ZUM HIRSCH“ rustig en mod. conf. 150 bedd., 25 kam. m. hoog gel. bij golfb., bosch, lig. prive-thermalbad P. 2.50-16. weide, garage, lift. P.v. RM. 8.50.

KAISERIN ELISABETH rustig en mod. conf. 150 bedd., 25 kam. m. hoog gel. bij golfb., bosch, lig. prive-thermalbad P. 2.50-16. weide, garage, lift. P.v. RM. 8.50.

Badenweiler

Zuidelijkst therm. kuuroord v. Duitschl. in h. Zwarte Woud 450 m. b.d.z. De id. plaats v. herstelzoeck. Hart, zenuwen, bloedsomloop, stofwiss. Openl. therm. fami.-zwemb. th. 20.4 C. Alle medic. bad. Kuurt. Maart-Ok. Sport-Ver. Prosp. en int. Kurverwaltung en Duitsch Verkeersbureau. Amsterdam.

HOTEL ROEMERBAD, 170 bedden, geopend van half Maart tot eind October.

Königsfeld

aan de Schwarzwaldbahn. Hoogelucht-kuuroord, 763 m. boven zee. Rangen. en rustig zomervacantie-oord. Prosp. bij de Kurverwaltung.

Herrenalb

Geneeskraft. klimaatkuuroord v. hart, zenuwen, stofwisseling (haast nevelvrij). Autoweg tot Karlsruhe (25 km). Zwembad — Tennis.

Schluchsee

HOTEL STERNEN mod. fami- liehot. Pens. M. 1.90-1.40.

Seebrugg

HOTEL EN KURHAUS het eleg. huis aan het meer.

Schönwald

het hoogste kuuroord voor zenuwen in het Hooge Zwarte Woud 1099-1190 m. Openl. bad.

Todtmoos

in het zuidelijke Zwarte Woud. 800-1200 m. b.zee. Klim. hoogelucht-kuuroord in hooge bergwouden.

Triberg

Geneeskr. klimaat. badplaats, het geheele jaar door. 700-1000 m. Duitschl. grootste watervallen. Groot mod. openlucht-zwembad.

Wildbad

het groote geneeskr. bad teg. Rheumatiek, Jicht, Ischias, Zenuw. Zeer mooi en gezocht kuuroord. Bergbaan — 430-750 m.

Württemberg het Land der verscheidenheden ZWARTE WOOD-ZWAB. ALB-NECKARLAND-BODENMEER

Heilbronn

a. d. Neckar. — De stad van „Käthen von Heilbronn“ en van „Götz von Berlichingen“. Na Heidelberg het doel van Uw reis in het roman- tische Neckar-dal. **Duitsche kampioens regatta 20 en 21 Augustus.**

Stuttgart

HOTEL GRAF ZEPPELIN Het modernste hotelgebouw van Zuid-Duitschl. Autogarages, beziensw. Prijzen aangepast aan de tijdsomstandigheden.

Tübingen

HOTEL MARQUARDT Het gerenommeerde biljette hotel met elk comfort.

Ulm

a. d. Neckar, de Zwabische Universiteit-stad.

Bad Mergentheim

Geneeskr. Bad voor Gal-, Levers-, Maag-, Darm-, Suikerziekte, Vet- zucht, chron. Verstopping.

HOTEL KURHAUS • KURANSTALT HOHENLOHE

Eerste klas Hotels in het Kurpark gelegen. Verwarmde Wandelhal. Pauschal- kuren v. het heele jaar. Prosp. bij alle Reisbureaux en door de Kurverwaltung Bad Mergentheim. Mineralewater en zuiver natuurl. Bronzout bij de hoofd-vertegen- woordiging: Nederlandsch Bronnenbelang resp. bij alle Apothek. en Drogisten.

Het mooie gastvrije land der badplaatsen en van den wijn Rijn-Main met de Nassausche landen waar Willem van Oranje uit stamt.

Bad Ems

Wereldberoemd geneeskrachtig bad tegen Catarrhen van allerlei aard, Asthma.

Drink-, bad-, inhalatie-, terreinkuren. — Speciaal sanatorium. Feestelijkheden op sport- en kunstgebied van allerlei soort. (Golf, tennis, watersport, bergsport.)

13 km naar den Rijn, bij Koblenz

Wiesbaden aan den Rijn heeft 27 keukenzouhouddende bronnen tegen rheumatiek, jicht, andere stofwisselings- ziekten, catarrhale ziekten

en biedt in het „Opelbad“ op den Neroberg, in zijn „Kurhaus“, zijn Theater (Oper) en in de hotels een kuurleven vol vroolijkheid en afwisseling tegen tarieven voor iedere beurs. Een bezienswaardigheid is de nieuw- gebouwde bronnencolonnade bij het Kurhaus.

PALASTHOTEL WIESBADEN Voornaam familie- en touristenhotel met badinrichting van de kookbronnen tegenover het Koch- brunnenpark. Dir. H. Ringelmann.

HOTEL UND BADHAUS „ZWEI BOECKE“, Hälner- gasse 12, in de nabijheid v. h. Kurhaus. Fijn burgerhot., goed verzorgd, mod. inger. Kam. v. RM. 3.-. Voll. pens. v. RM. 7.50. Prosp.

Bad-Nauheim

Wereldberoemd bij ziekten van hart en bloedsomloop, rheumatiek, zenuwziekten en catarrhen.

Voor gezonden en herstelzoekenden een ideale verblijfplaats. Prachtige park- aanleg, groote Taunusboschen — Golf, tennis, schieten enz. — Feestelijkheden op sport- en kunstgebied. Aan den rijksautoweg Frankfurt a. d. M. — Bad-Nauheim 40 minuten. Inlichtingen door het Duitsch Verkeersbureau. Amsterdam C., Kalverstraat en de Reisbureaux.

PARK-HOTEL

van den allereersten rang — op mod. wijze gerestaureerd — in het midden v. het Kurpark. tegenover de baden en de drinkbronnen. Garage. Rendezvous v. Hollanders! Volledig pension vanaf RM. 10.-.

DER KAISERHOF

Het uitstekend verzorgde tehuis der Nederlanders. 150 bedden. 50 badkamers. Afgesloten appartementen. Eigen groote tuin. Pension vanaf RM. 11.-.

Schlangenbad in de Taunus

de Duitse badplaats voor zenuwziekten. Thermal- openlucht-zwemb. eenig i. zijn soort.

STAATL. KURHOTEL alle comfort, onvergelykelyk mooie ligging. Thermalbaden in het hotel. Kamers vanaf RM. 4.50. Pension vanaf RM. 8.50.

Bad Schwalbach in de Taunus

Staal- en modderbaden voor hart- en vrouwenziekten.

STAATL. KURHOTEL in directe verbinding met het staalbadhuis. Eerste rangs Pension vanaf RM. 9.- en 10.50. — Telefoon 415.

Bad Soden

in de Taunus bij Frankfurt a. d. Main. Van ouds gerenommeerd bad voor catarrhen, asthma, hartziekten. Natuurlijke koolzuur baden. Groot modern inhalatorium met pneumatische kamers.

Königstein

(Taunus) bij Frankfurt a. d. Main. Klimaat-kuuroord voor herstel van zenuwen, hart, bronchitis, asthma — Prosp. gratis bij Duitsch Verkeersbureau. Amsterdam en de Kurverwaltung Königstein.

Assmannshausen Rudesheim

(Bad) aan den voet van het Niederwald in het mooiste gedeelte van het Rijn- dal. de mooie stad aan den Rijn met het „Niederwald-Denkmal“.

Mainz aan den Rijn

Plaats der oudste cultuur. Begin- en eindpunt van alle Rijn-reizen. Middelpunt van den Rijnschen wijnbouw en wijnhandel.

Darmstadt

De stad in het bosch.

Frankfurt

9-10 Juli: Duitse zwem- kampioenschappen. Inlichting: Verkehrsverein Box 171.

De Kies- en Krooningsplaats van de vroeg. Duitsch. keizers. waarheen eens Willem v. Oranje en Egmond de kroonings- ordeleken brachten: de stad van de gothiek en Goethe, van het Duitsche handwerk, de „I. G. Farben“ en de Wereld-Zeppelin-Haven. Wereld- beroemde „Römerberg-Festspiele“ v. 1 Juli tot 31 Aug.

Verliest haar DIKTE! 26 pond in 6 weken.

**Nieuwe, veilige, prett-
tieve vermageringskuur
in vloeibaren vorm.**

„Mijn dokter adviseerde mij een vermageringskuur. Toen nam ik BonKora en verloor 26 pond in 6 weken. Afname heupen 22, buste 15, borst 17 cm. Mijn vermoeidheid verdween en ik ben vol levenslust.”

Mevr. M. A. Pr. Later schreef zij nog 8 pond lichter te zijn geworden, dus totaal 34 pond.

Verliest ook *gij* Uw dikte door de veilige BonKora-kuur. Geen schadelijke bestanddelen. Geen hongerijsen. 't Is raadzaam zeer vette spijsen te vermijden, maar EET GERUST FLINK van alle smakelijke spijsen, als vermeld op de

Bovenste foto toont Mevr. M. A. Pr. vóór zij BonKora nam, de onderste na verlies van 34 pond overtollige dikte.

BonKora-verpakking. Koop vandaag nog een flesch BonKora à f 2.25, alom verkrijgbaar bij apothekers en erkende drogisten of vraag inlichtingen bij het BonKora-Depot, Singel 115, Amsterdam-C. Doe de kuur één week en U zult tevreden zijn.

**Wilt gij in de wereld vooruit-
komen? Volg dan onze uitge-
breide, schriftelijke opleiding
voor**

BEDRIJFSLEIDER- FABRIEKSCHEF

Deze cursus is geschikt voor ieder, die in een bedrijf werkzaam is en de lagere school heeft doorlopen. Les in bedrijfshuishoudkunde, fabrieksboekhouden, kostprijsberekening, sociale wetgeving, fabriekshygiëne, eerste hulp bij ongelukken, enz. De lessen staan onder leiding van een meester in de rechten en een ingenieur. Laag maandelijks lesgeld. Studieboeken gratis. Na afloop hulp bij sollicitatie. Vraag zonder verplichting inlichtingen bij A.S.S.O., directeur J. van der Bij, hoofdonderwijzer, Nieuwe Plein 31, bij het station, Arnhem. Gebruik onderstaande bon of schrijf een brief.

BON Ik verzoek, zonder enige verplichting, inlichtingen omtrent de cursus voor

Naam

Straat en nummer

Woonplaats

Leeftijd

Vult zelf uw biljet maar in!

Slot van blz. 27

komt 't goed." Hij bleef staan en keek haar glimlachend aan. „En 't is des te prettiger werken, om er te komen, als ik met jou samenwerk!”

Binny strengelde haar vingers stijf door elkaar. „Zeg, Tom — je hóéft Felicia niet te ontslaan...”

„O jawel! Ik heb geen zin om te wachten, tot ze genoeg krijgt van 't vak. Weet jij hoe lang dat nog duurt?”

„Maar ze is weg! Naar Europa! Ze is gisteravond vertrokken, met 't zelfde schip als George Barclay.”

Hij keek haar aan, alsof zij een onbekend Grieksch dialect had gesproken. „Eh... wát zeg je?” zei hij.

Binny vertelde het nog eens.

„Maar... welke... ik bedoel,” zei hij een beetje duizelig. „hoe kwam ze daar toe?”

„Ja!” zei Binny, haar vingertoppen bestudeerend. „Barclay zal haar overgehaald hebben.”

„Weet je 't zeker? Hoe weet je 't, Binny?”

„Hij... heeft me een telegram gestuurd vanmorgen.”

Tom Brecket zag haar aan met een diep gepeins in zijn grijze oogen.

„Heb jij er soms de hand in gehad?” vroeg hij.

„Ik?” riep Binny uit. „Waarom denk je dat?”

„Ik weet niet,” zei hij langzaam. „Alleen... ik begin er aan gewend te raken, dat ik door jou uit de knel word geholpen.”

Binny ging op in een kaart van Honduras. „Ik ben misschien niet mooi,” merkte ze op. „maar mijn hart zit op de juiste plaats.”

Misschien was ze niet mooi... Tom Brecket bleef staan om na te denken, hoe ze aan die malleigheid kwam. Zulke groenachtig grijze oogen met die lange donkere winpers, zoo'n sierlijk gebogen mond en dat leuke wipneusje... ja, die handige secretaresse van hem was een verbaasd knap kind.

„Jij niet mooi?” riep hij uit. „Je hoeft voor Felicia niemandal onder te doen! Niemandal! Als 't gewed is ben je knapper dan Felicia.”

Of zij dat niet wist! Lieve hemel! Binny's lippen kwamen iets van elkaar. Toen boog zij haar hoofd om op adem te komen. 't Begon haar een beetje te hard van stapel te loopen.

„Dank je voor de spinazie,” zei ze zacht.

„Spinazie! Denk je, dat ik 't niet meen? Felicia heeft een gecultiveerde schoonheid, zooals een kashloem, maar bij jou zit er leven en karakter en geest en echtheid in...” Tom Brecket begon zich geïnspireerd te voelen. De woorden schenen vanzelf te komen uit een plotse-linge, diepe overtuiging. „Jij bent niet alleen mooi achter een glazen ruitje, je zou 't ook in een onweersbui zijn of in een werkpak of op den heetsten dag van den zomer. Als je maar goed onthoudt dat je een van de mooiste meisjes van de wereld bent...”

Hij werd tot zwijgen gedwongen door dat een jong paar het kantoor binnenkwam. Tom erkende gelaten de bezwaren, die een open kantoor in sommige opzichten heeft en keerde zich om en groette de klanten. „Wat was er van uw dienst?” vroeg hij.

De jongeman keek naar het meisje en glimlachte. Toen keek hij Tom weer aan. „U begrijpt het toch wel,” zei hij. „We denken over een huwelijksreis.”

„Gefeliciteerd!” zei Tom met geestdrift.

„Dank u. We wilden ergens heen, waar 't even mooi is als op de Bermuda-eilanden en de Hawai-eilanden, maar

niet eh... niet zoo druk. Weet u zoo iets?”

Tom dacht ernstig na. Opeens knipte hij met zijn vingers. „Jawel!” zei hij. „Chichicasteango, in de bergen van Guatemala. Een schilderachtig stadje met een groote kathedraal, hoog en koel en rustig...”

Binny kwam ook naar zijn bureau. „En als u op 't balkon van uw hotelkamer staat, kijkt u langs een berg-helling naar beneden in een groot, stil blauw meer!” riep zij uit.

„En u ziet de Indianen langs de kronkelende bergpaadjes opklimmen naar de marktplaats...” viel Tom ijverig in. „En 's avonds is er marimba-musiek bij maneschijn op het binnenhof!” voegde Binny er vurig aan toe.

„Ja, en 's avonds komt er 'n inlandsch jongetje in zijn Indiaansch pakje op uw kamer, om vuur aan te leggen,” zei Tom lachend.

„En u kunt paardrijden over de bergpaden, langs ruïnes van antieke Indiaansche tempels,” hernam Binny, met breed wijzenden armzwaai.

„En,” vertelde Tom Brecket, „u wordt niet gehinderd door massa's mensen.”

„Neen,” zei Binny, „u hebt absoluut geen hinder van de mensen.”

Beiden zwegen zij een korte pooze. De klanten keken elkaar aan. Het meisje knikte.

„Prachtig!” riep de jongeman uit. „Wilt u daar dan maar alles voor in orde maken?”

Tom bracht hen naar de deur. Toen keerde hij zich om en keek naar Binny Parker. Ernstig rustten zijn oogen op haar figuurtje, zooals het daar stond, slank en kranig en heerlijk om aan te zien.

„Zou je Zaterdag het vliegtuig naar Guatemala kunnen halen?” vroeg hij met een snelle zachte stem. „Chichicasteango is hier niet zoo heel ver vandaan, Binny.”

Of ze dat kon! Al was het al opgestegen, dan had ze het nóg kunnen halen, meende ze.

„Maar Brecket's Reisbureau!” dwong zij zichzelf om te zeggen.

„Nu ja!” zei Tom Brecket. „Mijn vroegere assistent Charlie Farewell moet tóch overkomen om getuige te zijn, dan kan hij meteen een paar weekjes hier blijven. En laat Mary Sloane maar komen om te typen... ach, wat komt 't er op aan!” Hij boog zich iets naar haar over. „Er is maar één ding, dat er op aan komt,” zei hij vlug, „dat ik van je houd! En je te vertellen, dat ik van je houd, en... blikslagers!” riep hij vurig. „dat gaat hier niet!”

„Waarom niet?” vroeg Binny terecht. De juistheid van die redeneering bleek indruk te maken op Tom Brecket — ten minste, hij deed een flinken stap naar voren en nam haar in een ferm en rechterarm.

„We sluiten de zaak!” zei hij met trillende stem. „We gaan vanmiddag toeren, en dan ergens dineeren, en dan nóg ergens heen, en morgenochtend zoo vroeg mogelijk doen we stappen, en zodra we getrouwd zijn...” Hij bewoog een arm in een wijd, alomvattend, ten hemel reikend gebaar. „Hoe lijkt je dat?”

„Volmaakt reisplan,” zei Binny opgetogen.

En zij sloeg allebei haar armen om zijn hals, juist toen er een dikke heer het kantoor binnenkwam, om te informeren over een reis met de veerpont.

„Vul zelf uw biljet maar in,” zei Binny.

Slechts bij liefdevolle verzorging gedijt het haar!

Even zorgvuldig als de bloemen, moet ook Uw haar verzorgd worden — het belooft Uw zorg door zijn heerlijken glans en soepelheid der golven. Gebruikt U daarvoor echter het juiste middel: Zwartkop "Shampodor".

"Shampodor" is zeep- en alkalivrij; kalkzeepneerslag en alkalische opzwellen blijven dus achterwege. Haar haren krijgen een mooien, natuurlijken glans, blijven elastisch en gezond, wat zeer belangrijk is voor den goeden vorm en de houdbaarheid van het kapsel!

"Shampodor" is voor iedere haarsoort geschikt. Voor blondines is er de bijzondere soort Shampodor "Blond". Per pakje 20 ct. Beide soorten ook vloeibaar in flacons van 35, 85 en 125 ct.

*Bij Uw kapper verlangt
U een wassing met
Non-Alkali, de gecon-
centreerde Shampodor!*

**ZWARTKOP
SHAMPODOR**
de gegarandeerd-alkalivrije shampoo!

**U kunt nu 2 x
profiteeren...**

van hetzelfde dubbel-
tje. U koopt thans
voor 5 cent een
grote, forsche rol

"VS"
MAAG-PEPERMUNT.

„VS” is een bron van ge-
zondheid.

„VS” onder wetenschap-
pelijke controle
van Dr. Pannenburg
en Dr. Doornbosch,
Groningen.

VAN SLOOTEN N.V. — LEEUWARDEN

MET AMOR ALS GELEIDER RIJDT
TER BRUIDSVAART LANGS DE HEMELBAAN
DEEZ' WAGEN, REEDS GERUIJEN TIJD,
MET DERTIEN PAARTJES NAAR DE MAAN!

Inheemsche familie met nakomelingen, vóór haar woning in de Cunucu.

Een moderne woning in de Cunucu. Het gebouw is aan alle kanten omgeven door weelderig groeiende maïsplanten.

Deze woning van inheemsche arbeiders ziet er al heel wat eleganter uit. Zoo zijn er meer te vinden in de Cunucu.

CURAÇAO, het eiland onder den wind

door B. Jonkers

Wie van Willemstad uit de Cunucu in gaat, zal worden getroffen door een aantal opvallende bijzonderheden. Men kan onmiddellijk zien dat verreweg de meeste plantages aan zee liggen en dit behoeft, gezien de geringe breedte van het eiland, niet zoozeer te verwonderen.

Er zijn tal van plantages, die de moeite van een bezoek overwaard zijn, maar het is natuurlijk onmogelijk, binnen het bestek van een beknopt artikel aan al die plantages aandacht te wijden. Ze dragen allemaal een aparten naam, zooals bv. Zuurzak (ontleend aan den naam van een aldaar groeiend gewas), Jan Tiel, met haar rijke en gevarieerde dierenwereld, Groot- en Klein-Sint-Joris, Noordkant, Knip, Jan Kok, met haar prachtig roodachtig gekleurd landhuis, Malpais, enz. enz., te veel om op te sommen. Of schoon de meeste plantages geschoeid zijn op landbouwkundige leest, zijn er toch ook die industriële doeleinden nastreven, zooals bv. de Sint-Barbara-plantage, toebehoorend aan 'n Engelsche Mij., die er onder den naam van „Mijn Mij. Curaçao” fosfaat ontgint.

Vanuit het hofje met zijn lommerrijke vruchtboomen, zijn weelde aan groenten en planten, zijn heerlijke schaduwplekjes, heeft men 'n prachtig uitzicht op dat machtige platte stuk rots, den bekenden Tafelberg, met zijn onuitputtelijke fosfaatbronnen, op die hooge plateau's van rotsen, die heuvels, vlakten, die zee, die baaien en eilandjes.

Maar wat bij zoo'n bezoek vooral in het oog springt is het feit hoe alles in die speciale natuur zich heeft weten aan te passen. Zie bv. eens hoe die cabrit zich thuisvoelt op de onmogelijkste punten van een ruwe klip of berg. Kijk hoe ze 't weet klaar te spelen de malsche hapjes te halen van takken van boomen, zóó hoog dat de groene bladeren onbereikbaar schijnen.

Maar de cabrit is een vernuftig dier. Ze rekt het lenige lichaam uit, staat op de achterpooten en ziet wel kans om met de hoeven der voorpooten de hoog boven den grond hangende takken binnen het bereik van haar bek te brengen. Of ze speelt het klaar de

Een prachtig gezicht op de Rio Canario-plantage met haar weelde van cocospalmen.

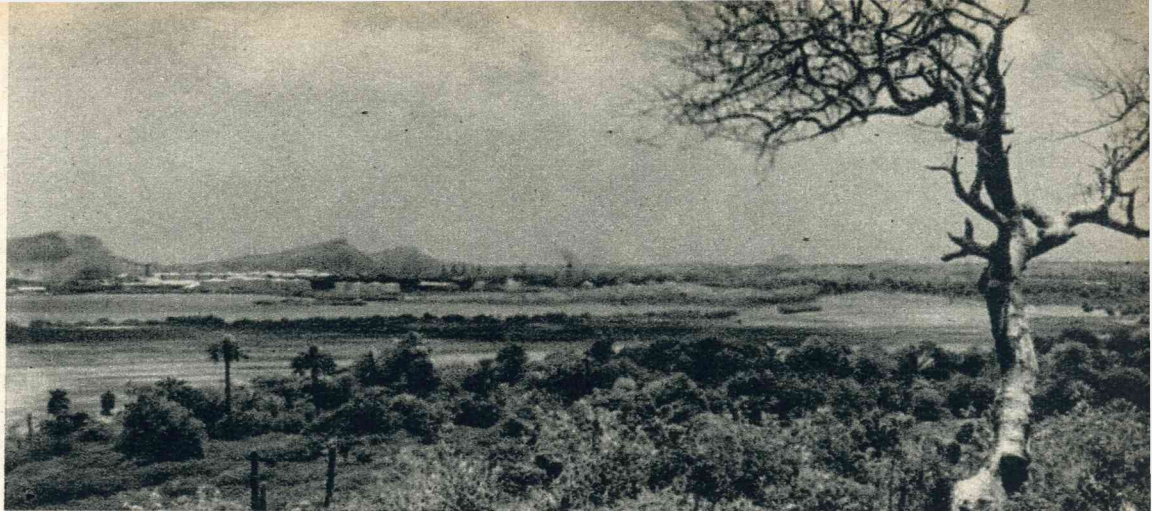
scherpe doornen der cactussen te verwijderen om het altijd sappige groen uit het binnenste dezer tropische planten te halen.

Een plantage die ook bijzondere aandacht verdient is de overbekende Hato-plantage, thans ook als vliegveld in gebruik bij onze K.L.M. Hato, waar juist vóór Kerstmis 1934 vier dappere onverschrokken Nederlandsche mannen uit de „Snip” stapten, de Kerstgroeten overbrengende uit 't moederland. Hato, de buitenplaats van den gouverneur.

Wij beklimmen hier de grillige krijtrotsen en kijken vandaar op het keurig aangelegde hofje. We loopen een eind terug in de richting van Willemstad, klauteren weer tegen een rotswand op, langs een niet gemakkelijke natuurlijke trap en ontdekken ter halverhoogte van een heuvelrug een ingang als van een

De Sint-Barbara-plantage, die de exploitatie der fosfaatbronnen van den Tafelberg in handen heeft.

De Cunucu in de lager gelegen landsdeelen. Op den voorgrond een krom gewaaide boom, die de richting van den sterken passaat aanwijst. Op den achtergrond de raffinaderij.

hol. De toegang tot het binnenste der machtige kalklagen of de natuurlijke druipsteengrotten der plantage.

Fakkels laten ons de grillig gevormde druipsteenkegels zien, die van zolder en wanden hangen of uit den grond oprijzen. Het doet een beetje vreemd aan, als we daar opeens, in een koepelvormige ruimte hoog boven ons, een opening zien, omgeven door cactussen en struiken, juist voldoende om iets van het daglicht door te laten. Een natuurlijke opening vanuit 'n barre, woeste omgeving toegang gevend tot een natuurlijke tunnel, loopende door het lichaam van een machtig gewrocht, een groot stuk natuursteen.

Of we vertoeven op de bekende Savonet-plantage, in de buurt van Curaçao's hoogsten berg, den Sint-Christoffel, wiens top vaak in wolken is gehuld. Hier, waar bergen, kloven, het met dicht struikgewas en slingerplanten begroeide terrein den weg vrijwel onmogelijk maken, leeft het ranke hert vrij en ongestoord, hier vindt men den sierlijken verwilderden pauw, de groote blauwduif, de valken, de gierfamilie der warawara's enz.

Savonet is nog een van die plantages waar jaarlijks het feest van den oogst wordt gevierd, want de plantage is inderdaad zóó gunstig gelegen, dat daar, ook in de zg. slechte jaren, toch nog altijd iets van den oogst terechtkomt en er reden te over is tot groote vreugde bij den klank van zonderlinge muziek-instrumenten.

Daar is bv. de trommel (een met varkensblaas gespannen tonnetje), de wiri-wiri (twee stukken ijzer, die over elkaar worden gewreven), het draagbaar orgeltje en de lampegglazen of trechters, die zoo sterk herinneren aan het overhekende „tafelen" onzer Brabantsche of Limburgsche burenen), wier een-tonig „hoeoe" wordt weerkaatst door berg en dal. De tijden van het oogstfeest varieren van Maart tot Mei, al naar de regentijd kort of lang was, en worden aangekondigd door het bovengenoemde „hoeoe" en het versieren van wagens en auto's met rijpe maïstrossen.

Het Papiamentoe

De oorspronkelijke bewoners van Curaçao schijnen Indianen te zijn geweest, die zich het meest hebben

opgehouden bij de door de natuur gevormde putten en bronnen, o.m. waar later de plantages Sint-Barbara, Hato enz. werden aangelegd, maar de tegenwoordige blanke bevolking bestaat uit een mengmoes van nationaliteiten. Het spreekt vanzelf dat door deze verwarring ook de taal sterk aan zuiverheid is gaan inboeten. Naast het Spaansch en het Engelsch, die het meeste worden gebruikt, is de volkstaal het zg. Papiamentoe gebleven, samengesteld uit Nederlandsche en Indiaansche woorden onder Joodsch-Portugeesche invloeden. Er zijn trouwens twee soorten van Papiamentoe waar te nemen: een Nederlandsch en een Spaansch. Het eerste kan men vinden in de Otrabanda, het tweede in de stadsdistricten tot aan Oostpunt. Zoo heeft ook in dit opzicht trouwens Curaçao zijn eigen karakter weten te bewaren en zijn de herinneringen aan het historische verleden nog steeds bewaard gebleven.

De Piscaderabaai

Een ruim gedeelte van deze aan de zee gelegen baai werd omgetooverd tot een behoorlijk afgesloten zweminrichting, met trapjes, loop- en springplanken, kleedhokjes enz., in één woord, met alles wat de moderne zwemsport aan eischen zou kunnen stellen. Aldus werd deze baai omgevormd tot een waar ontspanningsoord, in de eerste plaats bestemd voor de employé's van de C.P.I.M. en de C.S.M. en de in Venezuela gevestigde dochterondernemingen. Een rustig zitje in een rustige omgeving en toch onder den rook der stad, een nieuwe aantrekkelijkheid, vooral nu de prachtige nieuwe kunstweg, de Van Slobbe-boulevard, loopende langs de zee en rechtstreeks van Willemstad naar de baai, geheel gereed is gekomen.

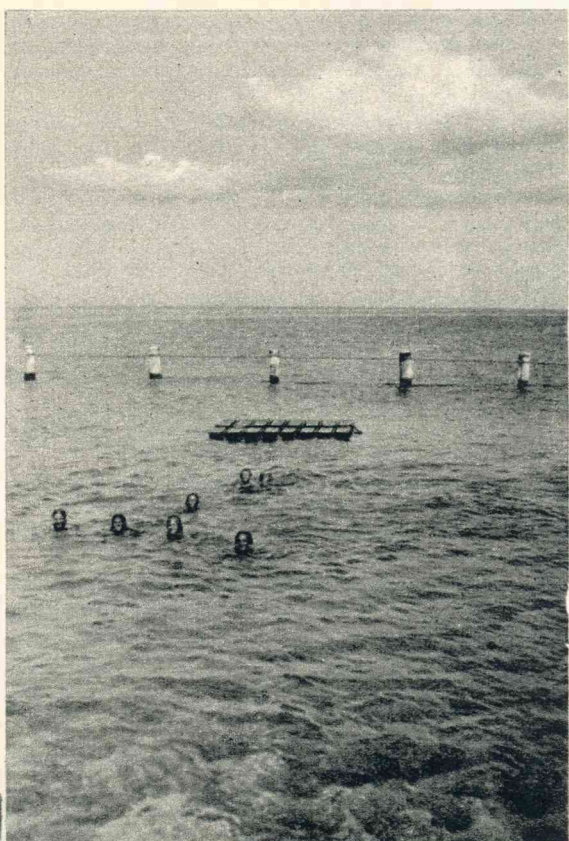
Conclusie

Het zou boekdeelen vragen om zelfs in den meest beknopte vorm op te sommen wat Curaçao, dit eiland onder den wind, aan aantrekkelijkheid in en buiten de Cunucu heeft te bieden. Om een idee te geven van de vele tientallen plantages, groote en kleine, de zeldzaam mooie hoekjes, die een natuurliefhebber weet te vinden en te waardeeren, de zout- en

fosfaatontginningen, de gelegenheden tot ontspanning en verpozen, om niet te reppen van de drukke bedrijvigheid van handel en industrie.

Wij hebben gewezen op enkele der voornaamste punten, die het begrip dienen te ontzenuwen als zou dit eilandje onder den wind niets anders zijn dan een „kale klip met hier en daar een cactus erop".

Men vergeet niet dat daar, in de Caraïbische zee, tusschen twee belangrijke werelddeelen in, een stuk van het moederland ligt, dat niet alleen de belangstelling verdient van Venezuelanen, Noord- en Zuid-Amerikanen, Engelschen, Spanjaarden, enz., maar in de allereerste plaats van ons, Nederlanders, met wie het sinds meer dan drie eeuwen door onwrikbare

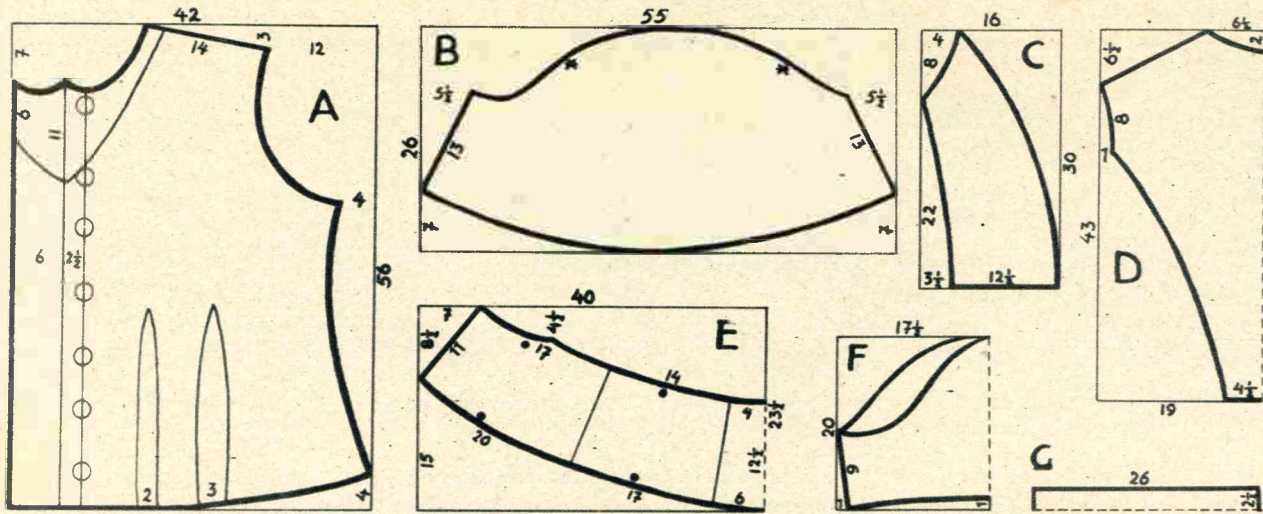
Kijkje op het zwembad van het ontspanningsoord „Hotel Piscaderabaai". De afbakening in de Caraïbische zee is duidelijk zichtbaar.

banden is en naar wij hopen nog lang verbonden zal blijven.

Deze oude West-Indische kolonie verdient niet alleen onze belangstelling, doch zij heeft er ook recht op, maar dan dat soort belangstelling die wat méér is dan oude goedkope romantiek en een „stukje onvervalscht Nederland" ten volle waardig.

Een taantje van kandelaber- en kadoesjicactussen. Alleen een cabrit zou er misschien in slagen zich hier een zijweg te banen.

A — voorpand. B — pouffemouwte. C — deel van het rugpand. D — deel van het rugpand. E — schootje. F — glad mouwtje. G — manchetje.

WAT JONGE MEISJES IN DEN ZOMER DRAGEN

VLOTTE SPENCER VAN WIT LINNEN

Ook weer voor dezen zomer heeft de mode die aardige wit geborduurde spencers getolereerd, hetgeen een teken is, dat deze gezellige dracht door de meeste vrouwen en jonge meisjes zeer op prijs wordt gesteld.

En geen wonder, want niet alleen kleden die wit geborduurde blouses leuk, maar ze zijn ook ijzersterk en goed waschbaar, zoodat ze voor een fietstocht of wandeltocht wel bijzonder ideaal genoemd mogen worden. Voor de spencer van onze afbeelding heeft men noodig plm. 1.50-m. wit linnen of halflinnen van 80 cm. breed.

Het knippatroon van de spencer bestaat uit twee voorpanden, drie gedeelten voor het rugpand, een geplooid schootje en een mouwtje, dat glad kan genomen worden of ook wel als pouffemouwte kan worden ingezet.

Van beide soorten mouwtjes geven wij het knippatroon.

Nadat de blouse in elkaar genaaid is, waarbij links en rechts onderaan in de beide voorpanden figuurplooitjes zijn genaaid, gaat men het borduurwerk op het linnen aanbrengen.

Daartoe zet men op het linnen op telkens gelijke afstanden volgens het voorbeeld van onze afbeelding kleine puntjes, die aangeven, waar een motiefje moet geborduurd worden.

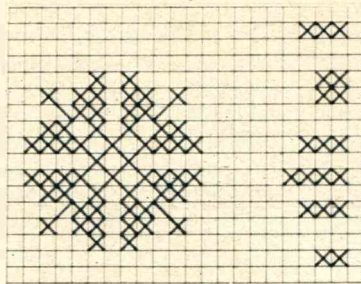
Deze motiefjes bestaan uit kruissteekjes en worden met behulp van bijgaand telpatroon op het linnen aangebracht.

Heeft men tamelijk grof linnen, dan kan men de draden aftellen; is het linnen wat fijn, dan rijgt men telkens kleine stukjes stramien op de stof en borduurt hieroverheen de kruisjes, waarna de draden van het stramien later onder de kruisjes worden weggetrokken. Het kruissteekborduurwerk wordt in twee tinten gehouden, b.v. blauw met rood; blauw met geel; rood met groen; rood met geel; donker zalkleur met blauw; rose met blauw, enz.

Het hartje der bloempjes, dat uit vier kruisjes bestaat, wordt b.v. rood gewerkt, de kruisjes daaromheen blauw en de vier kruisjes, die dan nog aan den buitenkant eenigszins los van het motief staan, borduurt men weer met rood garen. Het randje wordt afwisselend met een streepje blauw en een streepje rood geborduurd of kan ook geheel in één tint worden gehouden. Als borduurmateriaal wordt voor het blousje waschechte gekleurde katoen of splijtzijde gekozen.

Is het borduurwerk af, dan strijkt men het op den verkeerden kant en zet er vervolgens de beenen knopen aan, die in een der tinten van het borduurgaren gekozen zijn. De blouse sluit met drukknopjes of met knopen en knoopsgaten.

96 cm.
BOVENWIJDTE

Kruissteekmotief voor de spencer.

NOG EEN HANDWERKJE MET KRUISSTEEKPATROONTJES

THEEKLEED OF TUINTAFELKLEED

Heel eenvoudig en toch heel fijntjes is dit kleed van wit voile of glasbatist, dat men op iedere gewenschte grootte kan maken en waarvoor witte voile of wit glasbatist als materiaal wordt gekozen.

Als borduurmateriaal kiest men perlégaren in drie tinten rose en twee tinten groen. In plaats van drie verschillende tinten rose en twee verschillende tinten groen kan men ook gemêleerd rose en groen perlégaren nemen.

De kleine bloemmotiefjes worden, op telkens een afstand van 12 cm. van elkaar, op het voile of batist geteekend; ook kunnen ze losjes over de stof verdeeld worden. Dit opteekenen doet men met behulp van carbonpapier en het gegeven patroon op ware grootte, waarbij men er op moet letten, dat de kruisjes zooveel mogelijk gelijk loopen met de richting der weefeldraden. Ook kan men telkens een stukje fijn stramien op de stof rijgen, hieroverheen de kruisjes werken en dan later de draden van het stramien uittrekken. De bloemmotiefjes worden telkens in een

anderen stand op het kleed gewerkt: daardoor bereikt men een fraaier effect. De verschillende teekens van het motiefje geven de kleuren aan, die moeten worden toegepast.

Ten slotte wordt in de randen van het kleed een smal rolzoompje geregen. Dan haakt men deze randen om met groen perlégaren en wel als volgt:

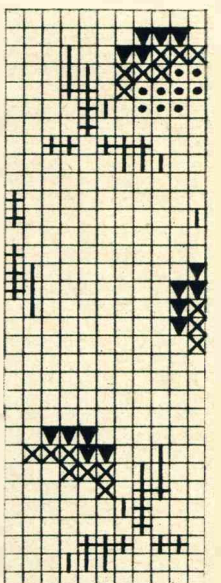
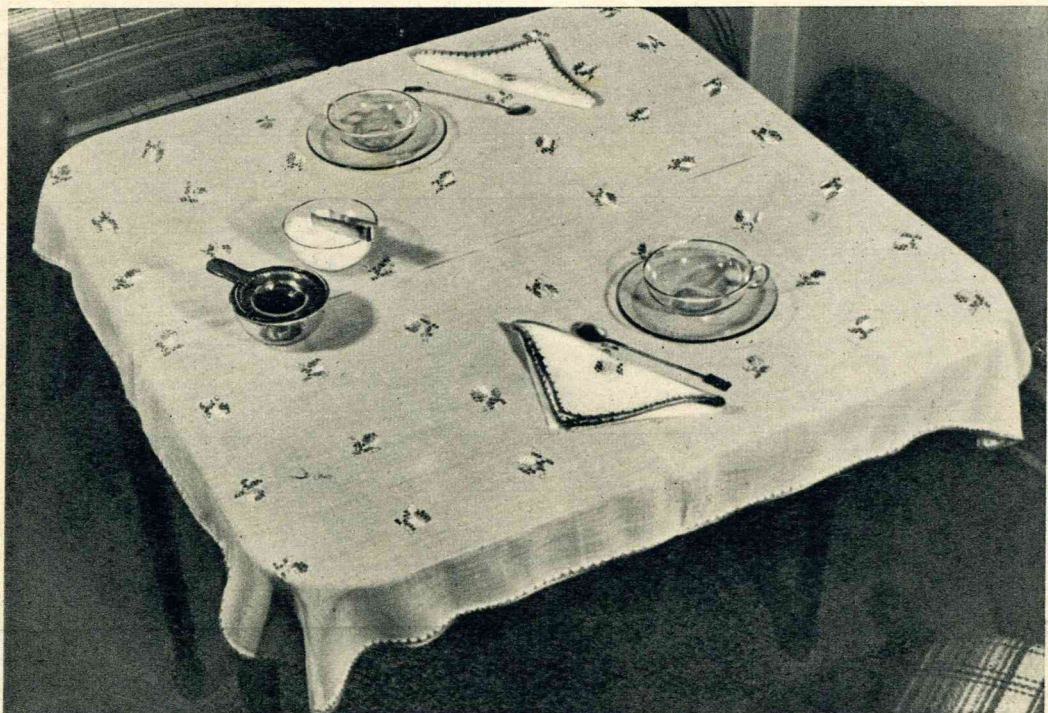
1e toer: 1 vaste om het rolzoompje, 1 losse. Vanaf het begin herhalen. Bij de hoeken haakt men 3 vasten naast elkaar.

2e toer: telkens afwisselend 1 vaste om de losse van den vorigen toer en 1 losse.

De servetjes zijn plm. 25 x 25 cm. groot. In één hoek der servetjes wordt telkens een motiefje gewerkt, terwijl de randen met 1 toer (groen perlégaren) in afwisselend 1 vaste, 1 losse worden omgehaakt.

Het kleed en de servetjes worden aan den verkeerden kant gestreken.

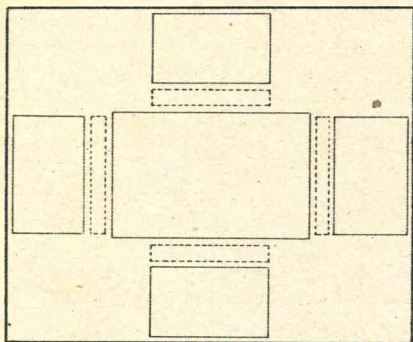
Behalve voor dit kleed zijn de motiefjes ook zeer goed voor een kinderjurkje te gebruiken.

● lichtrose
× rose (middel)
▼ donkerrose
| lichtgroen
+ donkergroen

Het tafeldekken met kleine kledjes

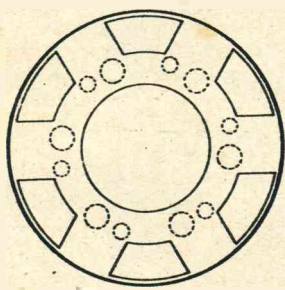
De opvatting, dat het tafeldekken met verschillende kledjes door onze praktische Amerikaansche zusters uitgevonden zou zijn, is niet geheel juist, want reeds langen tijd vóór haar dekte de Engelsche gastvrouw haar rijken feestdich met echt kanten kledjes, niet zoo zeer uit praktisch oogpunt, als wel om het van kostbaar hout vervaardigde tafelblad ten volle tot zijn recht te laten komen. De Amerikaansche zag hierin echter een prachtige gelegenheid om haar waschlijst met een groot en lastig stuk te bekorten en maakte in goed waschbare stof de kostbare kledjes op veel voordeliger manier na. Dat deze

in een of twee hoeken der kledjes, uitgevoerd in dezelfde kleuren als die van 't servies, geeft de gedekte tafel wel een heel bijzonder cachet. De kledjes kunnen in een dergelijk geval vervaardigd worden van linnen of halflinnen, geborduurd in den platten steek met splitzijde en langs den omtrek gegarneerd met een smalle handwerkbias in de donkerste kleur van het borduursel. Ook de vingerdoekjes mogen in een dergelijk geval, zij het dan slechts sober, versierd worden, doch de servetten krijgen alleen de bias als garnering.

Dat niet alleen een set kan bestaan uit middenkleed, bordenkleedjes en servetten of vingerdoekjes, toonen u de stippellijnen in de teekeningen. Buiten het reeds genoemde aantal kan aan een dergelijk stel kledjes nog toegevoegd worden een even groot aantal kleinere kledjes voor de glazen en nog iets kleinere voor de vingerkommen. Deze kledjes kunnen vierkant of rond zijn, al naargelang ook de bordenkleedjes en het middenkleed zijn genomen, maar ook langwerpig, d.w.z. ongeveer 10 cm. breed en even lang als het bordenkleedje.

En nu de maten: vingerkomkleedjes, vingerdoekjes en servetten worden in de normaal geldende maten vervaardigd, doch de grootte der gewone kledjes is geheel afhankelijk van uw tafel en het aantal aanzittenden. De schema's geven u een duidelijk voorbeeld wat betreft hun onderlinge verhouding, maar ook is het van belang, of u op de bordenkleedjes tevens het zilver wilt dekken, of dat u, zooals meestentijds bij ronde kledjes gebeurt, vorken, messen en lepels naast het kleedje legt. Praktischer is het o.i. op de kledjes, omdat daarbij voorkomen wordt, dat tijdens den maaltijd bij achteloos neerleggen van het reeds gebruikte zilver vlekken ontstaan op het tafelblad, terwijl een kleedje in een dergelijk geval gemakkelijk genoeg te wasschen is. Bezitten we zoo'n gezellige ronde tafel, die eerst als ouderwetsch betiteld werd en verbannen uit de eetkamer, maar er gelukkig thans weer haar glorieuze entree maakt, dan staan daarop niet alleen ronde kledjes heel mooi; doch tevens die, welke we aan den algemeenen omtrek laten aanpassen, zooals het betreffende schema laat zien. U kunt dit het gemakkelijkst „berekenen" door van papier het bovenblad na te knippen en dit zoovele malen dubbel te vouwen als u kledjes tegelijk wenscht te dekken, echter er wel rekening mede houdend, dat iedere aanzittende minimum

Het prettige echter van de — wij zullen ze, zooals algemeen gewoonte is geworden, zoo betitelen — Amerikaansche sets is, dat wij niet alleen den grootsten eenvoud kunnen betrachten, doch ze aan den anderen kant net zoo vroolijk en kleurig mogen versieren, als wij dat zelf wenschen. Zelfs voor den warmen maaltijd is dit geoorloofd, mits echter de ondergrond maar steeds wit of naturel blijft. Echter moet er wel op gewezen worden, dat steeds rekening gehouden wordt met 't servies en den ondergrond. Deze ondergrond, welke onberispelijk moet zijn, mag kleurig worden gemaakt door bijv. het tafelblad te bedekken met effen linoleum, doch ook staat het mooi het meestal edele hout ten volle tot zijn recht te laten komen. De kleuren van het borduursel der kledjes moeten in beide gevallen niet alleen hiermede goed harmonieëren, doch tevens met de eventuele motieven op het servieswerk. Het geluk is op dit gebied met de huisvrouw, doordat er serviezen bestaan, wier motieven op zeer eenvoudige wijze na te maken zijn op de kledjes. En zoo'n enkel motiefje

zestig cm. aan tafel mag opeischen. Tusschen de vouwen teekent u dan, nauwkeurig op den buitenkant lettend en slechts één cm. hiervan verwijderd, de kledjes met potlood af en knipt zoo'n voorbeeldje uit. Nog eenvoudiger dan het ei van Columbus, terwijl het anders een verschrikkelijke rekenarij zou worden!

NORA HANA

Verhelder Uw glimlach met Kolynos

VERHELDER UW GLIMLACH MET KOLYNOS

Persoonlijke schoonheid en aantrekkelijkheid hangt af van gezonde, wit glinsterende tanden.

Kolynos verhoogt de aantrekkelijkheid van duizenden door zijn antiseptische, reinigende werking. Gebruik Kolynos en geniet van een heerlijken frisschen mond.

Wees zuinig — Koop de groote tube

734H

De zeep voor actieve mensen. REXONA SPORTZEEP verkwikkend na vermoeienis!

Bent U een actief man? Bent U een vrouw, die het druk heeft? Rexona Sportzeep zal U fit houden, gezond en in goede conditie. Want deze Sportzeep bevat nieuwe, heilzame bestanddelen, die Uw gezondheid beschermen en Uw zenuwen en spieren weldadig versterken. En het schuim is iets geweldigs! Het dringt door tot diep in de poriën van de huid. Verjaagt al het stof en vuil, dat na een werkzame dag de huid is binnengedrongen en voorkomt daardoor infectiegevaar. Het maakt tevens, dat de poriën van Uw huid hun normale functie weer onbelemmerd kunnen verrichten. Wanneer U vermoeid is, geef dan Uw lichaam, wat het nodig heeft. Gun Uzelf het genot van een heerlijk fris Rexona-bad! Vandaag, morgen en... voortaan elke dag.

REX 6-0326 A

Vier alleraardigste hoeden voor jonge meisjes, hoofdbedekkingen, die elk op zich uitstekend geschikt zijn om de jeugdige charme der draagster volkomen tot haar recht te doen komen.

Als eerste een pretentieloos mutsje, dat een zwakke afschaduwing mag heeten van de brutale kaboutermutsen, die dank zij Walt Disney's „Sneeuwwitje” zoo populair worden. Plaatje nummer twee brengt den thans zoo geliefden luifelvorm. En dat nog maar op zéér bescheiden wijze. De luifelhoed beschaduw het gezichtje 1938 op precies dezelfde wijze als hij dat in den rococo-tijd het dameskopje van toen gedaan

heeft. De derde hoed, zoo'n laaggebolde, die boven op het hoofd danst, moge dan al een flattenze bedekking voor een goed-gekapte kopje vormen, in ons winderig klimaat voert hij de eigenares op een lijdensweg! Ten slotte het Bosnische mutsje, dat, evenals verschillende andere kledingstukken uit Dalmatië en Spanje, van regionale dracht is opgeklimmen tot internationaal modeartikel.

Jeugdige hoofddeksels voor onze jonge meisjes. Géén overdreven modellen; géén opvallend dure garneringen; géén onpractisch materiaal! Goede wijn behoeft geen krans en zoo'n bloesemschoonheid vraagt slechts een uiterst bescheiden kader.

Jeugdige hoeden voor jonge snuitjes

Gekleede middagjurken

144. Complet van crêpe de chine. Eenvoudige japon met korte mouw, manteltje met witte revers en ceintuur, mouw met aangeknippte schouderpat. Benodigde stof: 5 m. à 96 cm. breed.

145. Japon van crêpe georgette, het onderstuk is met figuren aan het bovenstuk gezet, korte mouw. Benodigde stof: voor bovenstuk 1.25 m. à 96 cm. breed; voor rok 2.50 m. à 96 cm. breed.

146. Japon van tafzijde, geborduurde V-hals, driekwartmouw, lange taille, rok met klokkende voorbaan. Benodigde stof: 4.50 m. à 96 cm. breed.

VERKRIJGBAAR IN DE MATEN 42-44-46-48

144

145

146

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het modealbum „Zomerpracht“, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 75 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger: door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 ct.) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA“ — NASSAUPLEIN 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor bestelkosten verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

WAT ZULLEN WIJ ETEN?

- Zondag :** Tomatensoep
Wiener Schnitzel
Peulen
Aardappelen
Schuimige aardbeientaart
- Maandag :** Gehakt in slakropjes
Aardappelpuree
Griesmeelpap
- Dinsdag :** Roastbeef
Spinazie
Aardappelen
Omelet met jam
- Woensdag :** Spinaziesoep
Koud vleesch
Komkommersla
Gebakken aardappelen
Vermicellischotelletje
- Donderdag :** Varkenscarbonade
Bloemkool
Aardappelen
Broodpannekoekjes
- Vrijdag :** Magere bloemkoolsoep
Gestoomde paling
Worteltjes
Aardappelen
- Zaterdag :** Gebakken spek
Sla
Aardappelen
Chocoladevla

RECEPTEN VAN AARDBEIENGEBAK

Aardbeientaartjes

1 ons witte basterdsuiker, 1 1/4 ons roer 1 1/2 ons patentbloem, aardbeien, slagroom- of banketbakkersroom.

Wrijf alle klontjes uit de basterdsuiker. Roer de boter tot room. Voeg de suiker geleidelijk bij de tot room

geroerde boter en roer daarna de gezeefde bloem door het mengsel. Laat het deeg eenigen tijd op een koele plaats rusten om de boter weer wat te doen opstijven, rol het daarna ter dikte van plm. 3 mm. uit en leg lapjes van het deeg in met boter bestreken en met een weinig meel bestoven kleine zandtaartvormpjes. Zorg dat de bodem en wanden der vormpjes met deeg bekleed zijn en vul de holte in het midden met een propje papier, waarin erwten of rijstkorrels gedaan zijn, op.

Zet de zandtaartjes in een matig warmen oven en bak ze in plm. 20 minuten lichtbruin en gaar. Stort ze op een fijnen rooster, laat ze volkomen koud worden, en vul ze daarna met gesuikerde aardbeien, waarop een lepel slagroom, die met wat poedersuiker is vermengd, of een lepel banketbakkersroom wordt gelegd.

Schuimige Aardbeientaart

100 gram boter, 100 gram suiker, 100 gram zelfrijzend meel, 3 eieren, 5 eetlepels melk, aardbeien, poedersuiker, slagroom.

Roer de suiker met de eierdooiers volkomen glad. Voeg deze massa bij de tot room geroerde boter, roer er met een houten lepel het gezeefde meel en de melk doorheen en doe de massa in een met boter bestreken en met bloem bestoven springvorm.

Bak de taart in plm. 3 kwartier in een tamelijk heeten oven gaar, laat haar even bekoelen en klop intusschen het eiwit met een paar eetlepels poedersuiker stijf. Strijk het eiwit over de taart, leg hierop een laag aardbeien en zet de taart nog even in den oven om het eiwit te laten stollen. Laat het gebak bekoelen, spuit er nog wat slagroom op en dien het als nagerecht of bij de thee.

Wanneer U het handtaschje opent...

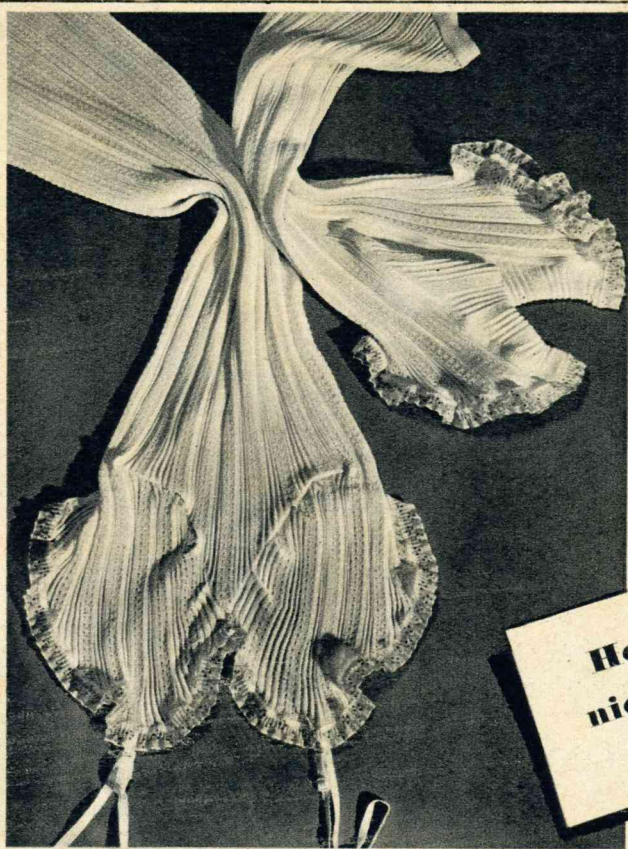

... of den zakdoek te voorschijn haalt, verheugt U zich telkenmale — met Uw omgeving — over den frisschen geur, die U tegemoet komt... den kostelijken geur van Lohse Uralt Lavendel.

De mooie, handige zakflacon kost slechts

75 cents.

Hoe zal Uw nieuwe japon zitten?

Dat hangt voor een groot gedeelte af van de onderkleding, die U draagt. Een mooie japon gaat vaak minder mooi zitten door opdikkende onderkleding. Wie Juvena onderkleding draagt, heeft zooiets echter nooit in het vooruitzicht. Juvena onderkleding omsluit het lichaam elastisch. Voor een welverzorgd uiterlijk is Juvena onderkleding een vereischte.

★ Juvena onderkleding wordt in bijna alle goede zaken verkocht. Waar niet, vrage men het adres van den dichtstbijzijnden leverancier aan Jos. Könings, Koningin Wilhelminalaan 475i, Voorburg.

Juvena

HET MERKTEKEN
DER NIEUWE
WERELD

